
MĂ PIERD ÎN TINE

Jasinda Wilder

Cartea aceasta este pentru toți cei care au pierdut vreodată pe cineva drag, pentru toți care s-au trezit plângând și adormit tot așa, pentru toți cei care au fost nevoiți să învețe că nu e rău să nu le fie bine. Supraviețuirea nu ține de putere, ci de tăria de a continua să respiri zi după zi; puterea ține de a învăța să trăiești, în pofida suferinței.

PARTEA ÎNTÂI

Trecutul

Nell

CAPITOLUL 1

Cei mai buni prieteni... sau doar buni prieteni?
Septembrie

N-am fost îndrăgostită de la început de Colton Calloway; mai întâi, am fost îndrăgostită de fratele lui mai mic, Kyle.

Kyle a însemnat prima mea iubire adevărată, primul din toate punctele de vedere.

Am crescut în vecinătatea familiei Calloway. Eu și Kyle aveam aceeași vârstă, mamele noastre născându-ne în același spital, la distanță de două saloane, la interval de două zile. Kyle fusese primul, spre marea mea enervare. Numai cu două zile, dar asta îi era de-ajuns ca să și-o ia în cap și să mă tachineze fără milă. Ne-am jucat în același ȋarc, în casa mamei lui, cât am fost ȋanci. Ne împărȋeam cuburile și păpușile (Kyle s-a jucat cu păpușile la fel de mult ca mine, până pe la vreo trei ani, lucru cu care a fost rânduul meu să-l tachinez fără milă). Am învăȋat împreună să mergem pe bicicletă: tata ne-a învăȋat pe amândoi, din moment ce domnul Calloway, fiind congresman, era mai mult plecat. Am învăȋat împreună, ne-am făcut temele împreună. Am fost cei mai buni prieteni, înainte de orice. Mereu s-a cam presupus că o să ajungem să fim împreună, cred.

Nu era tocmai un aranjament, nu neapărat, ci doar... se presupunea. Tatăl lui, energicul congressman; tatăl meu, directorul de companie, omul de afaceri ultra-prosper. Frumoșii lor copii împreună? Ei bine, na! Cum să zic, știu că sună a aroganță, sau cum vreți, dar e purul adevăr. Nu sunt perfectă, evident. Am și eu ceva cusururi. Sunt cam lată în șolduri pentru înălțimea mea, iar bustul îmi e un pic prea voluminos în comparație cu statura, dar asta e. Știu cum arăt, dar jur că nu mă umflu în pene din cauza asta.

N-am avut habar de presupunerile astea până în anul al doilea de liceu. Până atunci, am fost prieteni, cei mai buni prieteni, dar numai prieteni. Eu n-am fost nicicând genul de fată înnebunită după băieți. Tatăl meu, conservator de fel, nu mi-ar fi permis, în primul rând, și oricum nu mi-a dat voie să ies cu băieți până la șaisprezece ani. Așa că, în săptămâna de după ce-am împlinit dulcea vârstă de șaisprezece ani, Jason Dorsey m-a invitat să ieșim împreună. Jason era pe locul doi după Kyle în cursa spre perfecțiunea desăvârșită. Era blond, în timp ce Kyle avea părul ca pana corbului, un tip mai mătăhălos, gen culturist, spre deosebire de grația suplă, ascuțită, luească, a lui Kyle, iar Jason nu era atât de inteligent și de fermecător precum Kyle, însă pe atunci era posibil să mă înșel.

Nici măcar n-am ezitat când m-a întrebat Jason dacă poate să mă scoată la cină după ce ieșim de la școală. Adică, iaca, nu? Cam toate fetele din liceul meu visau să le invite Jason sau Kyle în oraș, iar eu eram cea mai bună prietenă a lui Kyle și aveam să ies cu Jason. Invitația mi-a adresat-o în vestiar, mereu un loc aglomerat, așa că a fost ceva public. Toată lumea a fost martoră și toate au fost foarte geloase, dați-mi voie să vă spun.

M-am întâlnit cu Kyle lângă bolidul lui Camaro tunat, ca de fiecare dată după ora a șasea, și am luat-o din loc, în scrâșnetul cauciucurilor. Kyle avea tendința să conducă de parcă ar fi fost într-o cursă de urmărire la viteză maximă, însă era foarte îndemânat ca șofer, așa că nu mi-era niciodată frică. Tatăl lui avusese grijă să-i aranjeze cursuri de conducere preventivă cu un agent FBI veritabil, așa că, astfel, Kyle era capabil să întreacă în viteză majoritatea poliștilor locali.

– Ghici ce? i-am zis entuziasmată, în timp ce Kyle efectua un viraj larg la stânga pe drumul de macadam care ducea spre cartierul

nostru. Kyle mi-a aruncat o privire, ridicând din sprâncene, așa că l-am apucat de biceps și l-am strâns, ținând: Jason Dorsey m-a invitat în oraș! Mă scoate diseară la cină!

Kyle a fost cât pe ce să iasă de pe carosabil. A apăsat cu putere pe frână, făcând ca mașina să derapeze pieziș pe șosea. S-a răsucit pe scaunul lui tapițat cu piele, proptindu-și un braț pe tetiera scaunului meu și aruncând flăcări din ochii lui căprui.

– Ce-ai zis?

Părea furios, ceea ce m-a derutat.

– Fiindcă aș fi putut să jur că tocmai mi-ai zis că te-a invitat Jason în oraș.

Am simțit cum mi se oprește respirația de ardoarea din ochii lui, din vocea lui.

– Am... am zis?

Mi-a ieșit ca o întrebare timidă și dezorientată. După un moment de derută, am continuat:

– El... vine să mă ia pe la șapte. O să mergem la Brann. De ce te porți așa?

– De ce mă...

Kyle a închis brusc gura, clănțănind din dinți, întrerupându-se, după care și-a trecut palmele peste față.

– Nell, nu se poate să ieși cu Jason.

– De ce? m-am mirat eu.

Acum, că trecusem peste șocul subitului acces de furie al lui Kyle, mă simțeam ofensată, mai derutată ca oricând, și începeam să mă supăr.

– E drăguț și simpatic, am argumentat. E cel mai bun prieten al tău, așa că nu înțeleg ce ai împotriva lui? Sunt entuziasmată, Kyle. Sau, mai bine zis, am fost. Nimeni nu m-a mai invitat până acum în oraș și în sfârșit am voie să ies cu băieți, din moment ce am șaisprezece ani, dar tu ești furios la culme. Nu pricep. Ar trebui să te bucuri pentru mine.

Chipul lui Kyle s-a schimonosit și am văzut cum o sumedenie de sentimente au trecut în valuri peste trăsăturile lui frumoase. A deschis gura să spună ceva, dar apoi a închis-o la loc. În cele din urmă, a scăpat o înjurătură gemută și a deschis portiera, s-a aruncat

afară din mașină, trântind-o după el și pornind cu pași apăsați prin lanul de porumb al domnului Ennis.

Am ezitat să-l urmez, mai dezorientată ca oricând. Kyle, imediat înainte de plecarea lui furtunoasă, mi-a dat impresia că ar fi gelos. Era posibil să fie gelos? Și-atunci, de ce nu m-a invitat el să ieșim în oraș? Mi-am desprins părul din coadă și l-am legat la loc, în timp ce roțițele mi se învâртеau în cap atât de repede, încât abia mai puteam să respir.

Kyle? Făceam toate lucrurile împreună cu Kyle. Toate. Mâncam împreună de prânz în fiecare zi. Mergeam în drumeții și picnicuri, în lungi expediții pe bicicletă care se sfârșeau cu înghețate la Dairy queen. Chiuleam de la seratele politice lunare ale tatălui său și beam vin șterpelit pe terasa din spatele casei mele. Odată chiar ne-am amețit și ne-am dus să ne scăldăm în pielea goală.

Mi-a revenit în minte cum l-am privit pe Kyle întorcându-se cu spatele când și-a dat jos boxerii și am simțit o furnicătură în pântec la vederea posteriorului său dezgolit. La vremea aia, am pus senzația pe seama amețelii. Evident, mă dezbrăcasem și eu, iar privirea lui Kyle îmi examinase trupul într-un fel care făcuse să se accentueze și mai mult furnicăturile. Atunci, urlasem la el, cerându-i să nu se mai holbeze la mine, și se întorsese cu spatele. Se cufundase în apă până la brâu, însă acum nu mă puteam stăpâni să mă întreb dacă nu cumva voia astfel să-și ascundă reacția provocată de faptul că mă văzuse goală. Avusese mare grijă să păstreze distanța cât timp înotasem, deși în mod normal contactele fizice erau foarte frecvente: ne îmbrățișam, ne sâcâiam reciproc, lansându-ne în războaie de gădilat, din care Kyle ieșea totdeauna învingător.

Dintr-odată, începeam să privesc totul cu alți ochi.

Kyle? Era cel mai bun prieten al meu. Eram prietenă și cu fete, normal. Mergeam în fiecare săptămână cu Jill și cu Becca la manichiură și pedichiură, după care ne duceam să bem câte un milk-shake la Big boy. Dar când eram necăjită, sau enervată, când mă certam cu mama și cu tata, sau luam vreo notă proastă, sau orice, mă duceam la Kyle. Stăteam pe terasa din spatele casei mele și el mă scotea din starea proastă în care eram. Mă lua în brațe și mă ținea așa până când îmi trecea. Am adormit pe terasă cu el de o mie

de ori, am adormit și pe canapeaua lui, în timp ce vedeam filme. Pe canapeaua lui, în poala lui. Cu capul pe pieptul lui, în brațele lui.

Asta e genul de afecțiune dintre cei mai buni prieteni, nu-i așa? Noi nu ne-am sărutat niciodată, nu ne-am ținut niciodată de mână, totuși, ca doi iubiți. Și, dacă ne întreba cineva, ceea ce se întâmpla foarte des, totdeauna răspundeam la modul *nu, nu ieșim împreună, suntem doar buni prieteni.*

Dar, oare, să fi fost mai mult?

Dumnezeule, ce încurcătură!

Am coborât din mașină și am pornit după Kyle. Dispăruse de mult din vedere, dar știam încotro s-a dus. Era un loc anume, pe movila aflată dincolo de lanul de porumb al domnului Ennis, unde stăteam deseori împreună. Se putea vedea și orașul de pe movila aia, ca și panglica argintie a pâ râului și întinderea întunecoasă a pădurii.

Kyle se cățăraseră cam până la jumătatea pinului lovit de fulger care încununa movila. Copacul avea o creangă lungă și groasă, urcând până la vreo șase metri, pe care ne puteam sui cu ușurință, așa că stăteam frecvent împreună pe ea, el cu spinarea rezemată de trunchi, iar eu cu capul pe pieptul lui. M-am urcat cu picioarele pe creangă, dedesubtul lui Kyle, și am așteptat. El și-a încolăcit picioarele în jurul ei, s-a aplecat în jos și m-a ridicat ca pe o păpușă, așezându-mă apoi în fața lui. Dintr-odată, poziția asta a căpătat o semnificație nouă. Îmi simțeam inima bătându-i cu putere în piept. Răsuflea greu și transpirase. Sigur alergase până aici.

M-am lăsat cu ceafa pe umărul lui și mi-am ridicat privirea spre el, spre profilul lui sculptat și superb, scăldat în lumina aurie a soarelui după-amiezii târzii. Avea sprâncenele împreunate și maxilarele strâns încleștate. Încă era nervos.

– Kyle... hai să vorbim. Eu nu...

– Nu, ce? Înțelegi? Ba da, înțelegi, m-a întrerupt, aruncându-mi o privire, apoi închizând ochii și întorcându-și fața, ca și cum vederea mea i-ar fi produs durere.

– Suntem cei mai buni prieteni, Kyle. Dacă pentru tine mai e și altceva, spune-mi.

– Pentru mine? a întrebat și și-a trântit cu putere capul de trunchiul copacului. Nu știu, Nell. Eu, mda, eu zic că suntem cei mai

buni prieteni, prin definiție, bănuiesc. La urma urmei, am crescut împreună, nu? Am stat atât timp împreună și le spunem oamenilor că doar asta suntem, dar...

– Dar ce? m-am interesat, simțind cum îmi bubuie inima în piept. Asta putea să schimbe totul.

Mi-a prins între degete o șuviță de păr blond-roșcat și a început s-o răsucescă.

– Dar dacă ar fi mai mult? m-a întrebat. Între noi doi?

– Mai mult? Adică, să fim împreună?

– De ce nu?

M-a inundat un val de furie.

– De ce nu? Fir-ar să fie, vorbești serios, Kyle? Asta e răspunsul pe care mi-l dai tu mie?

M-am lăsat să lunec în față pe creangă, mi-am săltat piciorul peste ea și am coborât pe următoarea de dedesubt.

În câteva secunde, eram jos din copac și alergam deja prin lanul de porumb. L-am auzit pe Kyle în urma mea, strigându-mi să-l aștept, dar nu m-am oprit. De aici, mai aveam numai o milă până acasă, așa că am fugit mai departe. Am dat ușa de perete atât de tare, încât a zguduit toată casa, speriiind-o pe mama atât de rău, încât a scăpat un pahar din mână. Am auzit zgomotul sticlei spărgându-se pe podea, apoi înjurătura mamei, dar deja trânteam după mine ușa de la camera mea și mă aruncam pe pat, plângând în hohote. Reușisem să mă stăpânesc până atunci, însă la adăpostul camerei mele puteam să mă las în voia plânsului.

– Nell? Ce-ai pățit, draga mea? s-a auzit de dincolo de ușa vocea mamei, îngrijorată și mieroasă.

– Nu... nu vreau să vorbesc despre asta.

– Nell, deschide ușa și vorbește cu mine.

– Nu!

Asta era vocea profundă, bărbătească, a lui Kyle, în spatele mamei mele.

– Nell, a zis ea. A venit Kyle.

– Nu vreau să-l văd. Zi-i să plece.

Am auzit-o apoi pe mama stând de vorbă cu Kyle, spunându-i c-o să discute ea cu mine, asigurându-l c-o să fie bine. Totuși, n-avea

cum să fie. De ce anume plângeam atât de amarnic, nu prea puteam să-mi dau seama. Eram cât se poate de confuză.

Eram entuziasmată că aveam să ies cu Jason. Sau, cel puțin, fusesem. Am încercat să-mi imaginez mâna lui Jason într-a mea, brațul lui în jurul mijlocului meu. Am încercat să mă văd sărutându-l pe Jason, dar m-a străbătut un frison și am fost nevoită să-mi alung imaginea, aproape îngreșoasă. Și-atunci, de ce fusesem atât de bucuroasă? Doar pentru că fusesem invitată de un băiat drăguț să ies cu el? Poate. Cum să zic, era cam un fapt unanim recunoscut acela ca Nell Hawthorne era tabu pentru toți și pentru oricine. Mai promisem o invitație în oraș, în anul precedent, când aveam cincisprezece ani, prin preajma balului bobocilor. De la Aaron Swarnicki. Drăguțel, dar plicticos. Tata se enervase și-mi spusese că n-am voie să ies. Puteam să mă duc la bal, dar atât. Iar vestea se cam răspândise, nerostită, dar înțeleasă: *Nell e tabu*. Nu m-a mai invitat nimeni după asta. Tata era un personaj destul de influent în orașul nostru. Numai tatăl lui Kyle era o figură mai importantă și asta numai din cauză că era congressman. Tati era proprietarul mai multor magazine din oraș, dar și al multor altora, din districtele vecine. Făcea parte din consiliul local, avea trecere la primar, ca și la guvernatorul statului. Prin intermediul domnului Calloway, avea intrare și la personajele politice influente pe plan național. Iar asta însemna că nimeni n-ar fi vrut să-l supere pe Jim Hawthorne. Și mi se părea foarte ciudat, acum, că mă gândeam la asta. Poate că tati i-o fi spus ceva băiatului care mă invitase să ies cu el.

Gândurile mi s-au întors iute la Kyle. La subita și extrema lui reacție privitoare la faptul că Jason mă invitase să ies cu el. La felul în care mă privise acolo, în copac.

La propria-mi reacție față de acel *de ce nu* al lui.

De ce nu? Asta era tot ce găsea el mai bun de spus? Simțeam cum mă înfurii din nou și nu mă puteam stăpâni, deși știam că e o reacție irațională. Nu voiam ca el să vrea să iasă cu mine doar de-aia. Voiam ca asta să însemne ceva.

M-am străduit să vizualizez relația mea cu Kyle ca fiind mai mult, indiferent ce-ar mai însemna și asta. Îmi venea ușor să-mi imaginez degetele noastre împletite împreună. Mese de seară la

lumina lumânărilor. Capul meu pe pieptul lui, buzele coborându-i spre ale mele, în timp ce soarele apunea în spatele nostru.

Mi-am poruncit mie însămi să nu mai fiu atât de melodramatică. Și totuși... nu-mi puteam alunga imaginea. Aproape că puteam să simt pe spinare brațele lui Kyle, palmele lui cuprinzându-mi talia, apropiindu-se primejdios de mult de fese. Puteam să simt fiorul secret al dorinței ca mâinile lui să mai coboare, doar un pic. Aproape că puteam să-i simt buzele, calde și moi și umede, alunecând pe ale mele.

M-am înroșit și m-am vânzolit pe pat, rostogolindu-mă pe spate și ștergându-mi ochii.

Ce era în neregulă cu mine? Dintr-odată, mă apucau fanteziile cu Kyle?

Ara simțit nevoia să ies. Aveam nevoie să alerg. Mi-am dezbrăcat hainele de școală și mi-am pus șortul pentru alergat, sutienul de sport și maieul, șosetele până la glezne, pantofii Nike, și mi-am înhățat iPodul. Alergarea îmi limpezea mintea, de obicei, și exact de asta aveam nevoie acum.

Mi-am îndesat căștile în urechi în timp ce coboram scara și m-am repezit afară pe ușa din față, prefăcându-mă că n-o aud pe mama strigându-mă. Mi-am pus repertoriul obișnuit pentru alergare, numai cântece pop tâmpite, fără conținut, vesele, pe care să mi te pot scoate din minte și să alerg numai. Am făcut o scurtă încălzire și am luat-o din loc, plecând în obișnuitul meu circuit de cinci mile.

Trecând pe lângă alea din fața casei lui Kyle, m-am bodogănit în sinea mea pentru lipsa de minte. Mă aștepta, și el cu căștile în urechi, fără tricou, în șortul pentru sport. Îl mai văzusem de o mie de ori așa, cu sculpturala lui musculatură abdominală unduindu-se în bătaia soarelui și dunga de păr negru coborându-i în jos, pe pânțele, și pierzându-se pe sub șort. De data asta, totuși, am înghițit în sec văzându-l. Cum să zic, știam despre el că e sexy. Întotdeauna știuseseam asta despre Kyle și totdeauna o apreciasem. În definitiv, eram o fată normală de șaisprezece ani, pradă hormonilor, capabilă de o sănătoasă apreciere a unui trup masculin sexy. Doar că nu mă mai gândisem chiar așa la Kyle până acum. Ca la, cum să zic, un obiect al dorinței.

N-am încetinit, totuși, așa că el și-a potrivit ritmul alergării după al meu, pașii noștri sincronizându-se firesc. Până și ritmul în doi timpi al inspirației-expirației s-a sincronizat cât ai clipi.

N-am vorbit, nici măcar nu ne-am privit unul pe celălalt. Am alergat și-atât. O milă, apoi încă una, după care am început să slăbim ritmul. Atunci am accelerat, iar el m-a urmat, după care l-am înțepat încă și mai mult și ne-am recăpătat avântul. Am trecut în goană pe lângă buturuga noduroasă care marca a treia milă, răsuflând anevoie acum, transpirând. M-am forțat să privesc doar înainte, spre drumul din fața mea, mi-am forțat mintea să se golească de tot, cu Lady Gaga pe fundal. Aleargă, aleargă, aleargă, respiră și concentrează-te, mișcă-ți brațele. Nu privi spre Kyle. Nu-i privi pelicula lucioasă de transpirație de pe pieptul gol, nu privi mărgelele lichide șiroind peste un sfârc și dincolo de umflătura pectoralilor, nu te imagina lingând picătura când ajunge pe suprafața unduitoare a abdomenului său.

Pe naiba! De unde a mai apărut și imaginea asta? Să-l ling? *Vino-ți în fire, Nell. Vino-ți, naibii, în fire.* Admonestarea auto-administrată nu mi-a fost de folos. Imaginea îmi era acum pirogravată în creier. Kyle, întins pe spate, pe iarbă. Transpirația curgând pe pielea lui bronzată, părul răvășit și ud. Eu, aplecându-mi fața spre pieptul lui, apăsându-mi buzele pe osul pieptului, apoi lingând o mărghică sclipitoare de lichid sărat.

Of, Doamne, of, Doamne... Doamne! Era de rău. Astea nu erau gânduri potrivite. Nu erau gânduri nevinovate. Nu erau gânduri ca între cei mai buni prieteni. Eu eram virgină. Nu mai linsesem niciodată pe nimeni. Nu mai sărutasem pe nimeni, chiar. Sigur, văzusem câteva filme permise celor sub 17 ani doar cu acordul sau supravegherea părinților, cu Jill și Becca, și urmăream mereu împreună, pe furiș, *True blood*. Așadar... știam cam cum trebuie să se desfășoare și aveam și eu propriile mici fantezii și vise cu ochii deschiși, dar... cu Kyle?

Nu făceam decât să preiau sentimentele dintre Sookie și Eric. Clar. Numai că, de fapt, Kyle semăna mai degrabă cu Bill.

M-am smucit brusc la realitate și Kyle era la câțiva pași în urma mea, iar eu alergam din răspuțeri, agitându-mi brațele cu sălbăticie. M-am forțat și mai mult, am alergat și mai repede, alungându-mi din

mente imaginile și caraghioasa dorință subită pentru cel mai bun prieten al meu, alergând și-atât. Picioarele mi s-au înmuiat ca o peltea, respirația mi-a devenit hârâită și usturătoare, vederea mi s-a încețoșat, disperarea luând locul sângelui, iar deruta pe-al oxigenului: acel gen de alergare.

Kyle s-a strecurat în câmpul meu vizual periferic, în ritm cu mine, încordându-se, după care forma lui superioară a prevalat, ajutându-l să se desprindă de mine, alergând mai iute decât aș fi putut spera vreodată să alerg. Iute ca o vedeta națională a fotbalului american, la categoria șaisprezece ani. Iute ca unul deja monitorizat de descoperitorii de talente de la TJ din M și Alabama și UNC.

M-am împleticit, am încetinit, m-am oprit, apoi m-am aplecat în fața, cu mâinile pe genunchi, gâfâind. Kyle era la vreo zece pași în fața mea, în aceeași postură. Ne aflam pe coama unui deal, cu pădurea în stânga și casele noastre la câteva mile în urmă, iar movila cu copacul nostru se vedea în dreapta. Florile sălbatice se legănau în bătaia vântului, bine-venit și răcoros în arșița începutului.

M-am oprit iar din mers, cu capul dat pe spate, străduindu-mă să-mi domolesc respirația; apoi, mi-am coborât fața la loc și mi-am înfășurat-o cu maieul, ca să-mi absorb transpirația care-mi ustura fruntea.

– Ar trebui să faci ceva mișcări de refacere, a murmurat Kyle, la doar câțiva centimetri de mine.

Am tresărit la auzul vocii lui, la brusca lui apropiere. Inima a reînceput să-mi bată cu violență, de data asta din cauza agitației, mai degrabă decât a epuizării fizice. Iar asta era o prostie. Eram cu Kyle. El știa totul despre mine. Mă văzuse goală.

Ceea ce era tocmai cel mai nepotrivit lucru la care să mă gândesc, într-un astfel de moment. Mi-am luat maieul de la ochi și mi-am ridicat privirea, tocmai la timp ca să-l văd studiindu-mă, cu o expresie încordată, dar altfel, indescifrabilă. Respira adânc, târăgănat, și mi-am dat seama că, dacă nu eram prudentă, puteam ajunge să mă conving pe mine însămi că nu era doar o gâfâială de pe urma alergării.

Mi-am umezit buzele, iar privirea lui mi-a urmărit traseul limbii. Rău. Asta era de rău.

– Kyle... am început, după care mi-am dat seama că nu știam ce să mai spun.

– Nell, mi-a răspuns și vocea îi suna calmă, încrezătoare. Netulburată. Însă ochii... ochii îl trădau.

Mi-a întors spatele, s-a aplecat, cu picioarele împreunate, și și-a început exercițiile de refacere. Clipa se destrămase, așa că m-am întors, la rândul meu, ca să-mi fac exercițiile. După ce am terminat amândoi, ne-am așezat pe iarbă și mi-am dat seama că nu mai putem evita discuția. Ca să-mi maschez agitația, mi-am desfăcut părul din coadă și l-am scuturat.

Kyle a inspirat adânc, m-a privit agitat, apoi a închis ochii, strâns.

– Nell, ascultă-mă. Când am zis *de ce nu*, asta a fost... a fost o prostie. Nu asta aveam în gând. Scuză-mă. Îmi dau seama cum o fi sunat pentru tine. Doar că eram atât de supărat și derutat...

– Derutat?

– Da, derutat! a răspuns Kyle, aproape urlând. Toată chestia asta de azi, dintre noi, e derutantă. Când mi-ai spus că te-a invitat Jason să ieșiți împreună, am... a fost ca și cum ceva din capul meu mi-ar fi plesnit. Mi-am imaginat cum ești cu el, poate chiar sărutându-l, și atunci... nu. Nu și-atât.

Și-a trecut mâinile peste față, apoi s-a întins la loc pe iarbă, cu privirea îndreptată spre cerul albastru, presărat cu petice albe și pătat cu portocaliu de soarele care apunea.

– Îmi dau seama cum o să sune asta, dar... când mi-am imaginat brațele lui Jason în jurul tău, buzele lui atingându-te... n-am mai putut să suport. Mi-am zis: *Ce naiba, nu! Nell e a mea*. Atunci a fost când am luat-o la fugă. N-am putut să-mi dau seama de ce devenisem, dintr-odată, atât de posesiv. Și încă... nu știu de unde vine asta.

– Nici eu. Adică, m-a surprins felul în care ai reacționat, dar după ce m-am dus acasă și m-am gândit că aveam chiar să ies împreună cu Jason... pur și simplu, nu s-a potrivit N-am putut să mă imaginez cu el.

– Și-atunci, o să mai ieși cu el, totuși?

Am ezitat puțin cu răspunsul.

– Nu știu. Cred că nu.

Kyle mi-a aruncat o privire, după care și-a scos iPhone-ul, cu căștile atârându-i din el.

– Și el știe?

Am inspirat brusc. Nu-l sunasem ca să anulez întâlnirea.

– Nu, ce naiba, nu știe.

Buzele lui Kyle s-au arcuit într-un zâmbet.

– Atunci, ar fi bine să-l suni, hm? Acum s-o întreba unde ești, îmi închipui.

Mi-am examinat ecranul iPodului: 6:54 p.m.

– Pot să folosesc telefonul tău?

Și-a căutat prin agendă, apoi a smuls căștile din iPhone și mi l-a întins. Am apăsas pe *Apelare* și mi l-am lipit de ureche, cu învelișul din cauciuc încă umed și cald de la strânsoarea mâinii lui Kyle.

Vocea exuberantă a lui Jason s-a auzit imediat în difuzor.

– Salut, Kyle, fratele meu! Care-i treaba?

Am tras aer în piept, cu șovăială.

– Jason, de fapt, sunt eu, Nell. Te sun de pe telefonul lui Kyle... Am... mi l-am uitat pe-al meu.

– Ți l-ai uitat pe-al tău? Unde ești? Tocmai intru pe aleea ta, chiar acum!

Vocea lui prietenoasă, emoționată, căpătase acum o nuanță dezorientată.

– Ascultă, îmi pare rău, dar nu pot să ies cu tine.

Tăcere prelungită.

– A, m-am prins, a zis apoi, pe un ton vlăguit, și puteam să-mi imaginez chipul lui pleoștindu-se. E totul în regulă? Adică...

– Nu, doar că... s-ar putea să-ți fi spus *da* prea repede, Jason. Îmi pare rău. Nu cred... nu cred că ar putea să meargă.

– Așadar, nu e o amânare, nu.

Cuvintele ar fi cerut un semn de întrebare, însă tonul lui implica o afirmație categorică, încordată.

– Nu. Îmi pare foarte rău.

– Nu-i nimic, cred, a replicat, râzând, un râs forțat, spart. Ce naiba, nu. Nu e nimic. Doar că mi se pare oarecum suspect, Nell. Eram atât de emotionat...

– Îmi pare foarte, foarte rău, Jason. Doar că abia acum mi-am dat seama, după ce m-am gândit cu adevărat la toate. Cum să-ți zic, mă simt măgulită și m-a entuziasmat faptul că m-ai invitat, dar...

– E vorba despre Kyle, nu-i așa? Ești cu el, mă suni de pe telefonul lui, așa că evident e vorba despre el.

– Jason, nu e... adică, mda, sunt cu el în clipa asta, dar...

– Nu-i nimic. Am înțeles. Bănuiesc că ne-am așteptat cu toții la asta, așa că n-ar trebui să fiu surprins. Doar că aș fi preferat să-mi fi spus mai devreme.

– Îmi pare rău, Jason. Nu știu ce-aș putea să mai spun.

– Nu e nimic de spus. E bine așa. O să mă... în fine. Ne vedem luni, la chimie.

Tocmai se pregătea să închidă, când m-a străbătut un fulger de inspirație.

– Jason, stai!

– Ce e?

Tonul îi era lipsit de viață, plat.

– Probabil că n-ar trebui să-ți spun una ca asta, dar... Becca s-a îndrăgostit de tine încă dintr-a șaptea. Îți garantez ca ar vrea să iasă cu tine.

– Becca? a zis el și mi-am dat seama după voce că analiza ideea. N-ar fi ciudat? Adică, oare ce-aș putea să spun? Ea ar crede că a fost a doua opțiune sau cam așa ceva. Adică, bănuiesc că așa e, dar nu așa, înțelegi?

M-am gândit puțin la vorbele lui.

– Nu trebuie decât să-i spui adevărul. Că te-am lăsat baltă în ultimul moment. Tu deja ai făcut rezervarea, iar eu m-am gândit că ar putea să meargă ea cu tine, în locul meu.

– Crezi c-o să meargă? Chiar? a întrebat cu o voce revenită la viață, entuziastă din nou. E chiar drăguță!

– O să meargă. Tu sun-o doar.

I-am spus răspicat numărul ei, iar el l-a repetat după mine.

– Mersi... Dar, știi ceva, Nell? Data viitoare când vrei să-i mai frângi inima vreunuia, dă-i de știre un picuț mai devreme, da?

– Nu fi caraghios, Jason. Nu ți-am frânt inima. Nici măcar n-am ajuns să ieșim împreună. Dar îmi pare sincer rău pentru că ți-am dat plasă așa.

– N-ai grijă. În plus, poate c-o să iasă ceva între Becca și mine. E aproape la fel de sexy ca tine. Stai, ce naiba, asta n-a sunat cum trebuia. Becca nu trebuie să afle că am spus așa ceva. Voi două sunteți la fel de sexy, eu doar...

Nu mi-am putut stăpâni râsul.

– Jason? Taci. Sun-o pe Becca,

Am apăsas pe *Terminare* și i-am întins telefonul înapoi lui Kyle. S-a holbat la el.

– A fost ceva destul de abil din partea ta, Nell. Trebuie s-o recunosc, a mărturisit, adresându-mi o privire întrebătoare. Dar chiar s-a îndrăgostit Becca de el, pe bune?

Am izbucnit iarăși în râs.

– Da, ce naiba. E îndrăgostită nebunește de Jason Dorsey, încă din... mă rog, lui i-am spus că dintr-a șaptea, dar e de mai multă vreme. Mult mai multă. Cam... de printr-a patra. De când lumea. Încă un motiv pentru care n-ar fi trebuit niciodată să-i spun *da*, numai că... am fost emoționată, Kyle. Să te invite un băiat drăguț e mare lucru, iar tu și Jason sunteți băieții cei mai drăguți din toată școala.

Kyle mi-a zâmbit îndrăzneț și ștregărește.

– Ți se pare că sunt drăguț?

Of, Doamne. Of, Doamne. Mirosea a belele. Nu mă simțeam în stare să-i întâlnesc privirea. Iarba devenise deodată foarte, foarte interesantă.

– Știi că ești sexy, Kyle Calloway, așa că încetează să mai umbli după complimente, am replicat, încercând abordarea flușturistică, glumeață, sperând să-i distrag atenția de la faptul că devenisem roșie ca focul de la frunte și până la despicătura dintre sâni. Dar nu mi-a mers.

– Ai opt nuanțe de roșu pe piele, Nell, mi-a zis și vocea i se auzea prea de aproape.

Răsuflarea lui îmi ardea gâtul.

Ce se-ntâmplă? Ce făcea?

Mi-am ridicat privirea și ochii lui Kyle erau la câțiva centimetri de ai mei. Stătea întins pe o parte, iar degetele mi le căutau pe ale mele. Dintr-odată, n-am mai putut să respir. Mi-a mângâiat părul din spatele urechii și n-am mai fost în stare să mă concentrez la altceva, decât la corpul lui sculptural și la ochii lui învăpăiați și la

mâna lui din părul meu și la gura lui, la buzele lui, atât de aproape, la vârful limbii lui plimbându-se pe buza de jos... Dintr-odată, Kyle era cu totul altcineva, cu totul altfel. Nu băiețelul cu care crescusem, ci un bărbat tânăr cu trăsăturile lui, cu ochii lui, cu maxilarele lui puternice, dar cu o privire învăpăiată, matură, aproape flămândă.

Nu-l cunoșteam pe acest Kyle, dar îmi plăcea. Îmi doream să-l cunosc.

Un val de electricitate a năvălit prin mine, forțându-mă să închid ochii, șocul strecurându-mi un icnet printre buze în clipa în care Kyle și-a lipit gura de a mea. O undă de căldură umedă și o delicată energie m-au înfiorat, surprinderea lăsând locul, încetul cu încetul, minunării, încântării.

Kyle mă săruta. Of, Doamne, Doamne... Doamne! Îmi plăcea, atât de mult! Primul meu sărut.

Mi se tăiase respirația și eram incapabilă să mă mișc, din cauza incredibilei senzații date de atingerea buzelor lui. Străină, dar perfectă, căutată și șovăitoare. Când s-a retras, m-a lăsat chiar și mai fără suflare și jelind pierderea sărutului.

– Nell? Eu... tu...

Părea nesigur de el, de sărut.

I-am zâmbit, fețele noastre fiind încă atât de apropiate, încât mi-am simțit buzele arcuindu-se pe ale lui. Mâna mi s-a ridicat din poală spre brațul lui, apoi spre față, degetele răsfirându-se în jurul urechii și palma lipindu-se de obraz. A suspinat ușurat, iar de data asta sărutul a fost reciproc. Mi-am apăsât buzele mai tare, mișcându-le peste ale lui, minunându-mă și rămânând fără suflare încă o dată... sau încă.

O mie de întrebări care-mi răsăriseră în minte când priveam filme în care oamenii se sărutau și-au primit răspunsul. Ce fad cu nasul? Care nas? Nu mai eram conștientă decât de gura lui peste a mea, ușor într-o parte. Măinile? Păreau să știe și singure încotro să se îndrepte. Spre fața lui, spre ceafă, spre brațe. Puteam să respir chiar și când ne sărutam, evident. Când eram mai mică, mă întrebam dacă aș fi nevoită să-mi țin respirația. Acum eram încântată să descopăr că puteam să-l sărut pe Kyle la nesfârșit. Nu trebuia să mă întrerup niciodată ca să respir. Nici nu voiam.

Nu știu sigur cât timp a trecut așa, sărutându-ne în iarba de pe deal. Nici nu mă interesa. Nu mai conta nimic, în afara bucuriei. Mâna lui a alunecat în sus pe braț, oprindu-se stângace pe umăr, apoi coborându-mi pe spate. Ezita, și la fel și eu. Sărutul a încetat, dar buzele noastre aproape că nici nu s-au dezlipit. Când ni s-au întâlnit privirile, l-am văzut că se minunează, se gândește, vrea, dar e nesigur. M-am mișcat puțin, dar suficient cât să mă las cu și mai multa greutate peste el, cu palmele pe pieptul lui. Văzusem odată poziția asta într-un film și acum o înțelegeam. Era intimă. Confortabilă, dar... sugestivă.

M-am simțit experimentată. Adultă, matură, plină de dorințe pe care nu le prea înțelegeam și cu care nu știam ce să fac. Simțeam ceva tare între noi, și privirea șovăielnică a lui Kyle îmi spunea că era și el dureros de conștient de asta, la fel ca mine. Ce-ar fi trebuit să fac? Să mă dau deoparte? În filme, aici era momentul în care se trecea, firesc și ușor, de la sărut la alte chestii. În *True blood*, era momentul în care Eric scotea, îndemânatic, hainele de pe Sookie, după care cadrul se schimba, și el era deasupra ei, numai musculatură masculină și linii lungi și mișcare, și ei făceau dragoste... și-o trăgeau... și știau amândoi perfect ce făceau.

Eu nu eram prea sigură de toate astea. Faptul că-l vedeam fără tricou devenea, dintr-odată, suficient ca să mă facă să mă înroșesc. Simțindu-i pielea de pe piept sub mâinile mele, palmele lui pe carnea mea, printre bretelele bustierei, aveam furnicături. Dar... restul?

Nu eram pregătită.

Kyle probabil că mi-a simțit frământările sau brusca zbatere violentă a inimii. S-a desprins de mine și s-a ridicat în șezut, forțându-mă să fac și eu la fel.

– Ar fi cazul s-o luăm mai încet, Nell.

– Mda... mda.

Am sărit în picioare și mi-am ridicat tricoul de pe iarbă.

Era ud learcă, așa că nu mi l-am pus pe mine. Mi-am simțit mușchii încordându-se, spinarea zvâcnind de junghiuri. M-am întins, arcuindu-mă pe spate, cu brațele deasupra capului și palmele îndreptate spre cer. Când am revenit la poziția inițială, am simțit că

el era cu ochii pe mine. Pe mine, așa cum privesc bărbații, văzându-mă, uitându-se de-a binelea. M-am înroșit.

– Ce e? l-am întrebat, chiar dacă știam răspunsul.

– Nimic.

Privirea lui Kyle s-a abătut în grabă, iar eu n-am putut-o împiedica pe-a mea să se plimbe peste mușchii lui sclipind de sudoare și peste încă vizibila umflătură trădătoare din șort, care doar mă făcea să mă înroșesc și mai tare.

Mi-am adus aminte de acea seară când văzusem, împreună cu Jill, un film porno găsit de ea pe internet, mânate de simpla curiozitate și de conștiința faptului că n-aveam voie să vedem așa ceva. N-am fost în stare să mă gândesc la altceva atunci, decât la cum arătau bărbații, enormi și vânoși și păroși și doar... să mă cutremur. Nu fusese nici distractiv, nici incitant, nici atractiv. Femeile nu păreau reale. Fusese urât și șocant și oarecum înfricoșător. Îl opriserăm când nu ajunsese nici măcar la jumătate, jurând că n-o să mai vorbim niciodată despre el. Aleseserăm să vizionăm reluarea unui episod din Jersey Shore, străduindu-ne amândouă să ne prefacem că imaginile alea îngrozitoare nu ne rămăseseră întipărite adânc în minte.

Iar acum, desigur, la șase luni după experimentul nostru eșuat, al meu și-al lui Jill, în domeniul pornografiei, tot ce-mi putea trece prin cap, în timp ce mă forțam să nu privesc spre organele lui Kyle, era dacă și el o arăta ca ei, dac-aș fi dată pe spate de cum arată gol și dac-aș fi dispusă s-o facem amândoi.

– Ar fi cazul să ne întoarcem, a propus Kyle. Suntem plecați de mult timp.

Soarele tocmai apunea când am pornit grăbiți să traversăm câmpul, întorcându-ne spre drumul principal. Am coborât într-o alergare ușoară panta abruptă a dealului, în fața lui Kyle, și din nou i-am simțit privirea pe mine, iar de data asta am știut că se zgâiește la posteriorul meu. Ignorându-mi jena care mă făcuse să mă înroșesc, am întors capul ca să-l privesc peste umăr, încercând să arăt rușinoasă, dar încinsă. Mi-am unduit șoldurile spre el când am încetinit, la poalele dealului.

– Te zgâiai la mine, Kyle, i-am zis, cu voce scăzută, când s-a apropiat.

– Ba nu, nu mă zgâiam, s-a apărat, luptându-se să-și stăpânească un zâmbet, însă obraji i se îmbujoraseră, divulgându-i minciuna.

– Ba da, te zgâiai. Te holbai la fundul meu.

– Mă...

Și-a lăsat capul în jos, frecându-se la ceafă, după care și-a ridicat la loc fața spre mine, zâmbind strâmb.

– Știi ceva, da, asta e. Mă zgâiam. Ești mulțumită? Mă holbam la fundul tău. E vreo problemă din partea ta?

– N-am zis că ar fi fost o problemă din partea mea, i-am răspuns, ridicând din umeri.

Doar nu era să recunosc că-mi făcuse plăcere.

Pe urmă, am mers unul lângă celălalt, într-o tăcere un pic stânjenitoare, un pic ezitantă. Până la urmă, Kyle a fost cel care a spart-o.

– Știi ceva, am tot încercat să nu te privesc așa, nicio afurisită de clipă. Ori de câte ori alergam împreună, trebuia s-o iau înainte, ca să nu mă holbez la fesele tale. Sau să-ți văd sânii cum saltă. Chiar și cu bustiera aia, tot îți saltă sânii într-o veselie, ceea ce, fir-ar să fie, mă zăpăcește de-a binelea.

– Kyle! am exclamat, gata să leșin de cât de tare m-am înroșit, fără să mă mai pot opri din râs, dintr-odată.

– Ce e? Nu fac decât să-ți spun adevărul. Ești cea mai bună prietenă a mea și mi se părea nepotrivit să te privesc ca pe oricare altă fată. Adică, eu oricum încerc să nu casc ochii după fete, pen'că e necuviincios sau cum o mai fi, dar cu tine e altceva. Și totuși... fir-ar să fie, Nell. Tare greu îmi vine să nu te privesc. Ești excitantă.

M-am oprit brusc din mers și m-am întors cu fața spre el.

– Tu crezi că sunt excitantă?

Mi-a azvârlit înapoi cuvintele pe care i le aruncasem mai devreme.

– Știi că ești sexy, Nell Hawthorne, așa că încetează să mai umbli după complimente.

Zâmbetul i s-a stins apoi într-o căutătură ardentă, gravă și abundând de emoție.

– Numai că... sexy nu e termenul potrivit. Cum să-ți zic, toți băieții din școală sunt de părere că ești sexy... în afara lui Thomas

Avery, pen' că el e gay. Dar eu sunt de părere că ești frumoasă. Ești adorabilă.

M-am foit incomodată de privirea lui cercetătoare și arzătoare, de văpăile usturătoare din ochii lui.

– Mersi? am zis neconvinsă.

El crede că sunt... adorabilă? Gândul că, în ochii lui Kyle, eram nu numai sexy, ci și adorabilă, mi-a trimis junghiuri de ceva asemănător fricii prin tot corpul, o apăsare aprigă în inimă.

Am mers mai departe spre casă și, la un moment dat, degetele lui au ajuns să se încurce printre ale mele, împletindu-se de parcă totdeauna ar fi fost așa. Am ajuns mai întâi la el, unde am văzut-o pe mama lui în capătul aleii, răsfoind corespondența din cutia poștală, cu telefonul mobil proptit între ureche și umăr, probabil într-o discuție cu mama mea.

Ne-a zărit trecând agale prin poarta din fier forjat, acționată electric, mână în mână. Sprâncenele i-au țâșnit în sus, până aproape de rădăcina părului, și vocea i s-a stins în mijlocul frazei, gura căscându-se într-un *O* șocat. Mi-am dat seama că părul îmi era o debandadă încălцитă și transpirată, că n-aveam tricou pe mine și nici el... și deodată buzele mi-au fost cuprinse de furnicături la amintirea sărutului, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă ea și-o da seama că ne-am sărutat, dacă s-o gândi că ne-am...

– Rachel? Te sun eu mai târziu. Tocmai au intrat copiii noștri... ținându-se de mână. Da. Știu. Deja.

Și, cu asta, Olivia Calloway a închis telefonul și s-a întors spre noi.

– Așa. Ați cam stat ceva voi doi.

Și-a coborât ochii spre mâinile noastre împreunate. Noi ne-am privit unul pe celălalt, un schimb de priviri prelungit, semnificativ. L-am strâns de mână, transmițându-i că n-am de gând să-i dau drumul. Nu mi-era rușine de asta, nici nu încercam să ascund ceva.

Kyle mi-a făcut un discret semn de încuviințare, după care și-a întors fața spre mama lui.

– Păi am fost să alergăm, după care ne-am mai oprit pe la movila lui Keller, ca să stăm de vorbă.

Doamna Calloway și-a mijit ochii spre noi, examinându-ne gradul de despuiere, ca și încâlceala din părul meu.

– Să stați de vorbă, hmm? Și asta? a întrebat, arătând spre mâinile noastre.

Kyle și-a înălțat bărbia.

– Acum suntem împreună.

Nu luaserăm hotărârea asta, nu tocmai, ca atare, din moment ce ne apucaserăm să ne sărutăm fără să cădem de acord, la propriu, asupra a ceva oficial. Dar nu era să spun una ca asta, nu aici, nu acum. Și eram împreună, chiar dacă n-o făcusem să devină ceva *oficial*.

– Înțeleg, a zis doamna Calloway. Acum sunteți împreună. Dar sunteți siguri că e bine? Amândoi sunteți atât de tineri.

Kyle s-a încruntat spre mama lui.

– Pe bune? Colt a avut o iubită la șaisprezece ani și nu-mi aduc aminte ca voi să-i fi spus rahaturi pe tema asta.

– Revizuieste-ți limbajul, tinere, l-a admonestat ea cu asprime în glas. Și, dacă vrei să știi, chiar i-am zis câte ceva. Aceleași lucruri pe care ți le zic și ție acum. Doar din cauză că n-ai auzit discuția, nu înseamnă ca ea n-a existat. Aveai pe-atunci, cât, unsprezece ani? Tatăl tău și cu mine n-am fi purtat o astfel de discuție cu fratele tău de față cu tine, Kyle.

– Mda, presupun că ai dreptate, a admis Kyle, oftând. Dar...

– Doar să aveți grijă, bine? a intervenit doamna Calloway peste fiul său.

– Mamă, nu, nu ne-am... adică, n-am...

– Eu nu discut asta cu tine, Kyle. Mai ales de față cu Nell. Tot ce am de spus, acum și în continuare, este că, orice-ați face sau ce n-ați face... să aveți grijă.

A dat să plece, îndesându-și corespondența sub braț, dar s-a oprit și și-a întors capul spre noi.

– Și spun asta din punct de vedere afectiv, nu numai fizic. Voi doi ați fost cei mai buni prieteni de când vă știți. Dacă treceți hotarul spre altceva, mai mult... să știți că e un hotar pe care nu-l veți mai putea trece înapoi.

Ceva din tonul ei și din felul în care privea, oarecum în depărtare, m-a făcut să mă întreb dacă știa ce spune din propria experiență.

– Știm asta, mamă. Despre asta am și stat de vorbă, de fapt.

– Atunci... bine, a mai zis ea, dispărând în casă, cu nasul deja în telefon.

Am rămas pe loc, împreună cu Kyle, pe aleea din fața casei lui.

– N-a fost chiar atât de rău, am zis.

– Nu, dar asta a fost mama. O să-l sune pe tata, iar el o să mă sune pe mine și-o să avem *discuția*.

Mi-am schimonosit chipul într-o expresie compătimitoare.

– Mda, probabil că discuția asta mă așteaptă și pe mine, acasă, chiar acum.

Kyle a izbucnit în râs.

– Dar n-am avut deja discuția asta cu ei când eram copii?

– Nu, aia a fost altceva, sunt destul de convinsă. Pe atunci, ne-au explicat ce e aia și ailaltă și ce anume intră, unde și de ce. Acum e despre...

Nu mi-am mai continuat fraza, neștiind sigur cum aș putea s-o închei.

– Motivul pentru care ar trebui să mai așteptăm? Și cum să fim responsabili, dacă nu?

– Exact, am confirmat, simțind o ușurare aproape absurdă datorită faptului că reușiserăm să trecem peste subiect fără să fim nevoită să pronunț ceva de-a dreptul jenant.

Încă o dată, nu eram pregătită. Cât se poate de nepregătită. Dar deodată i-am simțit mâinile alunecându-mi pe spate și trăgându-mă într-o îmbrățișare și brusc ideea că aș putea avea mai mult cu el nu mi s-a mai părut atât de absurdă.

Mai degrabă... așteptată.

CAPITOLUL 2

Norocul meu că m-am îndrăgostit

Ianuarie

Între mine și Kyle s-a stabilit o relație confortabilă, dar palpitantă. Nu s-au schimbat prea multe între noi, într-un fel mai semnificativ. Eram la fel cum fuseserăm dintotdeauna: doar că ne țineam de mână la școală și ne sărutam pe coridoare, în mașina lui sau pe canapea, în fața televizorului. Părinții noștri au ținut într-

adevăr *discuția* cu noi amândoi, sfătuindu-ne să avem grijă, ceea ce a fost mai mult decât umilitor. Ai mei nu mi-au dat măcar ocazia să le spun că n-am trecut nici de faza sărutului sau că relațiile sexuale nu se arătau la orizont pentru noi, deocamdată.

Sau, cel puțin, pentru mine. Kyle părea să se ia după indiciile venite din partea mea, iar eu mă mulțumeam să las lucrurile să rămână așa cum erau. Îmi plăcea să-l sărut pe Kyle. Îmi plăcea să mă giugiulesc cu el pe canapea. Era, poate, oarecum de parcă n-aș fi vrut să împing relația noastră de la prietenie la parteneriat, pur și simplu pentru că nu voiam să schimb ceva care-mi place.

În realitate, în adâncul sufletului, eram înspăimântată. Posibil să mă fi vârat în sperieți un pic toate show-urile și filmele văzute împreună cu Becca și Jill, care cuprindeau și sex. Mi-era teamă că realitatea n-avea să se ridice la nivelul așteptărilor mele. Cum să zic, știam, în sinea mea, logic, că show-urile de televiziune și filmele nu înfățișează lucrurile cu o acuratețe cât de cât apropiată de realitate. Până și felul în care se sărutau personajele pe ecran nu semăna cu sărutatul din viața reală. Dar n-aș fi putut să explic diferența, nici măcar pentru mine.

Nu puteam, totuși, să-i spun nimic din toate astea lui Kyle. Nu eram sigură c-o să înțeleagă și știam că ar suna caraghios. Suna caraghios până și în urechile mele. Dar, pur și simplu, nu-mi puteam alunga temerile. Evident, cunoșteam adevărurile. Știam că prima dată nu e totdeauna chiar atât de minunat pentru o fată și că doare. Aveam o grămadă de prietene la școală care trecuseră deja prin experiențe sexuale și obținusem amănuntele de la ele. De la Becca, de exemplu. Cuplarea ei cu Jason dusesese exact la rezultatul sperat de mine. De atunci, au tot ieșit împreună, cu regularitate, iar într-o seară, târziu, Becca a venit la mine acasă îmbujorată, exaltată și înfierbântată, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile.

Am stat cu ea pe patul din camera mea, ridicând volumul televizorului, astfel încât sunetele de la *Teen mom* să le acopere pe cele ale discuției noastre. Am așteptat, făcându-mi de lucru cu șnurul pantalonilor mei de pijama, știind că Becca îmi va spune ce avea pe suflet imediat cum își va găsi cuvintele potrivite. Așa era Becca: ea nu vorbea niciodată, până când nu parcurgea mental tot ce avea de spus. În copilărie, se luptase cu bâlbâiala, iar ca rezultat

al terapiei logopedice, se învățase să-și planifice fiecare cuvânt, fiecare propoziție, înainte să vorbească. Asta o cam făcea să pară uneori că ar citi un scenariu, ceea ce nu reușea toată lumea să înțeleagă la ea.

Eu, totuși, o înțelegeam, fiindcă o cunoșteam încă dinainte să treacă prin terapie. Învățasem să ascult, dincolo de bâlbâială, cuvintele pe care voia să le spună și mă deprinsesem să n-o grăbesc. Chiar și după terapie, nu trebuia s-o grăbești pe Becca. Ea spunea ceea ce avea de spus atunci când se știa pregătită, și nu înainte.

– M-am cu-culcat cu Jason, mi-a zis ea chinuit, pentru că, mda, Becca încă se bâlbâia uneori, în momentele de emoție extremă.

Mi-am smucit capul în sus și părul mi-a tresăltat peste ochii măriți de șoc. Becca zâmbea pe jumătate, cu cârlionții ei negri și strânși acoperindu-i o parte a feței. Tot am observat ca se înroșise, lucru destul de complicat, din moment ce ea era pe jumătate italiancă și pe jumătate libaneză, având în consecință tenul întunecat, crepuscular și înroșindu-se foarte rar.

– Te-ai ce? De-adevăratelea? Când? Unde? Cum a fost?

Becca și-a răsucit o buclă pe deget și a tras de o șuviță elastică precum un arc, semn că era agitată.

– A fost exact așa cum am auzit noi mereu, Nell. Minunat, stânjenitor, fierbinte și cam dureros la început. Cum să-ți zic, doar ca o ciupitură, nu ceva de-a dreptul rău sau mai știu eu cum, iar după, e... e chiar incredibil. Jason a fost foarte grijuliu și foarte blând. Și pentru el era prima dată. A fost foarte drăguț. N-a durat mult, totuși. N-a fost ca în *True blood*, asta-i sigur. Cu toate astea, a fost bine.

– Ai sângerat? m-am interesat eu,

– Mda, puțin, a încuviințat ea. Le-am spus părinților noștri ca mergem la cumpărături în *Great Lakes Crossing*, dar, de fapt, ne-am dus la un hotel. N-a fost ca o hemoragie sau altceva, m-a informat, zâmbind. A doua oară a fost chiar și mai bine, și mai puțin stânjenitor.

M-am încruntat.

– Ce e stânjenitor în asta?

– Ți-aduci aminte când te-ai sărutat prima dată? Vreau să zic, sărutat de-a binelea. Adică, pe bune. Ți-aduci aminte că era ceva

complet firesc, ca și cum ai fi știut cumva ce faci, dar tot aveai nevoie oarecum să-ți dai seama cum s-o faci ca să fie bine? Unde să-ți pui mâinile și toate astea? Ei bine, cam așa e.

A privit pe fereastră, spre crengile stejarului care se legănau în bătaia vântului de iarnă, și mi-am dat seama că era cu mintea din nou în camera aceea de hotel, împreună cu Jason.

Am rămas tăcute amândouă, privind-o pe Jenelle cum se ceartă cu mama ei la televizor.

– Te simți schimbată? am întrebat-o într-un târziu.

A încuviințat.

– Da. Foarte mult. Adică, e greu de explicat cât de diferit vezi totul. Din punct de vedere fizic, nu mă simt mult schimbată. O mică inflamație acolo jos, dar atât. În schimb, în mintea mea, mă simt mai matură. Mai înțeleaptă. Totuși, nu asta e, de fapt. Nu știu. Partea asta e cel mai greu de explicat. S-ar putea spune, bănuiesc, că am înțeles în sfârșit ce mare chestie e.

– Ai simțit că ești pregătită?

Nu mi-a răspuns imediat.

– Așa cred. Nu știu. Adică, am vrut. Chiar am vrut. Am tot discutat despre asta de câteva săptămâni, punând la cale când și unde. Mai întâi, am ieșit la cină și a fost romantic. Dar mie îmi era frică. Și lui Jason îi era, dar cred că nu la fel de mult ca mie.

I-am întâlnit privirea și i-am observat ezitarea.

– Te-a forțat, Becca?

A întors capul, privind în altă parte, după care a revenit spre mine.

– Poate, un pic? N-aș fi făcut-o, dacă n-aș fi vrut. Dar poate că doar aș mai fi așteptat un pic, dac-ar fi fost numai după mine.

Nu-mi dădeam seama precis cum să reacționez la asta.

– Dar ai fost... protejată, nu?

A încuviințat, clătinând viguros din cap.

– Verișoara mea, Maria, are douăzeci și trei de ani și m-a dus la o clinică să-mi prescrie anticoncepționale. Și am folosit și pre-pre... știi tu. Protecție.

– N-ar putea verișoara ta să mă ducă și pe mine?

Becca m-a privit în ochi.

– Aș putea s-o rog, dacă ești sigură. Dar așteaptă până știi sigur că ești pregătită.

A mai inspirat adânc de vreo două ori, după care umerii au început să i se zguduie și am strâns-o într-o îmbrățișare.

– Te simți bine? am întrebat-o.

A ridicat din umeri, a scuturat din cap, dar apoi a zis:

– Mda, așa cred. Doar că sunt copleșită. Adică, nu-mi vine să cred că am făcut-o.

S-a desprins din îmbrățișare, căutându-mi privirea.

– Nu mai sunt virgină, Nell. Acum sunt femeie, a adăugat, râzând, deși a sunat aproape ca un hohot de plâns.

– Nu erai pregătită, este? am șoptit.

Atunci s-a prăbușit în brațele mele.

– N-nu. Dar îl iubesc, Nell. Zău că da.

A mai inspirat o dată prelung, tremurat, după care și-a revenit în fire, îndreptându-și spinarea și ștergându-și ochii.

– Îl iubesc și n-am vrut să-l dezamăgesc. Și-și am știut că n-o să putem să tot mergem pe sârmă, cum am făcut până acum, înțelegi?

– Ce vrei să spui?

– Ei, haide acum, Nell. Știi bine ce vreau să spun. Te tot giugiulești și treaba se încinge din ce în ce mai mult. Și, până la urmă, știi clar încotro se îndreaptă, așa că trebuie să te înfrânezi, înainte să ajungă acolo accidental. Așa cum ți-am zis, chiar am vrut cu adevărat. Te rog să nu crezi că Jason a pus toată presiunea asta pe mine. N-a fost așa și nu e că n-aș fi vrut, pentru că am vrut. Doar că... Nu știu cum să-ți explic.

– Cred că înțeleg, am zis. Și relația mea cu Kyle începe să ajungă în punctul ăsta, în care suntem nevoiți să ne oprim, ca nu cumva să ne lăsăm duși de val.

– Ei bine, mi-a zis Becca, luându-mi mâinile într-ale ei, trebuie doar să faceți ce-am făcut și noi. Să discutați despre asta. Dacă tot era să se-ntâmples oricum, ne-am închipuit că ar fi mai bine să ne-o planificăm, să ne asigurăm c-o să se-ntâmples așa cum vrem noi, înțelegi?

Am încuviințat, deși, în urma discuției, am fost nevoită să-mi alung furtuna ametoare a gândurilor care-mi năvăleau prin cap. Becca a mai stat ceva timp, până s-a terminat *Teen mom*, care

deodată căpăta o semnificație cu totul nouă, după care a plecat acasă.

Mi-a trebuit mult timp până să adorm după ce-a plecat Becca. Nu reușeam să mă gândesc la altceva, decât la felul în care fusesem silită să mă desprind de Kyle în seara aia, la cum mă simțisem de parcă m-aș fi înecat în el, ca și cum m-aș fi pierdut în săruturile lui. La cât de ușor ar fi fost să cedez, pur și simplu, și să mă las dusă de val.

Totuși, nu voiam să am nici cea mai mică îndoială. Nu voiam să-mi fac apariția acasă la Becca după aia și să plâng din cauză că n-am fost sută la sută pregătită să-mi încep viața sexuală cu Kyle.

O voce mi-a șoptit în adâncul minții, totuși, întrebându-mă dac-o să fiu vreodată complet pregătită, dacă e măcar posibil să fii pregătită sută la sută pentru așa ceva.

* * *

După alte două săptămâni, într-o seară de vineri, târziu, stăteam pe scaunul din dreapta al Chevroletului Camaro al lui Kyle, croind-ne drum printr-o ninsoare foarte deasă. Cântecl nostru preferat, cântecl nostru, se auzea la radio: *Lucky*, al lui Jason Mraz, iar eu cântam odată cu el. Kyle era încruntat de concentrare, mergând cu faza mare aprinsă și tot reușind de-abia să străpungă cu vederea mantia albă căzătoare. Mergea doar cu cincizeci la oră pe un drum de macadam, din apropierea caselor noastre, un drum pe care-l cunoștea ca pe propria palmă.

– Ninsoarea asta e al naibii de tâmpită, s-a plâns el. Nu văd nici la trei metri în față și cauciucurile din spate îmi tot derapează.

– Poate c-ar trebui să tragem pe dreapta și să vedem dacă se mai potolește un pic, i-am propus.

– Nu, o să mă descurc. Oricum, nu suntem departe de casă. Doar c-o s-o iau mai încet.

Mi-am dat ochii peste cap, fiindcă știusem chiar din clipa în care i făcusem propunerea că el n-o să vrea să tragă pe dreapta și să aștepte. Am trecut de o curbă și Kyle a scăpat o înjurătură când cauciucurile din spate i-au derapat dintr-o parte în cealaltă. Mi-am încordat privirea prin zăpada din fața noastră și am văzut motivul

panicii lui Kyle: ne apropiam vertiginos de o căprioară uriașă, oprită în mijlocul drumului, încremenită și înghețată. A înjurat din nou și a trecut într-o treaptă de viteză mai mică, încercând să recapete controlul asupra automobilului, însă năvășul Camaro n-a făcut decât să danseze și mai rău, înainte de a se învârti de-a binelea în cerc.

– Mișcă-te, fir-ar să fie, căprioară tâmpită! a strigat Kyle, în timp ce ne roteam tot mai aproape de animal.

Kyle, totuși, știa să conducă pe zăpadă, așa că a apăsător putere pe frână, a răsucit volanul în sensul invers rotirii, apoi a atins pedala de accelerație. Autoturismul Camaro a efectuat o a treia rotație completă, de trei sute șaiszeci de grade, însă își încetinea acum înaintarea pe amestecul de pământ, pietriș și zăpadă. Partea din față a mașinii s-a izbit de căprioară, zguduindu-se cu violență din cauza impactului. Am scos un țipăt și m-am proptit cu mâinile de bord, însă n-am putut să-mi îndepărtez privirea, urmărind cum se răstoarnă căprioara pe spate, pierzându-și echilibrul și prăbușindu-se în zăpadă pe-o rână. Kyle a reușit să oprească mașina, scaldând în lumina farurilor animalul rămas inert în mijlocul drumului, prin zăpada care ne învăluia ca o draperie albă de jur-împrejur. Gâfâiam amândoi, iar articulațiile degetelor lui Kyle se albiseră, de cât de tare stăteau încleștate pe volan.

Am tras adânc aer în piept, apoi l-am scos afară, întorcându-mi fața spre Kyle. Mi-a întâlnit privirea și amândoi am explodat într-un râs aproape isteric. M-am întins pe deasupra schimbătorului de viteze și mi-am încolăcit brațele de gâtul lui, tremurând, abia acum, după ce trecuse totul, și valul de adrenalină m-a lovit din plin. Centura de siguranță îmi tăia pieptul, așa că am descheiat-o și m-am prins mai strâns de Kyle. El a împins maneta schimbătorului de viteze în poziția de staționare, apoi m-a tras mai aproape. M-am cățarat, neîndemânatică, peste consolă, ajungând să-l încălec, atârnată de gâtul lui. Mi-a cuprins fața între palme și m-a tras spre el, într-un sărut apăsător, înfierbântat.

Atunci, m-am lăsat pierdută în el, m-am dăruit complet. Adrenalina îmi străbatea tot trupul, alimentându-mă cu o energie fulgerătoare, incandescentă. Mi-am strâns pumnii în părul lui de la ceafă, apoi am început să-l zgârii cu degetele pe umeri. Am nimerit

peste gulerul cămășii, așa că mi-am strecurat palmele pe sub țesătura din bumbac, ajungând să șovăi cu ele pe pielea goală. Am scăpat un icnet când i-am simțit căldura pielii, de toată electricitatea care-mi zbârnâia prin trup doar atingându-l.

După care m-a atins el. Of, Doamne. Degetele i s-au strecurat pe sub geaca mea, apoi sub bluză, pipăindu-mi pielea înfierbântată de pe spinare. M-am arcuit la atingerea lui, i-am primit limba care țâșnise s-o guste pe-a mea și m-am simțit amețită, subjugată, miraculos sufocată. Mi-am coborât mâinile în jurul lui, pipăindu-i protuberanțele mușchilor abdominali și lespezile pectoralilor. El mi-a imitat mișcările, lăsându-și palmele să-i lunece și conturându-mi buricul cu degetele, după care sărutul nostru s-a întrerupt, lăsându-ne cu buzele lipite între ele, cu ochii deschiși și cu o fierbințeală scânteietoare între noi. Mi-am ținut respirația când mâinile au început să-i urce, mi-am mușcat buza și am inspirat mai adânc când palmele lui mi-au cuprins dantela sutienului.

Am simțit cum mi se întăresc sfârcurile la atingerea lui, chiar și prin sutien, fără să-mi abat privirea de la el, oferindu-i tacit permisiunea de a continua să mă atingă. M-am mutat mai în spate, astfel încât să-mi las greutatea pe genunchii lui și să-mi reazem spinarea de volan. El a avut un moment de ezitare, cu ambii mei sâni cuprinși în palme, și l-am văzut cum se gândește, cum își dorește să meargă mai departe. Voia să atingă pielea goală. Iar eu voiam să-l las. Îmi plăcea să-i simt mâinile pe piele, mă umplea de plăcere fulgerătorul fior resimțit la atingerea lor.

Am ridicat o mână și, pe sub bluză, mi-am împins în jos breteaua sutienului de pe un umăr, apoi de pe celălalt. Kyle și-a strecurat degetele pe sub marginea cupei, a tras și mi-a lăsat pieptul dezgolit. Bluza încă îmi atârna între noi, pe sub geaca descheiată și larg desfăcută. Căldura din mașină dogorea în continuare, supraîncălzindu-ne pe amândoi. Bâjbâind cu o mână, am reușit s-o opresc, după care mi-am întors la loc privirea spre Kyle. Mă urmărea cu ochii umbriți, luptându-se cu sine, dorința lui războindu-se cu rațiunea.

Simțeam că și în mine se poartă același război. Voiam să fac asta cu el. Aici și acum, mi-l doream. Nimic altceva nu mai conta.

O voce din străfundurile minții mi-a amintit de discuția avută cu Becca, de acum vreo două săptămâni. Am redus-o la tăcere. Măinile lui Kyle îmi rătăceau pe pântec, pe șolduri, întorcându-se apoi la sâni. Îi eliberase între timp pe amândoi din cupele sutienului și acum mi-i explora cu palmele, cu degetele.

Mi-am scuturat geaca de pe umeri, după care, ca să nu mă mai pot răzgândi, mi-am și scos bluza peste cap. Kyle a icnit, inspirând precipitat, și un zâmbet năucit i-a arcuit buzele.

– Dumnezeule, cât ești de excitantă, a răsuflat el, privindu-mi pielea albă, cercurile întunecate ale areolelor și năstureii roz ai sfârcurilor.

Mi-am mușcat buza când mi-a cuprins un sân în palmă, descriind cercuri cu degetul mare în jurul sfârcului, am strâns pleoapele într-un val de emoție, simțindu-mă dintr-odată expusă, rușinea mea luptându-se cu dorința. Îmi doream asta. Îmi plăcea. Era bine, nu? Eram cu Kyle, partenerul și cel mai bun prieten al meu, și-l iubeam.

Ultima afirmație a venit ca un șoc, smulgându-mi un icnet. Îl iubeam! Așa să fi fost? Inima mi se umplea și mă durea de fiecare data când eram lângă el, iar gândul de a nu fi cu el mă înspăimânta. Asta însemna iubirea, nu? Voiam să fiu cu el tot timpul, în fiecare clipă.

– Mi-ar fi plăcut să te văd toată în clipa asta, mi-a zis, mângâindu-mi pieptul.

Un fulger de dorință m-a străbătut prin tot corpul. Voiam ca el să mă vadă toată. Totuși, aici, acum? Așa? Am deschis gura să-i răspund, însă el mi-a luat-o înainte.

– Nu aici, totuși, a zis, închizând ochii strâns și scrâșnind din dinți. Te vreau, Nell. N-am de gând să neg.

Și-a retras mâinile de pe pielea mea și am fost cât pe ce să scâncesc de pierderea atingerii. Mi-am pus la loc sutienul, dar nu mi-am mai îmbrăcat bluza. Privirea lui Kyle era strălucitoare și ardentă.

– Și eu te vreau, i-am zis.

– Dar îmi doresc ca totul să fie cum trebuie. Îmi doresc să fie special, mi-a explicat, dând impresia că se luptă cu sine.

Am simțit că mi se strânge inima la auzul cuvintelor lui și m-am aplecat în față ca să-l sărut, cuprinzându-i obrajii între palme.

– Și de-asta te iubesc, i-am șoptit pe negândite.

A încremenit și a făcut ochii mari, căutându-i cu privirea pe-ai mei.

– Ce?

Mi-am mușcat buza, temându-mă că fusese prea devreme.

– Păi...

Pleoapele mi-au alunecat în jos, acoperindu-mi ochii, în timp ce mă luptam să-mi găsesc cuvintele potrivite. Până la urmă, m-am hotărât să-mi asum răspunderea.

– Am zis că *Și de-asta te iubesc*. Așa e. Te iubesc, Kyle.

Mâinile i s-au strecurat în jurul meu, urcând și coborându-mi pe spinare, apoi poposind pe șolduri, într-o atingere familiară, senzuală, incredibilă. Deodată, adoram ca mâinile lui să fie acolo, le voiam rămase acolo pentru totdeauna. Mâinile lui, pe șoldurile mele, deasupra blugilor mei cu talia joasă, îmi dădeau o senzație perfectă.

– Eu n-o să ți-o spun încă, a zis el, după care s-a încruntat. Nu vreau să crezi că ți-o spun și eu, doar pentru că mi-ai spus-o tu. Dar așa e.

Tocmai asta îmi trecuse prin minte.

– Așa e?

A scuturat energic din cap, descriindu-mi cercuri cu degetele mari pe șolduri.

– Mhî.

I-am zâmbit și m-am aplecat în față, pentru un nou sărut.

– Bun. Așa și trebuie, să mă iubești.

A chicotit, cu buzele lipite de ale mele.

– O, dar asta și fac, a zis, în timp ce mâinile îi porneau în sus pe trupul meu; mi-am arcuit spinarea, ca să-i permit accesul la sâni. Mai ales ăștia, a mărturisit. ăștia chiar îmi plac.

A fost rândul meu să izbucnesc în râs.

– Ei, nu zău? Mai ales ăștia? Numai ăștia? Mă iubești numai pentru sânii mei?

– Hmm, a mormăit el, prefăcându-se că se mai gândește, apoi și-a lăsat mâinile în jos pe spinarea mea și, după câteva clipe de

ezitare, și le-a coborât ca să-mi cuprindă posteriorul. Și ăsta, a zis. Și ăsta îmi place.

Mi-am strecurat palmele în sus pe sub cămașa lui și l-am ciupit de sfârcuri, smulgându-i un țipăt.

– Mai încearcă, amice.

A râs și m-a strâns într-o îmbrățișare, șoptindu-mi prin păr.

– Glumesc, Nell. Te iubesc pentru tot. Pentru ceea ce ești.

Mi-am ridicat fața și l-am sărutat pe bărbie.

– Știu, i-am zis. Și eu am glumit.

Instalația de încălzire fiind oprită, frigul se strecurase în mașină și am simțit cum mi se face pielea de găină. Mi-a simțit-o și Kyle, așa că mi-a întins bluza și a dat din nou drumul la căldură. M-am lăsat să lunec jos de pe genunchii lui și mi-am pus bluza pe mine.

– Mă întreb dac-o fi murit căprioara, a zis Kyle.

Mi-am încordat privirea, pe deasupra capotei motorului, spre silueta întinsă pe zăpada care continua să cadă din cer.

– Nu se mișcă, i-am zis, întorcând capul spre el și încheindu-mi fermoarul de la geacă. N-ar trebui să verificăm?

– Mă duc eu, s-a oferit Kyle. Tu stai aici.

– Nici gând! am replicat, pufnind. Vreau și eu să văd.

M-a privit, clătinând din cap și înăbușindu-și râsul. Am coborât amândoi, călcând ușor pe zăpada prăfoasă. Fulgii au început să mi se aștearnă pe nas și prin păr, acoperindu-mă aproape instantaneu cu o pudră albă și rece. Mi-am înfășurat talia cu brațele și m-am strâns lângă Kyle. El s-a oprit la câțiva pași distanță de căprioară, mi-a pus o mână pe umăr ca să mă țină pe loc, după care a mai făcut un pas înainte. O tăcere încordată s-a așternut între noi, în timp ce motorul ne huruia în spate, iar farurile ne scăldau într-o baltă de lumină, străpungând de altfel întunecoasa noapte de iarnă.

L-am urmărit cu privirea pe Kyle, care se apropia precaut de căprioară. Și-a întins un picior și a atins-o pe o parte, împungând cu blândețe. Nimic. Am răsuflat ușurată. Kyle a mai făcut un pas mic în față, s-a lăsat pe vine și a întins mâna spre coastele căprioarei.

Apoi, s-a întors spre mine surprins.

– Trăiește încă. Respiră.

– Ce e de făcut? l-am întrebat. Nu se poate s-o lăsăm aici.

El și-a desfăcut brațele într-un gest de *nu știu*.

– Poate că e numai inconștientă sau, dac-o fi rănită, cumva... Nu știu, Nell.

Exact în clipa aia, căprioara a zvâcnit dintr-o copită, iar apoi toată partea laterală i s-a cutremurat, când a răsuflat brusc. Kyle s-a retras în grabă, împleticindu-se, înjurând șocat, iar căprioara, după ce s-a zbătut cu violență timp de câteva clipe, și-a adunat picioarele sub ea și s-a îndepărtat de noi cu câțiva pași, oprindu-se să ne mai privească o dată, cu ochii galeși și urechile ciulite. Kyle era căzut în fund pe zăpadă și o urmărea cu privirea cum ne studiaza prelung, apoi pornește în goană de-a curmezișul drumului.

– Fir-ar să fie! a exclamat, ridicându-se și scuturându-se de zăpadă. Asta, sincer să fiu, a fost o sperietură a naibii de strașnică. S-ar putea să fi și făcut un pic de pipi pe mine.

Atât de tare am râs, încât am fost nevoită să mă prind de brațul lui ca să mă pot ține pe picioare.

Am parcurs restul drumului spre casă fără incidente, însă amintirea momentului împărtășit de amândoi în mașină ne-a rămas înaintea de orice în minte. Nu ne-am mai sărutat îndelung, așa cum obișnuiam, înainte ca eu să cobor pe alea din fața casei mele. Cunoșteam acum puterea impulsului și, eliberată de fierbințeala momentului, știam că nu eram încă pregătită. Și, probabil, nici Kyle nu era.

CAPITOLUL 3

Mersul la hotel

Valentine's day

La școală, am fost un pic cam neastâmpărată, neatentă, întrebându-mă tot timpul ce planuri o fi făcut Kyle pentru noi. Știam că știe că e Valentine's day și știam că a pus el ceva la cale, fiindcă dăduse de înțeles că ar fi ceva special. Fuseserăm prudenți în ultimele două săptămâni, mărginindu-ne la săruturi calme și stăpânite. Eram amândoi conștienți, fără să mai fie nevoie de cuvinte, că, dacă ne lăsam duși de val, era foarte ușor să nu ne mai putem opri.

Era necesar să discutăm despre asta la un moment dat. Știam că era. Știa și el că era. Și totuși, continuam să evităm momentul. Ceea ce, într-un fel, părea ciudat, din moment ce amândoi eram adolescenți înfierbântați, impulsionați de hormoni. Știam că el voia, și voiam și eu. Însă amândurora ne era frică, bănuiesc, deoarece știam că asta ar însenina o nouă graniță trecută, una mai semnificativă.

Totuși, pentru orice eventualitate, mă dusesem cu verișoara prietenei mele Becca să mi se prescrie anticoncepționale și le luam deja de vreo săptămână. Lui Kyle nu-i spuseseam însă. Era încă un lucru pe care-mi închipuiam că, probabil, ar trebui să-l fac, dar parcă niciodată nu găseam momentul potrivit.

În sfârșit, s-a terminat și a șasea oră și am ieșit în parcare școlii, unde mă aștepta Kyle, lângă mașina lui. Mi-a zămbit în timp ce-mi deschidea portiera și-o închidea apoi după mine.

– Ai de gând să-mi spui ce facem diseară? l-am întrebat.

Și-a încrețit fruntea, de parcă ar fi fost nedumerit.

– Diseară? Ce e diseară?

L-am fixat cu privirea, încercând să-mi dau seama dacă glumește sau i-am interpretat greșit aluziile.

– Glumești, nu?

Auzindu-mi tonul amenințător, a izbucnit în hohote.

– Da, Nell, glumesc. Și nu, n-am de gând să-ți spun. Totuși, atât părinții tăi, cât și ai mei, au fost informați c-o să ne întoarcem târziu. Am lămurit deja totul cu ei. Ora noastră limita de ajuns acasă e, provizoriu, pentru astă-seară, două dimineața.

– Două? am repetat, săgetându-l cu privirea. Ți-ai pus în minte să mă ții până la ora aia târzie, hm, Kyle?

– Poate că da, a încuviințat, înroșindu-se.

Am tras adânc aer în piept, știind că eu trebuia să fiu cea care deschide subiectul. El, cred, n-ar fi făcut-o.

– În legătură cu diseară. O să... adică... dacă stăm până atât de târziu, înseamnă că vrei ca noi să...

N-am reușit să-mi mai găsesc cuvintele pentru continuare.

Kyle își tot făcea de lucru cu schimbătorul de viteze, rozându-și buza de jos. Până la urmă, mi-a aruncat o privire, când a oprit la culoarea roșie a unui semafor.

– Uite ce e, știu unde vrei să bați și... am aranjat ceva. Știi, pentru eventualitatea în care asta o să vrem. Dar nu neapărat. Vreau să fie cum trebuie.

– Ai aranjat ceva? Asta ce înseamnă?

S-a înroșit din nou, mai intens ca oricând.

– Avem o cameră la *Red Roof Inn*. E chiar vizavi de unde o să luăm cina.

Am încercat s-o dau pe glumă.

– Suntem un pic cam încrezuți, nu-i așa, domnule Calloway?

Kyle mi-a zâmbit, dar amândoi știam că gluma căzuse ca nuca-n perete.

– Pentru... orice eventualitate, a zis.

Atunci m-a izbit o idee și am scos-o pe gură înainte de a putea să mă gândesc prea mult la ea.

– Kyle? Te-ai gândit cumva că poate nu suntem pregătiți, dacă nici măcar nu putem să discutăm despre asta fără să ne apuce stânjeneala?

A râs, însă părea mai degrabă un râs nervos.

– Mda, mi-a trecut gândul ăsta prin minte.

– Oare n-o facem doar pentru că asta fac toți prietenii noștri?

Mi-a aruncat o privire enervată.

– Nu! Adică, Jason mi-a zis despre el și Becca și știu că au făcut-o și Aaron și Kyla, dar nu. Nu. Și nu e musai să facem ceva. Am vrut doar să existe varianta asta la îndemână.

Am râs, mai mult pentru mine, decât pentru altceva.

– Nu știu dacă să mă simt mișcată de faptul că ai gândit în perspectivă sau înfricoșată deoarece ai presupus c-o s-o facem.

– N-am presupus nimic, Nell, a insistat Kyle aproape supărat. Eu doar... știi ce, mda. Ba am presupus. Adică, eu chiar vreau să fiu cu tine, Nell. Știu că suntem destul de tineri, dar te iubesc. Și cred că suntem pregătiți.

Am făcut ochii mari: rostise cuvintele magice.

– Avem șaisprezece ani, Kyle, i-am zis apoi, ridicând o sprânceană a ironie. N-ar fi trebuit să aștepti un moment romantic, din timpul cinei, ca să-mi spui că mă iubești? Toiul unei discuții în contradictoriu nu pare cel mai potrivit moment pentru asta, știi?

– Asta e o discuție în contradictoriu?

– Oarecum, am răspuns, ridicând din umeri. Nu știu. Eu nu vreau să fie.

– Nici eu. Și presupun că ai dreptate, dar acum am zis-o. Te iubesc. Sunt săptămâni de când tot aștept să ți-o spun, dar am fost prea laș. Îmi pusesem în gând să ți-o spun diseară. Mi-am notat o chestie întreagă. Adică, am scris-o de-a binelea, mi-a explicat, vârându-și mâna în buzunarul pantalonilor și scoțând de-acolo o hârtie împăturită de dictando, cu una dintre margini zdrențuită, acolo unde fusese smulsă din spirala caietului.

Știu că suntem foarte tineri, scria. Și știu că majoritatea oamenilor ar zice că suntem doar copii sau prea mici ca să știm ce înseamnă dragostea. Dar dă-i în mă-sa. Te cunosc de-o viață. Am împărțit totul. Toate momentele importante din viețile noastre le-am trăit împreună. Împreună am învățat să mergem pe bicicletă, împreună am învățat să înotăm, împreună am învățat să conducem mașinile. Împreună am picat la algebră într-a opta. (Ți-aduci aminte cât de urăcios era domnul Jenkins? De câte ori ne-a trimis la cancelarie în semestrul ăla?) Iar acum învățăm împreună cum să ne îndrăgostim. Nu-mi pasă de ce-ar spune oricine altcineva. Te iubesc. O să te iubesc totdeauna, indiferent ce s-ar întâmpla cu noi în viitor.

Te iubesc și acum, și pururi.

Al tău iubit iubitor, Kyle

Am citit biletul de la un capăt la celălalt de mai multe ori. Nu mi-am dat seama că plâng, până când a picat ceva pe foaia boțită, prea mult împăturită, făcând să se răspândească o pată albastră și umedă peste cerneală. Asta schimba totul.

– Și eu te iubesc, Kyle, am zis, râzând, chiar dacă în același timp mă smiorcăiam. Biletul ăsta e atât de drăguț! E de-a dreptul perfect. Îți mulțumesc.

– E adevărul, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Știu că asta poate n-a fost cea mai romantică ocazie ca să-ți spun că te iubesc...

– E perfect, Kyle, l-am întrerupt, împăturind la loc biletul și vârându-l în portofelul din geanta mea.

Biletul acesta avea să devină, pentru mine, cea mai mare alinare, dar și amintirea celei mai profunde suferințe.

Restaurantul pe care-l alesese Kyle era îngrozitor de aglomerat. Chiar și având rezervare, am așteptat aproape o oră până ca masa noastră să fie pregătită. Erau acolo zeci de perechi, începând de la vârsta noastră și până la căsniciile cu vechime. Nu ne-am grăbit, împărțind o salată, o supă și felul principal de mâncare, ca și o felie uriașă de plăcintă cu brânză dulce, ca desert.

Eram neobișnuit de relaxați, acum, că faza declarațiilor de dragoste fusese depășită. Conversam lejer despre orice, de la profesorii noștri până la bârfele privitoare la cine cu cine se culcase și cine nu. La urmă, Kyle a plătit nota și ne-am întors la mașina lui. Apoi, a ieșit din parcare restaurantului și a început să-și croiască drum, încetișor, prin oraș. Trăgea de timp, mi-am dat seama, dându-ne șansa de a sta de vorbă, înainte de a aborda problema mersului sau nu la hotel.

Kyle a dat roată orașului, mergând pe drumuri periferice, de macadam, și, după cam o jumătate de oră, a reintrat pe strada principală, apropiindu-se de locul în care știam că se află hotelul. A aruncat o privire spre mine, apoi mi-a luat mâna într-a lui.

– Vrei să ne întoarcem acasă? Mai sunt și vreo două filme care rulează la cinematograful, dacă ai chef să vezi un film, mi-a zis.

S-a jucat apoi, agitat, cu volanul, cât timp am așteptat la un stop, după care, în sfârșit, s-a întors spre mine, cu o expresie sobra pe chip.

– Sau am puteam să mergem la hotel, a adăugat.

Momentul hotărârii.

Of, Doamne. Ochii lui erau de un maroniu fluid, ca o cafea mocca presărată cu accente roșiatice de scorțișoară, mici pete de topaz și altele, mai mari, de bronz. Era atât de serios, de drăguț! Îmi oferea varianta fără să mă preseze. L-am strâns de mână, în timp ce inconfundabilul acoperiș cu țigle roșii al hotelului se vedea din ce în ce mai aproape. Am înghițit cu greutate.

– Hai să mergem la hotel, am zis.

Încă ocoleam amândoi problema. Discutam despre ea în limbaj codificat. *Să mergem la hotel*. Adică, să mergem să facem sex. M-am înroșit când mi-a trecut prin minte gândul ăsta brutal. Dar apoi l-am

privit pe Kyle, cu părul lux negru atent aranjat în formă de țepi, maxilarele puternice, pomeții proeminenți și buzele moi. Lungile lui gene negre au clipit iute, apoi el și-a ridicat privirea spre mine, oferindu-mi un zâmbet emoționat, dar strălucitor, arătându-mi dantura albă și perfect dreaptă. Propria mea emoție s-a mai domolit doar un picuț. Inima continua să-mi bată cu o viteză de un milion de mile pe minut, totuși, iar bubuiturile din pieptul meu n-au făcut altceva decât să-și întetească iuțeala după ce am oprit în parcare și ne-am apropiat de recepția hotelului.

Femeia din spatele recepției era mai în vârstă, cu părul blond încărunțit și ochii de un albastru metalic. Ochi cunoscători. Ne-a privit lung, intens, parcă sfidându-ne să continuăm. Buzele i s-au țuguat a dezaprobare când i-a întins lui Kyle cardul de acces în cameră și mi-am dat seama că voia să ne spună ceva. N-a spus nimic, însă, și amândoi ne-am stăpânit cu greu râsul până când ne-am urcat în liftul care avea să ne ducă spre camera noastră de la etajul al treilea.

– Dumnezeu, ce se holba, a comentat Kyle, pufnind în râs.

– Mda, cam așa ceva, l-am aprobat. Cred că ea știa ce-o să facem și nu-i făcea absolut deloc plăcere.

– Păi cum naiba să nu știe, a replicat Kyle. Nu există decât un singur motiv pentru ca doi adolescenți de șaisprezece ani să-și ia o cameră la hotel de Valentine's day fără să aibă vreun bagaj.

– Crezi c-o să spună cuiva? m-am interesat eu.

– Cui să-i spună? Doar nu suntem fugari.

N-am mai avut alt răspuns la asta, în afară de o ridicare din umeri și un semn aprobator din cap. Ajunseserăm în dreptul camerei noastre, 313. Kyle și-a strecurat cardul în fanta corespunzătoare și imediat s-a aprins becul verde, cu un clic audibil în tăcerea de pe coridor. A deschis ușa și m-a invitat să intru în camera întunecoasă, ținându-mă strâns de mână.

A apăsat pe un întrerupător, făcând să se reverse peste cameră o lumină prea strălucitoare. Parcă simțindu-mi reacția față de lumina prea puternică din tavan, s-a desprins imediat de mine și a aprins veioza fixată de perete lângă patul matrimonial. Eu am stins-o pe cea din tavan și amândoi am râsuflat ușurați.

Kyle s-a așezat pe marginea patului, făcându-și de lucru cu capătul cravatei. I-am zâmbit. Era tare chipeș în costumul lui negru, cu o îndrăzneță cravată roz ca unică pată de culoare peste cămașa neagră, elegantă. Și-a descheiat sacoul și a început să-și frece palmele de genunchi.

Mi-am umezit buzele, smucind cu nervozitate de tivul rochiei mele corai, fără mâneci și lungă până la genunchi. Privirile ni s-au întâlnit și s-au îndepărtat, emoțiile năvălind înapoi din abundență, acum, că eram singuri într-o cameră de hotel.

Acasă la mine sau la el, în mașina lui, pe drumurile lăturalnice, peste tot unde ne sărutaserăm, exista conștiința faptului că ar putea să dea cineva peste noi. Drumurile lăturalnice erau patrulete regulat de șerifii districtuali și cel puțin unul dintre părinții noștri era de fiecare dată acasă. Asta era prima dată când se întâmpla să fim într-adevăr singuri, în intimitate, fără vreo posibilitate de a fi întrerupți.

Bătăile inimii îmi erau atât de puternice, încât eram convinsă că el poate să le-auda din celălalt capăt al camerei.

Privirea mi-a fugit înapoi spre chipul lui; i-am văzut limba alunecând peste buza de jos și i-am imitat gestul, aproape inconștient. Asta a fost momentul decisiv. Kyle a sărit de pe pat și s-a lipit de mine înainte să pot reacționa, una dintre palmele lui mari, puternice, cuprinzându-mi obrazul, iar cealaltă, oprindu-se pe mijlocul meu, imediat deasupra soldului. Totuși, nu m-a sărutat imediat. A ezitat, cu buzele la doi centimetri de ale mele, privindu-mă cu fierbințeală și duioșie în ochi.

– Ți-e frică? m-a întrebat în șoptă, răsuflarea lui mângâindu-mi delicat buzele.

Am ridicat din umeri; de fapt, o aproape insesizabilă mișcare a unui singur umăr.

– Da, un pic.

– Putem să plecăm.

Am scuturat din cap.

– Vreau să fiu aici cu tine, am murmurat.

Mi-am ridicat mâinile și mi-am încurcat degetele prin părul lui. Mi-am împins degetele prin părul lui, printre țepii dați cu gel,

ascuțiți, dar delicați, apoi mi le-am strâns în jurul cefei și l-am atras într-un sărut.

– Hai doar să începem cu asta, i-am zis, desprinzându-mă. Fiecare pas la timpul lui.

– La asta mă gândeam și eu.

Am rămas acolo, în mijlocul camerei de hotel, sărutându-ne, atingându-ne reciproc fețele cu mâinile, apucându-ne de umeri și de spinări. La început, n-am încercat să forțăm. Îi simțeam inima bubuindu-i în coaste, în palma mea de pe pieptul lui, și faptul că-l știam la fel de emoționat ca și mine mi-a dat curaj.

M-am desprins din sărut, l-am privit în ochi, apoi i-am scos ușor haina de pe umeri. După ce a ajuns pe podea, în spatele lui, i-am desfăcut cravata cu amândouă mâinile, trăgând de panglica din mătase, lăsând-o să cadă peste sacou. El mi-a căutat privirea, așteptând. Am bâjbăit ceva timp cu năsturelul de sus, până la urmă reușind să-l deschei cu un hohot de râs nervos. Kyle a râs și el cu mine ținându-mă cu mâinile de șolduri, ceva mai jos acum. Privirile noastre au rămas înlănțuite și cât timp i-am descheiat, unul câte unul, nasturii cămășii, cu mâini tremurătoare. În cele din urmă, cămașa a rămas să atârne desfăcută, scoțând la iveală un maieu de un alb imaculat, care i se mula pe trunchiul muscular. I-am luat o mână într-a mea, i-am desfăcut butonul, apoi am repetat mișcarea cu mâna cealaltă, trăgând de mâneci în jos, peste încheieturi, până când cămașa a căzut, umflată ca o parașută, pe podea, la picioarele lui.

A ridicat o mână în spatele meu, căutând fermoarul rochiei, însă eu l-am oprit. Încă nu terminasem. Eram hotărâtă să fac totul cum trebuie, așa cum mi-am imaginat. Știți, îmi vizualizasem momentul în minte în repetate rânduri. Aveam să-l dezbrac cu încetul, după care să aștept, cu sufletul la gură, ca el să-mi desfacă fermoarul rochiei și s-o lase să cadă. Totuși, în imaginația mea, n-am reușit niciodată să trec mai departe de momentul ăsta.

Și-a aruncat pantofii din picioare, apoi a rămas din nou nemișcat, așteptând, zâmbind șovăielnic. M-am lins pe buze, privind cum ochii lui îmi urmăresc traiectoria limbii. Mi-am pus mâinile pe mijlocul lui, am ezitat o clipă, apoi i-am ridicat ușor maieuul din bumbac, dezgolindu-i trunchiul cu încetineală, centimetru cu

centimetru. El și-a ridicat brațele deasupra capului și așa am scos maieul împreună, lăsându-l pe Kyle cu bustul gol, numai în pantalonii de costum, în toată splendoarea lui.

Acum venea partea cea mai dificilă. Am tras adânc aer în piept și mi-am dus mâna la curea. El a făcut ochii mari și degetele i s-au strâns pe șoldurile mele, înfigându-se în materialul rochiei și în carnea de dedesubt. Mâinile mi-au tremurat ca frunzele în bătaia unui vânt puternic în timp ce i-am descheiat cureaua, i-am scos-o din găici, apoi mi le-am îndreptat spre șlițul pantalonilor. El și-a oprit respirația și și-a supt burta când i-am desfăcut copca de sus. A închis ochii pentru o clipă când i-am tras fermoarul în jos. Pantalonii i-au căzut în jurul gleznelor și el a făcut un pas în lateral, ieșind din ei. Boxerii lui strâmți se făcuseră cort în partea din față, așa că ne-am înroșit amândoi și am privit în altă parte.

M-a sărutat, împingându-mi mâinile pe lângă corp.

– E rândul meu, mi-a șoptit.

Am încuviințat și i-a venit rândul inimii mele să se zbată cu sălbăticie în piept. Eu aveam mult mai puține de scos de pe mine. Mâinile i-au lunecat în sus pe brațele mele goale, lăsându-mi în urmă pielea de găină. Mi-am ținut respirația când mi-a prins capătul fermoarului între degete și mi-am mușcat buza în timp ce l-a tras în jos agonizant de lent. O adiere a degetelor pe piele, după care rochia mi s-a așternut la picioare, lăsându-mă în fața lui numai în sutien și-n chiloți.

Mă mai văzuse până acum în costum de baie, dar aici era oarecum altceva.

– Ești frumoasă, Nell, s-a auzit vocea lui, ca o răsuflare aspră prin tăcerea din cameră.

– Și tu.

A clătinat din cap, zâmbind crispat. Degetele i-au patinat pe umerii mei, jucându-se cu bretelele sutienului. Zâmbetul i s-a șters când mi-am ridicat mâinile la spate ca să mi-l deschei. M-a oprit, ținându-mi mâinile cu ale lui.

– Ești sigură? m-a întrebat, căutându-mi privirea cu tandrețe și șovăială în ochi.

Șovăială. O voce din adâncul minții mele a început să-și murmure îndoielile, dar le-am alungat imediat.

I-am făcut semn că da. Mi-a ridicat mâinile, așezându-le pe umerii lui, apoi a apucat copcile sutienului. A bâjbâit un pic și-a scos limba. Mi-am înăbușit râsul în umărul lui.

– Ia taci, a bombănit. Doar nu-ți închipui că am mai făcut asta până acum.

– Știu, am zis. E nostim.

A mormăit încet în timp ce-a descheiat o copcă, apoi pe a doua, mârâind o înjurătură când cea de-a treia și ultima s-a hotărât să-l sfideze.

– Nu trebuia să fie nostim, a zis, privind peste umărul mea, într-o încercare de a vedea ce face. Trebuia să fie excitant și erotic și romantic.

Am chicotit încă o dată când a înjurat iar, luptându-se cu ultimul cârlig și ultimul inel. Până la urmă, a reușit să-l descheie și atunci râsul mi-a pierit, lăsând locul emoției și dorinței. Chiar voiam să fac asta. Eram emoționată, da, și un pic înfricoșată, da. Dar voiam. Și nu exista altul cu care să-mi pot imagina că aş face-o, în afara lui Kyle.

Sutienul s-a alăturat celorlalte veșminte ale noastre pe podea, după care Kyle a făcut un pas înapoi, ca să mă privească. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt cât timp m-a cercetat așa. Știam că mă consideră frumoasă și de obicei nu mă simțeam incomod în propria piele, însă ostentativa studiere a corpului meu aproape gol era ceva dificil de suportat cu grație.

Mi-am mușcat buza, adunându-mi curajul pentru ce aveam de făcut în continuare; degetele mari ale lui Kyle s-au strecurat pe sub elasticul boxerilor, iar eu i-am oglindit mișcarea.

– Împreună? a propus el.

Am încuviințat din cap, fiindcă vocea îmi rămăsese înțepenită în gât. El a ezitat o clipă, apoi și-a împins boxerii în jos și a făcut un pas în lateral, lăsându-i deoparte. Am încremenit, incapabilă de mișcare, paralizată de vederea lui, acum complet gol.

A fost rîndul lui să se foiască, jenat, în timp ce mă holbam la el. Era superb. Nu aveam termen de comparație cunoscut în viața reală, însă acolo jos era ceva mare de tot. Nu semăna deloc cu imaginile care-mi rămăseseră întipărite în minte, slavă Domnului. Era bine proporționat și membrul lui falnic, lung, părea să mă cheme spre el.

Vocea lui Kyle m-a smuls din gânduri.

– Credeam că fusese vorba s-o facem împreună.

– Scuză-mă, i-am zis. Așa am vrut, dar pe urmă te-am văzut și...

N-am mai putut să termin.

Și-a ridicat bărbia, și-a rotit umerii, și-a flexat degetele, adunându-și siguranța de sine. Apoi, a făcut un pas spre mine și m-am forțat să mă relaxez.

– Ce-ar fi s-o faci tu în locul meu? i-am propus, un pic șocată de propria cutezanță.

– Îmi place ideea, a răspuns și mâinile i-au pornit spre locul lor preferat, exact pe curbura exterioară a șoldurilor mele.

Purtam chiloți roșii din dantela, asortați cu sutienul, și degetele lui Kyle mi s-au plimbat pe deasupra feselor, mângâind dantela, urmărind linia elasticului. M-am forțat să respir când mi i-a împins în jos pe coapse, m-am forțat să deschid ochii și să-mi ridic privirea spre el, când mi-a cuprins fesele.

Am scuturat un pic din șolduri și din coapse și fâșia de dantelă a ajuns pe podea, iar noi am rămas complet goi. Inima îmi bătea ca o toba frenetică în piept, în timpane. Tremuram din cap până-n picioare de frică, de exaltare și de dorință.

Îi simțeam pielea fierbinte pe a mea, a mâinilor care-mi atingeau șoldurile goale și coastele, a coapsei lui lipite de a mea. I-am atins pieptul cu sfârcurile și mici fiori m-au străbătut fulgerător. Palmele i s-au arcuit pe spinarea mea, apoi au cutezat să coboare spre fund, apucând și frământând un pic cam prea tare, dar nu mă deranja.

Mâinile mele se mișcau cu putere, pipăindu-i nodurile mușchilor de pe spinare, urmărind ridicăturile și adânciturile coloanei vertebrale. A inspirat precipitat când i-am atins posteriorul, minunându-mă de duritatea lui rece. L-am cuprins cu palmele, la fel cum mi-l cuprinsese el pe-al meu, apoi am râcâit ușor cu unghiile pe emisferele ferme.

Am simțit cum îmi zvâcnește ceva peste burtă când l-am atins. Mi-am coborât privirea între noi ca să-i privesc erecția și minusculul orificiu aflat chiar în vârf, din care se scurgea un lichid transparent.

Ridicându-mi privirea, am văzut că face ochii mari, când mâna mi s-a cufundat între noi, apoi respirația i s-a oprit în gât când degetele mele l-au atins.

– Dumnezeule, Nell... Trebuie să-i dai drumul... e prea devreme.

I-am dat drumul și mi-am trecut palma peste pieptul lui, apoi l-am prins de ceafă și l-am sărutat. Fierbințeala lentă a săruturilor noastre obișnuite a ars mocnit la început, după care a izbucnit în vâlvătaii. M-am pomenit strâns lipită de trupul lui, cu duritatea lui pe moliciunea mea, și focul s-a întezit și mai încins, când i-am simțit căldura fizicului muscular pe corpul meu.

M-a împins ușor, făcându-mă să merg cu spatele spre pat, și m-am urcat fără să mă întorc, simțind cum îmi revin palpitațiile emoției când Kyle m-a urmat.

– Ești si... a început el.

– Da, l-am întrerupt. Sunt sigură. Sunt emoționată și înfricoșată, dar dorința e mai mare decât frica.

Mi-am mușcat buza, apoi i-am mărturisit:

– Iau anticoncepționale. Am început acum o săptămână, pentru orice eventualitate.

Kyle a făcut ochii mari.

– Da? Mie de ce nu mi-ai spus?

– Nu știu, am zis, ridicând din umeri, Pur și simplu... niciodată nu mi s-a părut că ar fi momentul potrivit. De jenă, cred.

Kyle s-a lăsat să alunece jos din pat și și-a scos portofelul din sacou, extrăgând din el doua prezervative și punându-le pe noptiera de lângă pat.

– Eu mi-am luat din astea.

– Ești sigur? l-am întrebat.

Acum el părea stăpânit de emoție.

– Mda, sunt sigur. Cum ai zis și tu, sunt un pic emoționat. Adică, nu vreau să te doară sau să fac ceva greșit.

– N-o să fad nimic greșit N-o să mă doară. Numai... s-o luăm încet, bine?

A făcut un semn de încuviințare, apoi a sfâșiat ambalajul prezervativului, punându-l unde trebuia.

S-a lăsat pe genunchi deasupra mea, sprijinindu-se în mâini de-o parte și de cealaltă a feței mele, cu genunchii între ai mei, privirea ținută în ochii mei, cercetându-mă.

L-am tras spre mine și mi-am oprit mâinile pe spinarea lui, apoi am ridicat capul ca să-l sărut. Fierbințeala sărutului ne-a șters amândurora temerile sau cel puțin le-a domolit. Atunci, a început să intre în mine, cu încetul.

Am simțit o încordare, apoi o ciupitură ascuțită și rapidă. Am tresărit și Kyle a încremenit. Respirația îi era deja întretăiată și-i simțeam încordarea din mușchi. Îmi mușcam buza cu putere, simțind deja cum durerea usturătoare se potolește și minunata plinătate necunoscută îi ia locul. I-am pus mâinile pe fese și l-am tras peste mine, încurajându-l să-și continue mișcările.

N-a trecut mult până când a rămas nemișcat, gemând.

N-au fost focuri de artificii, nici țipete, nici zbateri sălbatice, scăldate de transpirație, dar tot a fost ceva uluitor.

Kyle s-a ridicat, a dispărut în baie, apoi s-a întors. Mi-am cuibărit capul pe pieptul lui. Minutele au trecut în tăcere. Îi simțeam trupul tare și fierbinte sub mine și senzația de a fi ținută așa de el, atingerea goliciunii de goliciune, era aproape mai grozavă decât ceea ce fusese mai devreme.

O lacrimă mi s-a scurs pe obraz, picurând pe pieptul lui Kyle. Nu-mi dădeam seama precis de unde venise și ce însemna. Am clipit, străduindu-mă să le opresc pe celelalte care amenințau s-o urmeze, nevrând ca el să creadă că nu-mi plăcuse.

– Plângi? m-a întrebat.

Am făcut semn din cap că da și am lăsat lacrimile să se reverse.

– Nu e... Nu de supărare sau altceva. E doar de emoție.

– Ce fel de emoție?

Am ridicat din umeri.

– E greu de explicat. Nu mai sunt virgină. Acum nu mai avem drum de întoarcere. Nu ca aș vrea să mai întorc ceva, pentru că a fost o experiență minunată. Dar... e ceva foarte important, înțelegi?

– Mda, înțeleg ce vrei să spui.

Mi-am întors capul într-o parte ca să-l pot privi.

– Te iubesc, Kyle.

A doua oară a fost ceva incredibil. Am simțit cum un foc îmi înflorește jos, în pântec, o senzație de parcă ar urma o explozie sau o implozie. Reușisem să trec și de una singură dincolo de acest punct, evident, dar acum era cu totul altceva.

Mă întrebam cum ar fi să trec dincolo de acest punct și cu Kyle.

CAPITOLUL 4

O cerere în căsătorie. Un copac cade August, după doi ani

Dacă părinții noștri or fi știut că eu și Kyle aveam frecvent relații sexuale, oricum n-au spus și nici n-au făcut nimic în privința asta. Evident, aveam grija când și unde s-o facem. Mama lui Kyle începuse să frecventeze un club de colecționari, așa că era plecată în câte două sau trei seri pe săptămână, iar tatăl lui își petrecea în Washington cea mai mare parte a anului, așa că puteam să stăm mult timp în camera lui. Mama mea era acasă mult mai adesea, la fel și tata, însă ei nu păreau să fie deranjați de cât de mult stăteam noi acasă la Kyle. Normal, pretindeam că învățăm, că ne facem temele sau vedem filme în majoritatea situațiilor. Și chiar făceam lucrurile astea, doar că nu atât de frecvent pe cât le dădeam de înțeles părinților mei.

Împliniserăm amândoi optsprezece ani săptămâna trecută. Părinții noștri hotărâseră ca, în loc să ne organizeze vreo petrecere extravagantă, să ne lase să plecăm în weekend la căsuța familiei lui Kyle, de pe malul dinspre nord al lacului. Noi le ceruserăm asta toată vara, dar ei ezitaseră, spunându-ne că or să se mai gândească ei. Aproape că renunțaserăm la idee, când ne anunțaseră ei că vor să stea de vorba cu noi.

– Voi doi aveți acum optsprezece ani și sunteți adulți din punct de vedere legal, a afirmat tatăl lui Kyle, în chip de introducere. Sunteți împreună de cât, de doi ani deja? Noi știm ce înseamnă excursia asta a voastră și înțelegem. Am fost și noi tineri, odată.

Toată lumea s-a foit stânjenită de subînțelesul cuvintelor lui.

– Da, în fine, a zis tatăl lui Kyle, tușind încet și continuând cu vocea lui tunătoare de congressman. Ideea e că noi ne-am hotărât să vă permitem excursia asta împreună. Și-acum, partea cea mai dificilă. Îmi dau seama că e delicată și incomodă pentru toată lumea, dar trebuie spusă. Acum sunteți tineri adulți, capabili să vă luați propriile hotărâri. Noi v-am crescut cum trebuie, v-am educat să fiți tineri inteligenți, apți pentru luarea unor decizii bune. Știu că am mai vorbit și altă dată despre asta cu fiecare dintre voi, ca părinți, dar sunt de părere că trebuie să v-o spun și amândurora, laolaltă, în calitate de cuplu.

– Tată, spune-o și-atât, a oftat Kyle.

– V-am atras atenția că trebuie să fiți prudenți. Să vă protejați.

Aici, eu și Kyle am schimbat o privire între noi, dar n-am zis nimic.

– Eu sunt o persoană publică, la fel e și tatăl tău, Nell. Este imperativ ca voi să luați asta în serios. Eu nu pot să-mi permit un scandal în etapa asta a carierei mele. Se discută despre nominalizarea mea pentru alegerile prezidențiale de peste doi ani și nu e nevoie să vă amintesc câtă importanță deține imaginea într-o astfel de situație.

– Tată, suntem prudenți, a zis Kyle. Îți garantez. Ne protejăm.

Părinții mei mă fixau cu priviri stăruitoare, așa că am simțit nevoia să iau și eu cuvântul.

– Eu iau anticoncepționale, bine? Le tot iau încă de când... înțelegeți voi, de când am început. Și ne protejăm. Nu poate fi vorba despre sarcini nedorite aici, bine? Am putea să încetăm acum cu discuțiile pe tema asta, vă rog?

– Doamne, ce bine ar fi, a bombănit Kyle.

– De când datează asta? s-a interesat tata.

A urmat un nou schimb de priviri între mine și Kyle.

– Nu știu dacă asta are sau nu importanță, domnule, a răspuns Kyle.

– Bineînțeles că are importanță, a insistat tata cu o voce arțăgoasă și amenințătoare, fixându-l pe Kyle cu cea mai aspră privire din repertoriul lui de director executiv. E vorba despre fiica mea. De cât timp?

M-am bucurat că nu eram eu destinatară privirii ăleia; era al naibii de înfricoșătoare.

Kyle, în schimb, și-a înălțat bărbia și și-a îndreptat umerii.

– Îmi pare rău, domnule Hawthorne, dar eu chiar sunt de părere că este ceva care ne privește doar pe Nell și pe mine, a zis el.

S-a ridicat de pe scaun, iar eu m-am ridicat odată cu el și, desigur, toți ceilalți ne-au urmat exemplul. Apoi, Kyle a considerat de cuviință să i se mai adreseze o dată tatălui meu.

– Eu n-am discutat despre relația dintre mine și Nell cu niciunul dintre prieteni și, cu tot respectul cuvenit, domnule, n-o să discut nici cu dumneavoastră. Este ceva intim.

Tata a clătinat aprobator din cap și i-a întins mâna lui Kyle, care i-a strâns-o.

– Bun răspuns, fiule. Nu-mi face plăcere, deoarece înseamnă, probabil, că datează de mai mult timp decât aș prefera să-mi închipui. Dar te respect pentru faptul că-ți aperi intimitatea. Că protejezi reputația copilului meu și așa mai departe.

Kyle a încuviințat.

– O iubesc pe fata dumneavoastră, domnule. N-aș face niciodată ceva care s-o rănească sau s-o stânjenească. Sau pe dumneavoastră, sau pe părinții mei.

Mi-am strecurat degetele printre ale lui Kyle, mândră de el. Tata se pricepea să intimideze. Fusesem de câteva ori, în ultimul timp, la el la companie, fiindcă îmi pusesem în gând să mă specializez în economie la Syracuse, și-l văzusem folosind aceeași privire pătrunzătoare și dură, și același ton aspru, cu angajații lui. Invariabil, nefericita persoană căreia îi erau adresate tremura în ghete și, practic, se împiedica în ele, din graba de-a face exact ce-i ceruse tata. Aruncând o privire spre domnul Calloway, am observat că și el era mândru de Kyle, pentru modul în care gestionase situația.

Am mai discutat pe scurt despre planurile noastre, după care eu și Kyle am fost trimiși să ne facem bagajele. După ce ne-am văzut singuri în camera mea, Kyle s-a trântit pe spate, pe pat, frecându-și fața cu palmele.

– Mama mă-sii, Nell. Înfricoșător mai e taică-tău ăsta!

M-am pus în genunchi pe marginea patului, încălecându-l, și m-am aplecat să-l sărut.

– Știu. Am văzut bărbați în toată firea care aproape că au făcut pe ei când i-a luat tata așa, i-am zis, mușcându-l ușurel de bărbie. Sunt mândră de tine, iubitul. Te-ai descurcat foarte bine.

M-a apucat cu mâinile de posterior și m-a tras peste el.

– Primesc vreo recompensa?

Am izbucnit în râs și m-am îndepărtat.

– Când ajungem mai la nord.

Ne-am făcut repede bagajul, punându-ne toate lucrurile într-una dintre gețile pentru echipament de la fotbal ale lui Kyle, acasă la el. Asta mi-a dat un sentiment de maturitate și de experiență, că foloseam o singură geantă ca bagaj, lucrurile mele amestecate cu ale lui.

În timp ce puneam în geantă lucrurile lui Kyle, l-am observat că scoate ceva din sertarul pentru ciorapi, după care își vârstă acel ceva în buzunarul de la șold al blugilor. Nu știu ce-o fi fost, decât că era mic, dar nu putusem să-i disting forma. I-am adresat o privire întrebătoare, însă el doar a ridicat din umeri și mi-a zâmbit. N-am mai insistat. Nu știam să mă fi mințit Kyle vreodată sau să fi ascuns ceva de mine, așa că nu mi-am făcut griji.

Ne-am urcat în mașină și Kyle a condus, iar eu m-am apucat să mi fac ordine, sortându-mi lucrurile din portofel. Am scos din el chitanțe vechi, cotoare de bilete la concerte și filme, o mulțime de carduri cadou de la Starbucks și Caribou, rămase fie goale, fie cu doar câțiva cenți pe ele. Am dat apoi peste biletul pe care mi-l scrisese Kyle, acum mai mult de un an și jumătate. L-am recitit, zâmbindu-mi mie însămi. Acum mi se părea că s-ar fi petrecut tare demult. Mi-am amintit de cea care fusesem pe-atunci și de cât de plină de emoții eram. În decurs de un an și câteva luni de-atunci încoace, eu și Kyle învățaserăm să ne cunoaștem reciproc, descoperiserăm unul în celălalt o minunată lume a plăcerii. El învățase să mă ducă pe acea culme a vibrațiilor și să mă împingă până dincolo de ea. Eu descoperisem tihna plină de bucurie a zăcutului în brațele lui, după, și extazul moleșitor, comparabil cu cel dat de droguri, al după-amiezilor somnoroase sau al duminicilor

însorite de vară, când faceam dragoste pe pătura întinsă ca pentru picnic, sus, pe movila noastră, la umbra copacului nostru.

Kyle mi-a aruncat o privire și a zâmbit când a văzut ce citeam.

– N-ai de gând să te descotorosești de vechitura aia? E jenant de stupidă, dacă-mi mai amintesc bine.

Am strâns la piept foaia de hârtie și l-am privit oripilată.

– N-o să mă descotorosesc niciodată de ea, brută insensibilă ce ești. O iubesc. E drăguță, și minunată, și mă face să zâmbesc.

El doar a clătinat din cap și mi-a zâmbit, după care a pus piesa *I and love and you*, cu The Avett Brothers, și ne-am ținut de mâini, ascultând cântecul pe care facuserăm dragoste de mai multe ori decât aş fi putut număra. Ne-am privit unul pe celălalt, apoi am întors capetele în direcții diferite, împărtășindu-ne tacit amintiri despre toate lucrurile pe care le făcuserăm ascultând cântecul ăsta.

Până la căsuță era un drum de mai multe ore și evident că, până la urmă, am adormit și nu m-am trezit decât când buzele lui Kyle mi le-au atins ușor pe-ale mele, iar vocea lui mi-a șoptit *am ajuns* la ureche.

Kyle era în picioare, sprijinit pe portiera din dreptul meu, și mă mângâia pe obraji cu dosul palmei. M-am întins, lascivă, și brațele mi-au aterizat după gâtul lui.

– Mi-e prea somn ca să pot merge. Du-mă în brațe.

Buzele lui Kyle mi-au înșirat sărutări apăsate pe gât în timp ce mă întindeam, provocându-mi chicote duse la paroxism, după care brațele lui m-au cuprins și m-au ridicat fără efort din mașină, ducându-mă până dincolo de cele trei trepte ale verandei.

– Cheile sunt în buzunarul meu, mi-a zis.

I-am scotocit prin buzunar, am scos cheile și i le-am arătat pe rând, până când el mi-a indicat-o pe cea potrivită. Am descuiat repede ușa, încă aflată în brațele lui Kyle. El nu dăduse niciun semn de efort, cu excepția crispării buzelor. M-a trecut pragul și m-a purtat în brațe prin living, dar s-a oprit la picioarele scării care ducea spre etaj.

– Ține-te bine, iubito, m-a sfătuit. Acum o să urcăm.

L-am lovit ușor cu picioarele, încercând să mă desprind din brațele lui.

– Ai înnebunit. Nu poți să mă cari până sus!

M-a lăsat jos, dar imediat cum am atins treapta cu tălpile, s-a aruncat peste mine, împingându-mă în spate, spre scară. Am aterizat pe posterior, dar am mers mai departe, trăgându-l în jos, apropiindu-i gura de a mea. Pe urmă, m-am lăsat pierdută în săruturile lui, uitând de muchia treptei care-mi tăia spinarea sau că părul îmi rămăsese prins între un umăr și treapta următoare. Nu mai știu decât că, la un moment dat, eram din nou în brațele lui, urcând scara. I-am simțit efortarea după respirație, dar nu s-a lăsat până nu m-a dus în dormitorul principal și m-a întins pe pat. S-a urcat și el odată cu mine, trăgându-mi tricoul peste cap și bâjbâind cu palmele pe coastele mele, apoi cuprinzându-mi sânii cu ele. M-am arcuit la atingerea lui, căutându-i cu degetele nasturele blugilor.

Am botezat patul ăla de l-au găsit dracii.

În timp ce zăceam în moleșeala plăcută de după și Kyle îmi tot desena cu degetele pe suprafața pielii dintre sâni, s-a întors să mă privească în ochi, cu o înfațișare sobră.

– Te-ai hotărât cu privire la facultate?

Tot discutaserăm despre asta de ceva vreme. Dăduserăm amândoi SAT și ACT și ne trimiseserăm dosarele pentru admitere la mai multe colegii și facultăți fiecare. Stătuserăm de vorbă despre ce voiam să facem și unde voiam să ne ducem. Ceea ce nu făcuserăm, însă, era să stabilim dac-o să mergem amândoi în același loc. Conversațiile noastre pe tema asta porneau de la un soi de premisă nedeclarată cum că vom rămâne împreună și ne vom alege facultățile dintr-un loc în care să putem merge amândoi.

Am ridicat din umeri, fiindcă nu-mi plăcea subiectul.

– Mă gândeam la Syracuse. Poate Boston College. Undeva pe Coasta de Est, cred. Vreau să mă specializez în economie.

N-a zis nimic pe moment, iar eu i-am interpretat tăcerea ca semn că nu i-a făcut plăcere răspunsul meu.

– Eu am fost primit la Stanford. Mi-au oferit o bursă uriașă.

– Cu fotbalul?

– Mda.

Măcar atât era clar. Media lui generală era bună, dar nu cât pentru o bursă. Fusese abordat de reprezentanți ai mai multor universități diferite, în decursul ultimelor câteva luni. Totuși, el

aștepta să apară ceva mai bun, pe măsură ce se derula ultimul nostru an de liceu.

– Stanford e în California, am zis pe un ton dezagreabil de plat.

– Iar Syracuse e în New York, a replicat el și mâna i-a rămas nemișcată pe pielea mea. Am primit, într-adevăr, și o ofertă de la Penn State, a adăugat.

Am aprobat printr-o înclinare a capului,

– Întrebarea care bănuiesc că se pune acum ar fi: hotărârile astea le luăm împreună? Adică... dacă tu te hotărăști că Stanford ar fi locul cel mai bun pentru tine, iar eu chiar vreau neapărat să mă duc la Syracuse?

– Nu știu, a zis Kyle, oftând și nu prea. Asta m-am tot întrebat și eu. Oferta pe care mi-au pus-o pe masă cei de la Stanford e tentantă de-a binelea. Și la Penn State e destul de bine, însă Stanford e... Stanford, a încheiat, ridicând din umeri ca și cum ar fi vrut să spună că, pur și simplu, nu se compară.

Au trecut mai multe minute lungi. Nu știam precis ce-aș putea să spun, cum am putea să trecem de momentul ăsta. În cele din urmă, m-am ridicat în capul oaselor.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Mi-e foame.

Kyle a oftat, ca și cum ușurarea provocată de lăsarea deoparte a subiectului ar fi însemnat îndepărtarea unei poveri de pe umerii lui. Am aprins grătarul și am petrecut o încântătoare secvență domestică, frigând împreună hamburgeri și porumb. În cămară era un bax nedesfăcut cu doze de Budweiser, rămas de la o petrecere ținută acolo în timpul verii, așa că am băut amândoi bere. Niciunul dintre noi nu era petrecăreț înrăit. Ne mai duceam pe la petrecerile prietenilor noștri și mai beam câte un pahar, două, dar nu eram genul celor care se fac praf. Eu nu m-am îmbătat decât o singură dată, și atunci cu Kyle, în vara care trecuse. O convinseserăm pe Maria, verișoara prietenei mele Becca, să ne cumpere o sticlă de trei sferturi de Jack și o băuserăm pe terasa din spatele casei, în timp ce părinții noștri participau la nu știu ce serată politică.

Beția fusese amuzantă doar până când alcoolul a început să mă dea gata. În cele din urmă, am vărsat pe terasă și am leșinat acolo. Kyle m-a luat în brațe și m-a pus în pat, apoi a stat să mă vegheze până când a fost sigur că n-o să mă înec cu propria vomă. După asta,

am tras concluzia că făcutul mângă nu e pentru mine. Aveam prietene care parcă trăiau numai pentru petrecerile din weekend, ca să se îmbete și să se cupleze.

Îl aveam pe Kyle și-mi era de ajuns.

După ce-am mâncat, am făcut un foc în groapa de lângă lac și ne-am scăldat în pielea goală după apusul soarelui, râzând și hărțuindu-ne reciproc prin apă. Era și o insulă, cam la patru sute de metri în larg, o cocoasă micuță de uscat cu câțiva pini pitici și câteva tufe, plus o plajă îngustă. Eu și Kyle ne obișnuiserăm să înotăm împreună până la insula asta încă din copilărie. De data asta, am înotat până acolo și am făcut dragoste pe nisip, apoi am stat goi, în seara caldă de sfârșit de vară, să privim cum licăresc și pâlpâie stelele, discutând despre tot și nimic.

Discutând despre tot, însă evitând dificilul subiect reprezentat de viitor și de facultăți. Îmi împovăra sufletul, fiindcă îmi spunea ceva mie că n-o să ajungem la vreo hotărâre ușoară sau plăcută. Kyle era croit pe Stanford. Puteam să i-o citesc în ochi, să-i descifrez din voce. Iar eu îmi doream cu adevărat să fiu pe Coasta de Est, aproape de centrul lumii financiare, New York City. Planul meu era să-mi obțin specializarea în finanțe și administrarea afacerilor și să fac un stagiu riguros în New York, apoi să câștig un post în cadrul companiei tatii, dar în mod legitim, pornind de jos, fără sfori trase, fără favoritisme fățise.

Tata chiar nu-și dorea altceva decât să mă aducă în consiliul de conducere de îndată ce-mi voi fi luat licența, însă eu eram hotărâtă să ajung acolo prin forțe proprii. Kyle avea o problemă similară cu părinții. Domnul Calloway voia ca fiul lui să-i calce pe umeri și să devină stagiar la Washington, să tragă ceva sfori ca să-i obțină un rol politic de primă mână. Kyle, în schimb, voia să rămână în lumea sportului. Să joace în echipa universității, încercând apoi să treacă la profesionism și, după retragere, să se apuce de antrenorat. Era un subiect dureros, însă Kyle era la fel ca mine, hotărât să facă așa cum voia el.

Știam că nu m-ar lăsa inima să-i cer lui Kyle să-și compromită din cauza mea idealul universitar. Puteam să-mi obțin licența dorită de la o mulțime de alte facultăți și eram conștientă de faptul că, prin

intermediul domnului Calloway și al tatii, se puteau trage sforile astfel încât să intru la oricare facultate aș fi vrut.

Îl iubeam pe Kyle îndeajuns încât să-mi modific planul. Kyle era încrâncenat în acceptarea celor mai bune oferte. Și erau din abundență, avea de unde să aleagă, așa că nu-mi făceam prea multe griji în privința asta.

Am stat lângă foc, înfășurată într-un prosop, urmărindu-l pe Kyle cum ciupește alene corzile unei chitare, cu privirea pierdută în depărtare, știind că trebuia să iau o hotărâre. Să-l urmez pe Kyle din dragoste? Sau să-mi urmez planul de viitor?

N-aveam de unde să știu că dilema asta avea să-mi fie, curând, înlăturată.

* * *

Sâmbăta a fost o zi de lenevie, petrecută pe ponton, bând bere și mâncând sandvișuri, făcând dragoste și ascultând muzică pe iPodul meu. Am evitat discuțiile dificile și doar ne-am bucurat unul de celălalt, savurând unduirile albastre ale lacului, întinderea palidă a cerului senin și lipsa așteptărilor din partea altora.

Acasă, eram amândoi urmăriți de imaginile taților noștri. Tata se gândea să candideze la funcția de primar al orașului nostru. Însă Kyle, în mod special, trebuia acum să fie atent la ce făcea. Din moment ce tatăl lui se îndrepta spre o candidatură prezidențială, fiecare amănunt legat de familia Calloway era examinat cu regularitate de mass-media. Amândoi eram nevoiți să avem grijă ca nu cumva să fim surprinși în vreo poziție compromițătoare, să nu facem sau să spunem ceva care să aducă vreo umbră imaginii domnului Calloway.

Aici, mai la nord, nu existau astfel de așteptări. Nu eram decât noi.

Ziua de duminică a fost furtunoasă, așa că am stat înăuntru să vedem filme. Ne-am dus să luăm o cină timpurie la singurul restaurant drăguț aflat la o oră de mers cu mașina, un local italian destul de fișos, în care familia Calloway era bine cunoscută. Kyle a fost întâmpinat de un șef de sală care i-a spus pe nume și i-a oferit

imediat o masă, în pofida mulțimii doritorilor care așteptau să se elibereze vreuna.

A fost o nouă cină drăguță, dar un pic stânjenitoare, fiindcă pe amândoi ne apăsa gândul la discuția care avea să urmeze. Știam că va trebui să-mi trimit foarte curând scrisoarea oficială de confirmare la Syracuse sau să-i pun pe tații noștri să tragă sforile astfel încât să mă trimită la Stanford, împreună cu Kyle. Timpul începea să se scurteze. Amânaserăm asta prea mult timp, spre necazul ambilor noștri tați, iar acum venise sorocul. Era august, iar anul universitar începea în septembrie.

Am deschis de câteva ori gura ca să abordez subiectul, însă Kyle a părut de fiecare dată că-mi anticipează intenția, ca și cum ar fi știut deja ce aveam să spun. Ne-am întors la căsuță într-o tăcere încordată. Kyle a stat cu mâna în buzunarul pantalonilor lui kaki Dockers în tot timpul cât a condus și a tot aruncat priviri spre mine, cu o expresie profundă, indescifrabilă pe chip. A oprit în fața căsuței și am rămas amândoi în mașină, privind stropii mari de ploaie care împrășcau parbrizul, ascultând urletul vântului de afară. Uriașii pini din jurul căsuței se îndoiu și se legănau în bătaia vântului, care, după cum mi se părea, se apropia acum de forța unei vijelii. Am privit cu inima cât un purice cum rafalele păreau să îndoie aproape de tot un copac anume și m-am pomenit așteptând încordată clipa în care el avea să se frângă și să cadă. După direcția din care sufla vântul, dacă arborele s-ar fi frânt într-adevăr, ar fi căzut peste căsuță și peste mașina în care stăteam noi.

Kyle m-a privit și am observat că pe față avea broboane de sudoare, cu toată răcoarea din automobil. Mâna lui strângea cu putere volanul sau îi netezea învelișul din piele, gest pe care-l făcea numai când era emoționat sau supărat. Am așteptat, știind c-o să vorbească el când s-o simți pregătit.

M-a privit din nou, a inspirat adânc, după care și-a scos mâna din buzunar.

Inima a început să-mi bubue în piept când mi s-a făcut lumină în minte. Of Doamne. Of Doamne. El se pregătea să mă ceară în căsătorie. Nu, nu. Nu eram pregătită pentru așa ceva.

Și-a desfăcut palma și, după cum era de așteptat, în ea se afla o cutiuță neagră, cu numele *Kay Jewelers* înscris cu fir de aur pe capac. Mi-am mușcat buza, străduindu-mă să nu fac un atac de panică.

– Kyle? Eu...

– Nell, te iubesc.

Mâna i-a tremurat puțin când a deschis cutia, scoțând la iveală un inel cu diamant de jumătate de carat, fațetat, simplu și frumos. Și înfricoșător.

– Nu vreau să-mi mai irotesc nicio clipă din viață fără tine. Nu-mi pasă de facultate, de fotbal, de nimic. Tot ce mă interesează ești tu. Putem să ne punem la cale un viitor împreună.

A scos inelul din cutiuță și mi l-a întins, ținându-l între degetul mare și arătător. Ploaia răpăia în parbriz, iar vântul urla ca o harpie, rafalele fiind atât de puternice, încât automobilul se zgâlțâia pe suspensiile lui. *De ce acum?* m-am întrebat. De ce aici? Într-o mașină, pe furtună? De ce nu în restaurant, în timpul cinei? De ce nu lângă groapa focului, unde aveam atât de multe amintiri? Inima îmi trepida în piept și ochii mă usturau, vederea îmi pâlpâia, încetoșată. Buza a început să mă doară și am simțit gustul înțepător al sângelui. M-am silit s-o las în pace, înainte de a ajunge să-mi retez cu dinții vreo bucată din ea.

– Nell? Vrei să te măriți cu mine?

Vocea lui Kyle s-a frânt spre sfârșitul întrebării.

– Of, Doamne, Kyle! am rostit cu vocea sugrumată, scoțând cuvintele cu forța. Te iubesc. Zău că da. Dar... acum? Eu nu... nu știu. Nu pot... abia avem optsprezece ani. Te iubesc și voiam să-ți spun c-o să vin cu tine la Stanford. Tata poate să-mi aranjeze o admitere de ultim moment...

Am scuturat din cap și am închis ochii, strângând cu violență pleoapele, ca să nu mai văd expresia rănită și derutată din ochii lui Kyle.

– Stai... a zis, clătinând din cap și retrăgându-și puțin mâna cu inelul. Asta înseamnă că spui *nu*?

– E prea devreme, Kyle. Nu că nu te-aș iubi, doar...

Eram asaltată de îndoieli. Nu mai fusesem niciodată cu altcineva. Nu că aș fi vrut, nu neapărat. Numai că, uneori, mă simțeam mult prea tânără. Nu fusesem niciodată despărțită de

părinții mei pentru mai mult de o săptămână. Nu plecasem niciodată de-acasă. Asta era prima oară când mă duceam undeva fără ei, îmi doream să cunosc viața. Îmi doream să mă maturizez un pic. Nu eram pregătită pentru căsătorie.

Dar nu puteam să exprim prin cuvinte nimic din toate astea. Tot ce puteam să fac era să clatin din cap, în timp ce lacrimile îmi cădeau, imitând căderea picăturilor de ploaie. Am deschis portiera și am coborât, împleticindu-mă, neluându-l în seamă pe Kyle care-mi striga să stau. Am fost leoarcă până la piele în câteva clipe, dar nu-mi păsa.

L-am auzit pe Kyle în urma mea, alergând după mine. Nu fugeam de el, ci de situația asta. M-am oprit și tocurile mele înalte au alunecat, săpând șanțulețe prin prundișul ud.

– Nu înțeleg, Nell, mi-a zis.

Vocea îi era îngroșată și aspră din cauza emoției, însă ploaia care-i cădea peste față îi ascundea trăsăturile, așa că nu puteam să-mi dau seama dacă plânge sau nu.

– Am crezut... am crezut că ăsta ar fi următorul pas pentru noi.

– Este, doar că nu încă, i-am răspuns, ștergându-mi fața și făcând un pas spre el. Te iubesc. Te iubesc cu adevărat. Te iubesc din toată inima. Dar încă nu sunt pregătită ca să mă logodesc. Noi nu suntem pregătiți pentru așa ceva. Încă suntem doar copii. Abia am absolvit liceul, acum doar câteva luni.

– Știi că suntem tineri, numai că... tu ești cea pe care o vreau, tot ceea ce vreau. Am putea să locuim într-un cămin pentru familști și... să fim împreună. Să trăim totul împreună.

– Asta putem s-o facem oricum. Putem să ne închiriem un apartament împreună. Poate nu chiar imediat, dar curând.

M-am întors cu spatele, disperată de incapacitatea de a-mi explica motivele pentru care nu mă consideram pregătită.

– Kyle... atât, că e prea devreme. Nu-ți dai seama? Nici eu nu vreau să fim despărțiți. Vreau să merg la Stanford cu tine. O să fiu cu tine oriunde te duci. Și vreau să mă mărit cu tine, doar că nu încă. Mai lasă câțiva ani să treacă. Să trecem de facultate și să ne punem la punct carierele. Să ne maturizăm un pic.

De data asta, a fost rândul lui Kyle să-mi întoarcă spatele. Și-a trecut palmele prin părul ud, făcând să țâșnească o trambă de stropi prin aer.

– Vorbești ca părinții noștri. Vorbești ca tatăl tău. Pe el l-am întrebat mai întâi, să știi. De-aia ne-au și lăsat să venim aici. El mi-a zis că nu e convins că am fi pregătiți pentru asta și e de părere că am avea nevoie de ceva timp ca să cunoaștem viața un pic mai bine, dar că, tu fiind acum adultă din punct de vedere legal, ai dreptul să spui *da*, iar el nu s-ar opune absolut deloc ca noi să ne logodim.

Ploaia a încetat atunci, însă vântul s-a apucat să bată mai tare ca oricând. Copacii din jurul nostru se unduiau ca firele de iarba. Chiar și cu urletele aspre ale vântului, tot puteam să aud scârțâitul trunchiurilor. Un fulger a luminat cerul nopții, urmat de un altul. Tunetul a bubuit deasupra noastră, atât de puternic, încât l-am simțit până în stomac, după care ploaia s-a abătut din nou asupra noastră, rece și usturătoare.

– Te iubesc, Kyle, am zis, făcând câțiva pași spre el, întinzându-mi brațele spre el. Te rog, nu fi supărat pe mine. Eu doar...

Mi-a întors din nou spatele, ciupindu-se de rădăcina nasului.

– Eu am crezut... am crezut că asta îți doreai,

– Hai să mergem înăuntru acum, bine? O să discutăm înăuntru despre asta. Nu suntem în siguranță aici, i-am propus, întinzându-mă din nou spre el, dar s-a ferit.

Fulgerul a spintecat din nou cerul, mai aproape de data asta, atât de aproape, încât mi-am simțit părul de pe brațe zbârlindu-se și gust de ozon în gura, am simțit trosnetul electricității peste tot în jurul meu. Copacii scârțâiau și se îndoiau, rafalele de vânt fiind îndeajuns de puternice cât să zguduie mașina și să mă facă pe mine să mă împleticesc pe picioare.

Am scuturat din cap și am trecut cu pași apăsați pe lângă Kyle, îndreptându-mă spre casă.

– Eu intru. Tu n-ai decât să rămâi aici, dacă asta vrei.

Atunci, am auzit un trosc asurzitor, însă nu era fulgerul. Fusese ca o bubuitură de tun, ca un foc de artificii detonat la doar câțiva pași. Stomacul mi s-a învolburat și m-au trecut junghiuri de frică. Am încremenit cu piciorul pe treapta de jos a verandei, mi-am ridicat privirea spre cer și am văzut cum vine moartea după mine.

Copacul se frânse. Timpul și-a încetinit curgerea când pinul mamut s-a prăbușit spre mine. Am auzit cum trosnește și cedează acoperișul, am auzit cum pocnește și se despică zidul lateral, am auzit cum se sfărâmă cărămizile. Nu puteam să mă mișc. Iar tot ce puteam să văd era trunchiul de copac, ud și de un negru scânteietor pe fondul cerului, cu acele lui verzi fluturând în vânt.

Kyle a strigat ceva în spatele meu, însă cuvintele i-au pierit în vânt, în pâcla terorii. Rămăsesem stană de piatră. Știam că trebuia să mă mișc, însă membrele refuzau să mă asculte. Tot ce puteam să fac era să privesc cum coboară trunchiul. Nici măcar să țin nu puteam.

Am simțit ceva tare lovindu-mă din spate și m-am pomenit aruncată deoparte. Am auzit bubuitura din clipa în care copacul a izbit pământul. Urechile îmi țiuiau și tot aerul îmi fugise din plămâni, lăsându-mă să gâfâi în căutarea lui. Eram pe o rână, cu un braț sucit sub mine. Abia atunci m-a săgetat durerea, chinuitoare și fulgerătoare, prin braț. *E rupt*, mi-am zis. M-am răsturnat pe spate, lăsând să-mi iasă un țipăt când zguduitura impactului mi-a expediat prin tot trupul noi cioburi ascuțite de durere. Mi-am coborât privirea spre brațul pe care mi-l țineam acum îndoit pe piept, am văzut sângele șiroind prin ploaie, un râșor roșu lunecându-mi în jos pe carne. Antebrațul era îndoit într-un unghi nefiresc și ceva ca un cui alb ieșea în relief la cot. A trebuit să mă rostogolesc din nou pe o parte, ca să pot vomita după ce mi-am văzut brațul distrus.

Abia apoi a urmat conștientizarea.

Kyle.

M-am răsucit și m-am ridicat grăbită în genunchi, cu brațul lipit de stomac. Încă un țipăt a răsunat, mai puternic chiar decât vântul și tunetul. Copacul era ca un gigant prăbușit peste luminiș. Casa fusese zdrobită, partea dreaptă fiind complet distrusă de trunchiul pinului. Chevroletul Camaro al lui Kyle era zdrobit și el, cu parbrizul prefăcut în cioburi, capota, plafonul și portbagajul turtite. Crengile străpunseseră pământul, țărushi și țândări, iar acele verzi întunecau pământul și cerul și întreaga lume de dincolo de copac.

Am văzut un pantof răzleț. Un pantof negru, pentru ocazii festive. Pantoful lui Kyle, care-i zburase din picior. Imaginea asta, a

pantofului negru, cu pielea udă de ploaie și o pată de noroi pe bot, avea să-mi rămână întipărită în minte pentru totdeauna.

Kyle era sub trunchiul copacului, agitându-și picioarele prin noroi și pietriș în căutarea unui punct de sprijin. Am țipat iar, dar n-am auzit vreun sunet. Am simțit doar țipătul în gât, zgâriindu-mi coardele vocale, jupuindu-le.

M-am repezit pe aleea din pietriș în palme și-n genunchi, suferința agoniei spintecându-mă din nou când, din nechibzuință, mi-am folosit brațul sfărâmat ca să mă târăsc spre Kyle. Am ajuns la tălpile lui și mi-am înfășurat trupul peste trunchiul copacului, printre crengile groase cât un picior de om, rupte și prefăcute acum în sulițe tăioase.

– Kyle? Kyle?

Am auzit cuvintele, prenumele lui, căzându-mi de pe buze, implorări desperate.

I-am văzut pieptul mișcându-se, i-am văzut capul întorcându-se, privirea căutându-mă. Era lungit pe burtă, cu fața în jos. Avea obrazul năclăit de noroi. Din frunte îi picura sânge, pătându-i pielea în jurul nasului și al gurii. M-am împins cu singurul meu braț teafăr peste copac, îndurând mușcăturile scoarței pe genunchii mei goi, simțind cum mi se lipește seva de pulpe și de coapse. Rochia mi s-a agățat de o creangă și s-a sfâșiat, dezgolindu-mi trupul în fața cerului furios. Am căzut, aterizând pe umăr și simțind cum mi se mai rupe ceva în braț. Durerea mi-a răpit suflul, făcându-mă să tremur, incapabilă să țip măcar. Mi-am ridicat anevoie pleoapele și am întâlnit privirea ochilor căprui ai lui Kyle. A clipit rar, apoi i-a închis, când șuvoiul trandafiriu de sânge amestecat cu ploaie i s-a scurs peste ei. Răsuflarea îi era chinuită, neobișnuit de șuierătoare. Dintr-un colț al gurii i se scurgea un firicel de sânge.

Mi-am răsucit trunchiul, străduindu-mă să-mi mut greutatea de pe brațul rupt. Și abia atunci am văzut. Nu era doar că se prăbușise copacul peste el. O creangă îi străpunsese trupul ca o țepușă. Încă un țipăt m-a sfâșiat, stingându-se de data asta în tăcere când mi-a cedat vocea.

Am întins mâna și i-am șters ploaia de pe față, sângele de pe obraji și de pe bărbie.

– Kyle?

A fost doar o șoaptă, răgușită și abia perceptibilă.

– Nell... te iubesc.

– O să te faci bine, Kyle. Te iubesc.

M-am silit să mă ridic în picioare, să-mi proptesc umărul de copac, să împing, să trag.

– O să te scot de-aici. Să te duc la spital. O să te faci bine... O să mergem la Stanford împreună.

Copacul s-a clintit și Kyle a scos un geamăt de durere.

– Oprește-te, Nell. Oprește-te.

– Nu... nu. Trebuie să... te scot de-acolo!

Am împins încă o dată, dar am alunecat pe noroi și m-am izbit cu fața de scoarța copacului.

M-am lăsat să mă prăbușesc pe pământ, lângă Kyle. I-am simțit mâna șerpuind prin noroi și înlănțuindu-se de-a mea.

– Nu poți, Nell. Doar... ține-mă de mână. Te iubesc.

Mi-a cercetat chipul cu privirea, ca și cum ar fi vrut să-mi memoreze trăsăturile.

– Te iubesc, Kyle. O să te faci bine. O să ne căsătorim... te rog...

Vorbele mi se poticneau între ele, întrerupte de hohotele plânsului.

Încă o dată, m-am forțat să mă pun pe picioare. Am alergat, împleticindu-mă, până la mașină, cu vopseaua ei roșie și dungile negre ca la bolizii de curse, turtită și zdrobită, și mi-am vârât mâna prin geamul spart, căutându-mi geanta. Un ciob mi-a desenat pe braț o lungă linie stacojie, dar n-am simțit durerea tăieturii. Mi-am strâns, neîndemânatică, geanta la piept cu brațul rănit, mi-am scos telefonul, mi-am trecut disperată degetul peste ecran ca să-l deblochez și am fost cât pe ce să-l scap când am apăsat pe simbolul verde cu alb înfățișând un receptor de telefon. Geanta mi-a căzut, uitată, în noroi.

O voce calmă de femeie mi-a străpuns șocul din minte.

– Nouă-unu-unu, ce urgență aveți?

– A căzut un copac... iubitul meu e prins sub el. Cred că e grav rănit. Cred că o creangă... vă rog... vă rog, veniți să-l ajutați.

Nu-mi mai recunoșteam vocea, groaza extremă din ea și tonul incoerent.

– Ce adresă aveți, domnișoară?

Am început să mă învârtesc pe loc.

– Nu... nu știu.

De fapt, știam adresa, dar nu eram în stare să mi-o aduc aminte.

– Nouă trei patru... am încercat, dar m-am înecat de plâns și m-am prăbușit lângă Kyle, în pietrișul care-mi mușca din carnea genunchilor și a spatelui.

– Ce adresă aveți, domnișoară? a repetat, cu calm, centralista.

– Nouă... trei... patru... unu... Rayburn... Road, a șoptit Kyle.

I-am repetat centralistei adresa.

– Cineva va sosi acolo în cel mai scurt timp posibil, domnișoară. Vreți să rămân la telefon cu dumneavoastră până atunci?

N-am mai putut să-i răspund. Am scăpat telefonul din mână, auzindu-i vocea care tocmai repeta întrebarea. Am privit absentă cum ploaia ciocănea ecranul, umplându-l de mărgele și de pete, bara roșie pentru încheierea convorbirii, simbolurile albe pentru *Mut*, *Tastatură* și toate celelalte, devenind cenușii, atunci când centralista a închis sau poate că s-o fi întrerupt legătura. Am întins mâna după telefon, ca și cum l-ar fi putut ajuta pe Kyle. Am reușit să-l apuc, dar nu cu mâna care trebuia. Degetele nu m-au ascultat și lichidul roșu s-a amestecat cu picăturile de ploaie pe ecranul întunecat, târându-se în jos pe antebraț și scurgându-se printre degete.

Mi-am întors fața spre Kyle. Ochii îi erau sticloși, privind în gol. I-am luat mâna într-a mea. M-am prăbușit în noroi, ca să pot sta întinsă față în față cu el.

– Nu mă lăsa...

Abia am reușit să-mi aud propria voce.

– Eu... nu vreau, a șoptit el. Te iubesc. Te iubesc.

Astea păreau să fie singurele cuvinte pe care le mai știa el acum. Le tot repeta, încă o dată și încă o dată, iar eu îi răspundeam tot cu ele, de parcă numai cuvintele astea două ar mai fi putut să-l rețină aici pe pământ, să-l rețină în viață.

Am auzit sirenele în depărtare.

Kyle a tras aer în piept, tremurat, m-a strâns de mână, dar a fost o atingere slabă, îndepărtată. Pleoapele i-au fâlfâit, ochii căutându-mă.

– Sunt aici, Kyle. Vine ambulanța. Nu pleca. Nu te lăsa.

Un hohot mi-a înecat glasul, când privirea i-a alunecat dincolo de mine, părând să nu mă vadă.

Mi-am lipit buzele de ale lui, simțind gustul sângelei. Buzele îi erau reci. Dar era afară, în ploaie, așa că era normal să fie reci, nu? L-am sărutat încă o dată.

– Kyle? Sărută-mă și tu. Am nevoie de tine. Trezește-te.

L-am sărutat a treia oară, dar i-am simțit buzele reci și țepene.

– Trezește-te. Trezește-te. Te rog. Trebuie să ne căsătorim. Te iubesc.

Am simțit atingerea unor mâini, ridicându-mă, trăgându-mă deoparte. Am auzit voci spunându-mi ceva, dar cuvintele s-au pierdut prin aer. Cineva a țipat. Să fi fost eu? Kyle era nemișcat, prea nemișcat. Doar rece, doar înghețat. Nu plecat. Nu plecat. Nu.

Nu. Degetele îi erau încovoiate, ca și cum m-ar fi ținut de mână, numai că eu eram departe, plutind tot mai departe, purtată de vânt. Suflată de vânt.

Nu simțeam nimic. Nici durerea, chiar și când m-am lovit la braț, în timp ce eram întinsă pe o targă. L-am văzut pe Kyle, departe, mai departe acum, am auzit alte voci punându-mi întrebări, mișcându-mi cu grijă brațul. Durerea era ca tunetul, îndepărtată acum. Ca ploaia, rece și uitată.

Te iubesc. Nu știu sigur dacă vorbele au fost rostite cu voce tare.

Am simțit cum o mână încearcă să-mi desfacă pumnul. Strângeam ceva în mâna mea teafară. Un chip rotund, între doua vârste, îmi plutea prin fața ochilor, rostind cuvinte neauzite, mișcându-și buzele. Pleoapele mi-au lunecat în jos, învăluindu-mă în întuneric, dar apoi lumina a revenit când le-am redeschis la loc. Am tras aer în piept, l-am lăsat să iasă. Și încă o dată. M-am întrebat, absentă, de ce mai aveam nevoie să respir. Kyle se dusesese. Și-atunci de ce să mai respir?

Ceva rece și tare și transparent mi s-a lipit peste gură și peste nas și am respirat din nou, oricum.

Mi-am privit pumnul încheștat. Ce țineam în el? Nu-mi dădeam seama.

Mi-am forțat degetele să se deschidă, scoțând la iveală o fâșie de argint cu un diamant scânteietor. Am încercat s-o pun în mâna stângă, acolo unde trebuie să stea inelul. O să-i spun lui Kyle, după

ce mi-or da voie să ies din spital: *Te iubesc, da. Mă mărit cu tine.* Dar, mai întâi, trebuie să-i port inelul. O mână groasă, cu păr negru pe articulații, mi-a luat inelul și mi l-a strecurat pe al treilea deget de la mână dreaptă, mâna care nu trebuia. Ceva roșu pătase argintul, așa că mi-am șters mâna de poală, pe rochia udă. Gata, pata roșie s-a dus.

O figură blândă, cu ochi albaștri decolorați, adânciți într-o față cărnosă. O gură mișcându-se, dar niciun sunet. El îmi întinde ceva. Un telefon. Al meu? Am apăsător pe butonul în formă de cerc, cu simbolul pătrat. Era Kyle, atât de frumos, cu fața lipită de a mea, în timp ce ne sărutam. Telefonul meu.

Mi-am ridicat privirea de pe ecran spre omul acela nedumeritor. Omul părea să vrea ceva de la mine. Mi-a arătat spre telefon și a zis ceva.

Am auzit un pocnet în urechi și sunetele au revenit.

– Domnișoară? Aveți de sunat pe cineva?

Vocea îi era profundă și guturală.

Am făcut ochii mari. Să sun? Pe cine trebuia să sun? Pentru ce?

– Mă auziți?

– D-da. Vă aud.

Glasul îmi suna slab, îndepărtat, tăgănat.

– Cum te numești, draga mea?

Cum mă numesc? M-am holbat din nou la el. Avea un coș pe frunte, roșu și urât, care trebuia spart.

– Nell. Numele meu e Nell Hawthorne.

– Poți să-ți suni părinții, Nell?

Aha. El vrea să-mi sun părinții.

– De ce?

S-a schimonosit la față și ochii i s-au închis încet, apoi s-au redeschis, ca și cum ar fi vrut să-și adune curajul.

– A fost un accident. Ți-aduci aminte? Ești rănită.

Mi-am coborât privirea spre brațul pe care mi-l simțeam zvâcnind, ca din depărtare. Apoi, am ridicat-o iar spre bărbatul acela.

– Accident? am întrebat, în timp ce gândurile mi se învârteau prin minte ca un turbion, neclare, încețoșate. Unde e Kyle? Trebuie

să-i spun că-l iubesc, am zis. Trebuie să-i spun că vreau să mă mărit cu el.

Și atunci, totul mi-a revenit în minte. Copacul prăbușindu-se. Eu incapabilă să mă mișc. Kyle, cu ochii devenindu-i pustii sub privirea mea.

Am auzit un țipăt, urmat de un hohot de plâns. Telefonul mi-a căzut din mână și apoi a răsunat o voce foarte îndepărtată.

Întunericul s-a așternut peste mine.

Ultimul meu gând a fost că el e mort. Kyle e mort. El m-a salvat și acum e mort. Hohotele s-au multiplicat și iar s-au multiplicat, smulse dintr-o inimă zdrobită.

CAPITOLUL 5

Suferință lichidă

După două zile

Mi-am dat pe spate și ultima șuviță de păr și am prins-o cu agrafa. Cu greu mă mai puteam recunoaște în oglindă. Eram palidă, albă ca o fantomă, cu cearcăne întunecate sub ochi. Ochi care mă priveau din oglindă, cenușii precum cerul iernii și exact la fel de goi.

– Nell? am auzit din spate vocea mamei, moale, șovăitoare.

Degetele ei mi-au cuprins brațul. Nu m-am smucit.

– E timpul să mergem, scumpa mea.

Am clipit apăsât, ca să alung nimicul. Ceea ce simțeam era nimic. Nu simțeam lacrimi. Eram pustie pe dinăuntru, fiindcă pustietatea e de preferat chinurilor. Am încuviințat în tăcere și m-am răsucit pe călcâie, țășnind pe lângă mama, neluând în seamă fulgerul de durere din clipa în care mi-am ciocnit ghipsul de tocul ușii. Tata îmi ținea deschisă ușa din față a casei, urmărindu-mă cu o privire grijulie, de parcă s-ar fi așteptat să explodez sau să mă năruiesc.

Ambele variante erau posibile. Dar n-aveau să se materializeze, fiindcă pentru asta e nevoie să simți. Iar eu nu simțeam. Nimeni. Nimicul era cel mai bun.

Am coborât treptele verandei, țăcănind cu tocurile pe bitumul aleii până spre mătăhălosul SUV Mercedes al tatii. M-am strecurat pe bancheta din spate, mi-am potrivit centura de-a curmezișul

pieptului și am așteptat, în tăcere. Am văzut-o pe mama oprindu-se în prag, cu fața spre tata, i-am văzut cum schimbă priviri îngrijorate din cauza mea. După câteva clipe, tata a încuiat ușa și s-au urcat amândoi în mașină. Am pornit în tăcere.

Tata mi-a întâlnit privirea în oglinda retrovizoare.

– Vrei să pun ceva muzică? m-a întrebat.

Am scuturat din cap, fiindcă n-aveam voce ca să-i răspund altfel. El și-a mutat privirea spre drum și și-a văzut de condus. Mama s-a răsucit pe scaunul ei ca să mă privească și a deschis gura, pregătindu-se să spună ceva.

– Nu, Rachel, a oprit-o tata, punându-i mâna pe braț. Las-o în pace.

De data asta, eu i-am căutat privirea tatii în oglinda retrovizoare, încercând să-mi exprim recunoștința pe mutește, din ochii lipsiți de viață.

Ploaia continua să cadă. Picături lente, mari, prin aerul nemișcat, cald. Nicio asemănare cu furtuna care mi l-a furat pe Kyle. Nori gri, cenușii, pluteau jos pe cer ca un tavan spart. Cement ud, iarbă sclipitoare și băltoace pe trotuare.

Strângeam în mână o bucată de hârtie mototolită, împăturită. Biletul. Îl știam pe de rost acum. Îl citisem și-l recitisem de atâtea ori.

Momentul ultimului rămas-bun, într-o încăpere mică, plină de prea multă lume. M-am oprit lângă sicriu, refuzând să privesc înăuntru. Apoi lângă un colaj realizat cu gust, din fotografiile cu Kyle, cu noi doi împreună. *Doi străini în imagini*, mi-am zis, văzându-mă pe fericita de mine, pe fericitul și viul de el.

Cuvinte rostite, vorbe goale de condoleanțe. Mâini strângându-le pe-a mea, buze atingându-mi obrazul. Prieteni plângând. Veri. Becca îmbrățișându-mă, Jason oprindu-se în fața mea, fără să vorbească, fără să mă îmbrățișeze, ofranda tăcerii fiind cel mai bun lucru pe care mi l-ar putea dăruia el.

Apoi, of, Doamne... domnul și doamna Calloway, apăruți în fața mea. Fuseseră aici tot timpul, dar eu nu putusem să-i văd. Nu putusem îndura să le întâlnesc privirile. Acum, însă, erau aici, cu mâinile împreunate și degetele împletite între ele, cu două perechi de ochi câprui atât de asemănători cu ai lui Kyle ținându-mă,

scrutându-mă. Le spuseseam foarte puține despre ce se întâmplase. A fost o furtună, a căzut un copac. Kyle m-a salvat.

Nimic despre cererea în căsătorie, despre inelul de pe degetul meu, de pe degetul nepotrivit. Nimic despre faptul că ne certasem. Că eu ar fi trebuit să mă aflu în locul lui.

Că, dacă aș fi făcut... Dumnezeu, atât de multe lucruri cu totul altfel, fiul lor ar mai fi fost și acum viu.

Nimic despre faptul că a murit din vina mea.

Dacă aș fi spus *da*, el ar mai fi trăit și-acum. Ne-am fi dus sus, în dormitor. Am fi făcut dragoste. Copacul tot ar fi zdrobit casa, dar nu pe partea noastră.

I-am privit fix în ochi și am încercat să-mi găsesc cuvintele.

– Îmi pare foarte rău.

Asta a fost tot ce-am putut să spun și până și asta s-a auzit cu greu, cuvinte zdrobite căzându-mi de pe limbă precum cioburile.

– Of, Nell... și mie, a zis doamna Calloway, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare și începând să-mi plângă pe umăr.

Am rămas țeapănă, contactul fizic fiind prea mult de suportat. Am fost nevoită să sorb aer pe nas și să-l scot afară pe gură, în părul ei negru și drept, tremurând încordată. Nu-mi puteam permite să simt. Dacă aș simți, m-aș prăbuși.

Nu cred ca ea să fi înțeles că, de fapt, imploram iertare pentru că i-am omorât fiul. Dar astea trei cuvinte fuseseră tot ce mai putusem să storc din mine. În cele din urmă, soțul ei a tras-o de pe mine și-a învâluit-o cu un braț la pieptul lui, ținând-o așa cât timp s-a zguduit de plâns.

Oameni veneau și plecau, se rosteau cuvinte. Chipuri treceau prin fața mea încețoșate. Din când în când, înclinam capul, bălmăjeam câte ceva. Doar atât, cât să nu creadă că sunt în catalepsie, că sunt vie din punct de vedere fizic.

Cu toate astea, nu eram. Respiram. Sinapsele funcționau, inima îmi pompa sângele prin circuitul venelor. Și totuși, eram moartă, murisem odată cu Kyle.

Tata s-a strecurat lângă mine și m-a cuprins într-o îmbrățișare cu un singur braț.

– E timpul, Nell.

N-am înțeles pentru ce era timpul. Am pivotat în îmbrățișarea lui și mi-am ridicat privirea, cu sprâncenele împreunate.

A zărit întrebarea din ochii mei.

– Să începem serviciul. Să închidem sicriul și să-l... îngropam.

Am încuviințat. El m-a tras spre un scaun și m-am așezat.

Domnul Calloway a rămas în picioare, cu spatele spre sicriu, și a vorbit. I-am auzit cuvintele, dar ele nu însemnau nimic. Vorbe despre Kyle, despre ce băiat minunat era, cât era de grozav, cât de mult promitea, pe scurt. Prea pe scurt. Vorbe adevărate, dar goale față de realitate. Nimic nu conta. Kyle nu mai era și cuvintele nu însemnau nimic.

Doamna Calloway n-a putut să vorbească. Jason a povestit despre cât de bun prieten a fost Kyle și cuvintele astea au fost, și ele, adevărate.

Apoi mi-a venit mie rândul. Toată lumea era cu ochii pe mine. Așteptând. M-am ridicat și m-am dus spre locul în care stătuseră toți ceilalți, în spatele unei mici tribune cu un microfon neamplificat. Am râcâit un pic lemnul cu unghiile pe care mama mi le pictase cu oă vineție.

Atunci mi-am dat seama că eram alta. Vechea Nell ar fi știut ce să spună, ar fi găsit cuvinte potrivite și cuviincioase, ar fi vorbit despre cât fusese de extraordinar Kyle, cât de iubitor și grijuliu, despre viitorul nostru împreună. Dar nimic din toate astea nu mi-a ieșit de pe buze, din cauză că nu mai eram acea Nell.

– L-am iubit pe Kyle.

Am fixat cu privirea lemnul gălbui al tribunei, fiindcă ochii celor așezați pe scaune mi-ar fi putut străpunge platoșa amorțelii, mi-ar fi pătruns prin carne până la șuvoiul de magmă din adâncul ființei, până la ce simțeam acum.

– L-am iubit mult. Îl iubesc și-acum, dar el... nu mai e. Nu știu ce-aș mai putea să spun.

Mi-am scos inelul de pe mâna dreaptă și l-am ridicat la vedere. Vreo câteva persoane au icnit.

– El m-a cerut în căsătorie. Eu i-am spus că suntem prea tineri pentru asta. I-am spus... că vreau să merg cu el în California. Trebuia să se ducă la Stanford și să joace fotbal. Dar eu i-am zis *nu, nu încă...* iar acum el nu mai e.

Nu mai puteam s-o țin în mine, dar trebuia. Mi-am împins înapoi criza de nervi, am sorbit-o înăuntru și-am silit-o să se ducă la fund. Mi-am strecurat la loc inelul pe mână dreaptă și am ieșit din sală fără să mai privesc în sicriu. Știam, de atunci când murise bunica Calloway, că, de fapt, chestia aia din sicriu nu era Kyle. Era un înveliș, o coajă, o tărtăcuță goală din lut. Nu voiam să văd așa ceva. Voiam să-l vad pe Kyle, cel din mintea mea, un puternic, superb Adonis, să-i văd mușchii încordându-se și unduindu-se, să văd cum mă atingeau mâinile lui, cum i se amesteca transpirația cu a mea.

Problema era, însă, că tot ce puteam să văd, când închideam ochii, era pantoful ăla desperecheat, ochii lui căutându-mă disperati în timp ce viața se scurgea din el, mână lui încovoiindu-se peste a mea și apoi căzând, goală și inertă, când eu eram luată de lângă el.

Am plecat din clădirea firmei de pompe funebre, țâșnind afară pe ușa din fund și tăind-o de-a dreptul peste iarba udă până la stejarul uriaș și stufos din spatele ei. Până să mă reazem de scoarța lui aspra, rochia neagră mi se făcuse deja learcă și mi se lipise de piele. Părul îmi atârna în lațe ude peste umeri. M-am cutremurat, luptându-mă s-o țin mai departe în mine. Am inspirat adânc, încercându-mă cu propria limbă când am încercat, la propriu, să-mi mușc hohotele.

M-am întors cu fața spre copac și mi-am apăsat fruntea pe scoarța lui, strângând din dinți și gâfâind, scâncind ușor printre buze. Nu plângând, nu, nu. Pentru că nu puteam. Nu puteam să-mi permit.

Am simțit o căldură așternându-se pe umerii mei, mătasea moale a căptușelii unei haine de costum. M-am desprins de copac și m-am întors, zărind o pereche de ochi ca două safire care mă priveau năucitori, pătrunzători, uluitor de albaștri. Chipul era obsedant, familiar, sculptural și dureros de frumos, ca al lui Kyle, dar mai colțuros. Mai matur, mai puternic. Mai aspru. Mai puțin perfect, mai puțin statuar. Păr lunguț, lățos, răvășit și des și lucios și negru ca pana corbului.

Era Colton. Fratele lui Kyle, mai mare cu vreo cinci ani.

Nu-l mai văzusem pe Colton de mult, mult timp. Plecase de-acasă când eu și Kyle eram mici și nu se mai întorsese de-atunci. Nu

știam nici măcar unde stă, cu ce se ocupă. Cred că nu se înțelegea cu domnul Calloway, dar nu știam sigur.

Colton n-a zis nimic, doar și-a pus haina de la costum pe umerii mei și s-a rezemat cu spatele de scoarța copacului, cămașa lui albă încheiată până la gât ajungând imediat learcă, făcând să i se vadă pielea, precum și cerneala de culoare închisă a unui tatuaj pe braț și pe umăr. Un simbol tribal, poate.

M-am holbat la Colton și el mi-a întâlnit privirea, cumpănit și calm, dar încă împovărat de o negrăită suferință. Îmi înțelegea nevoia de tăcere.

Am simțit ceva tare în buzunarul interior, mi-am vârât mâna înăuntru, după care am scos-o, împreună cu un pachet de Marlboro și o brichetă Zippo. Cotton a înălțat dintr-o sprânceană și mi le-a luat. A deschis pachetul, a scos din el o țigară, a scăpărat bricheta și a aprins-o. Eu l-am privit, fiindcă privitul mă ajuta să-mi zăgăzuiesc magma.

Și-a strecurat filtrul între buze și a tras, iar eu am simțit ceva neobișnuit petrecându-se în interiorul meu, când i-am văzut obrajii supti. O senzație de parcă l-aș cunoaște, cu toate că nu-l cunoșteam. De parcă l-aș fi urmărit mereu cum trage un fum și apoi îl suflă afară, lent, printre buzele țuguiate. De parcă mereu l-aș fi privit cu dezaprobare, dar fără să-mi dau vreodată glas părerilor.

– Știu, știu. Chestiile astea or să mă omoare, a zis și vocea îi era aspră, și răgușită, și profundă, dar tot izbutea, cumva, să fie melodioasă.

– Eu n-am spus nimic.

Asta a fost cea mai lungă replică a mea din ultimele douăzeci și patru de ore.

– Nici nu era nevoie. Pot s-o văd în ochii tăi. Dezaprobarea.

– Așa cred. Fumatul e un obicei rău. Poate c-o fi vreo aversiune ereditară, am adăugat, ridicând din umeri. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să fumeze.

– Cunoști acum, a replicat Colton. Eu nu fumez mult. De obicei, când ies în lume. Sau când sunt stresat.

– Asta se încadrează la stres, bănuiesc.

– Moartea frățiorului meu mai mic? Mda. E o ocazie pentru fumat țigară de la țigară.

Își rostea cuvintele cu indiferență, aproape cu cruzime, însă i-am zărit în ochi suferința zdrobitoare, chiar dacă și-a abătut privirea, ațintind-o asupra jarului portocaliu-cireșiu al țigării.

– Pot să încerc?

Mi-a aruncat o privire cu sprâncenele ridicate, întrebându-mă fără vorbe dacă eram sigură. Mi-a întins cilindrul alb, ținându-l de celălalt capăt în cleștele format din două degete groase. Avea unsoare pe sub unghii, iar buricele degetelor îi erau bătătorite, semnul distinctiv al chitariștilor.

Am luat țigara și am dus-o, ezitantă, la buze, am ținut-o acolo pentru o clipă, după care am tras. Am simțit gust de aer tare, ceva asemănător cu menta, și apoi am tras în piept. Plămânii m-au usturat și au protestat, așa că am suflat fumul afară tușind. Colton a râs, un fel de chicotit scăzut.

Într-atât mă amețise, încât era cât pe ce să cad. M-am proptit cu o palmă de trunchiul copacului, ca să-mi mențin echilibrul. Colton m-a prins cu o mână enorma de cot.

– Primul fum totdeauna te amețește. Chiar și acum, dacă n-aș mai fi fumat de ceva vreme, aș fi amețit.

Și-a luat înapoi țigara și a tras din ea, apoi a suflat fumul pe nări.

– Numai să nu devii dependentă, bine? Nu-mi mai trebuie încă o porcărie ca asta, să știu că te-am făcut să te-apuci de fumat. E un nărav păcătos. Ar trebui să mă las.

A pufăit încă o dată, adăugându-și o minciună la cuvintele tocmai spuse.

Stătea prăbușit cu spinarea pe trunchiul copacului, cocârjat, ca și cum povara durerii ar fi fost prea mare ca să poată sta drept sub ea. Cunoșteam senzația. I-am luat țigara dintre degete, ignorând strania și nedorita scânteie a senzației care mi-a săgetat în sus prin braț când degetele mele le-au atins pe-ale lui.

Am tras un fum, i-am simțit gustul, apoi l-am suflat afară, tușind iar, dar mai puțin de data asta. Am simțit cum o senzație de ușurare mi se răspândește prin cap. Îmi făcea plăcere senzația asta. Am mai tras un fum, după care i-am înapoiat țigara. Atunci am văzut-o pe mama stând în cadrul ușii prin care ieșisem, privind spre mine.

Colton mi-a urmărit privirea.

– Nașpa. Cred că e timpul să plecăm.

– Pot să merg cu tine?

S-a oprit din gestul de a se desprinde de copac. Apoi s-a ridicat, mai înalt decât mine cu cel puțin treizeci de centimetri, cu umerii cât apărătorile unui jucător de fotbal american, cu brațele ca odgoanele. *Era enorm*, mi-am zis atunci. Kyle fusese suplu și viguros. Colton era... altceva. Ostentativ puternic. Dur. Primitiv.

– Să mergi cu mine? a repetat, părând nedumerit de cererea mea.

– Până la cimitir. Ei... or să vrea să vorbim. Să-mi pună întrebări. Eu nu pot... pur și simplu, nu pot.

A mai tras un ultim fum, după care a storcit țigara între degete, făcând să cadă jarul, a călcat pe el, apoi și-a vârât chiștocul în buzunar.

– Sigur, a zis. Hai.

L-am însoțit până la un Ford F-250, cu cauciucuri uriașe și țevi de eșapament pentru motor diesel în spatele cabinei. Era împroșcat cu noroi și avea un compartiment încuiat pe platformă. Colton mergea lângă mine, fără să mă atingă, doar fiind acolo. Am auzit vocea mamei din depărtare, dar n-am luat-o în seamă. Nu puteam suporta întrebările pe care știam că vrea să mi le pună.

Mi-a deschis portiera din dreapta, mi-a întins mâna și m-a ajutat să mă urc. Încă o dată, am simțit cum vâjâie prin mine un fulger îngrozitor de puternic. Sentimentul de vinovăție mă asalta.

Am trecut foarte aproape de el când m-am urcat în cabină. Mirosea a țigări și a colonie și a ceva imposibil de definit. L-am văzut că înghite în sec și privește în altă parte, dându-mi drumul mâinii imediat cum a fost posibil. Și-a frecat palma de cracul pantalonilor, vrând parcă să șteargă amintirea fiorului provocat de atingere.

În clipa următoare, era în cabină, lângă mine, răsucind cheia în contact și pornind motorul camionetei cu un hureit gutural. Scaunul tapițat cu piele a început să-mi vibreze sub coapse, deloc dezagreabil. Mi-am luat de pe umeri haina lui și am așezat-o pe scaunul dintre noi. Odată cu motorul, a început să urle și muzica din difuzoare, voci masculine și feminine înăltate într-o armonie obsedantă: *... și de moartea-n somn mă va găsi... știi că Domnul*

suflatu-mi nu-l va primi... sunt un cadavru pe picioare... sunt un cadavru pe picioare...

Am simțit ceva rupându-se în pieptul meu și a trebuit să-mi țin maxilarele încleștate până când au început să mă doară, ca să nu mă prăbușesc de tot.

- Ce... cine cântă? m-am interesat cu o voce hârâită, scrâșnită.
- The Civil Wars. Cântecul se numește *Barton hollow*.
- E nemaipomenit.
- Ai ascultat doar treizeci de secunde.

Am ridicat din umeri.

- Îmi... spune ceva.

A atins un buton de pe bord și cântecul s-a reluat de la început. Am ascultat vrăjită. Și cântecul următor m-a captivat, iar Colton și-a văzut de condus, fără să vorbească, lăsându-mă să ascult. Apăsarea care-mi înmugurise în piept s-a mai domolit prin puterea muzicii.

Eram, tot timpul, conștientă de prezența lui Colton în camionetă ca de un cui înroșit în foc. Umplea cabina cu patru uși într-atât, încât aproape că mă simțeam cuprinsă de claustrofobie. Aproape. Doar că... prezența lui era – într-un fel – ca un balsam pe rana deschisă a inimii mele.

Numai asta și era de ajuns ca să-mi provoace un torent de vinovăție. N-aveam voie să simt așa ceva. N-aveam voie să simt nimic. Nu trebuia să existe vreun balsam, vreo alinare.

Nu meritam.

O tendă fusese montată deasupra mormântului deschis, cu două rânduri de scaune sub ea. Ploaia devenise rece. Am început să tremur când am coborât din cabină, Colton fiind din nou acolo, deschizându-mi portiera și întinzându-mi mâna.

Părea prea aspru, prea mare, prea colțuros ca să fie atât de gentleman. El însuși era o contradicție. Unsoare pe sub unghii. Mâna aspră și bătătorită, ca un beton cu mult pietriș pe palma mea delicată, când am coborât din cabină.

Privirea i s-a abătut spre a mea, mi-a susținut-o pentru un scurt moment, a șovăit, de parcă ar fi cercetat, de parcă ar fi memorat. Mărul lui Adam i-a tresăltat când a înghițit în sec. Și-a mijit ochii și și-a umezit buzele, eliberându-mi mâna după ce a ținut-o într-a lui cu o clipă mai mult decât ar fi trebuit.

A tras adânc aer în piept, și-a înfipt mâna în buzunarul pantalonilor și și-a zăngănit cheile.

– Hai s-o facem și pe-asta, a zis, oftând.

Am pornit după el. Nu voiam să particip la asta. Voiam să fug. Nu voiam să privesc cum cutia din lemn, conținând cadavrul primei mele iubiri, e coborâtă în pământ. Cât pe ce să mă întorc și s-o rup la fugă.

Atunci Colton s-a oprit, pătrunzându-mă cu privirea uluitor de albastrilor lui ochi. N-a făcut decât un semn afirmativ, o foarte scurtă coborâre a bărbiei, însă a fost suficient ca să mă determine să-mi duc un picior în fața celui alt și să ajung până la groapă. Îmi citea gândurile, din câte se părea. Știa că sunt tentată să fug. Dar n-avea de unde să știe asta, nu trebuia să știe asta. Nu mă cunoștea, n-avea cum să mă cunoască. Îl întâlnisem de două ori în viața mea. Era fratele mai mare al lui Kyle.

Am simțit-o pe mama cu ochii pe mine, când m-am oprit în fața sicriului din lemn de cireș, de culoare închisă. Mi-am lipit degetele de buze, ca să păstrez înăuntru sunetele, sentimentele. L-am simțit pe tata cu ochii pe mine. I-am simțit pe domnul și doamna Calloway cu ochii pe mine. Ochii tuturor pe mine. Am pus o mână pe lemnul rece, din moment ce asta păreau să aștepte din partea mea. Nu-mi mai doream altceva, decât să mă urc în cutia aia, lângă el, și să nu mai respir, să-l regăsesc în ce-o mai urma după viață.

M-am împiedicat când m-am întors, tocurele înalte prinzându-se în iarbă. Brațul lui Colton a țâșnit și m-a ajutat să-mi păstrez echilibrul încă o dată. Electricitate la atingere, ignorată. Mi-a dat drumul imediat și m-am așezat pe scaun. Un predicator, sau pastor, în costum negru cu cămașă neagră și o chestie din aia albă la guler s-a oprit în picioare deasupra mormântului, începând să intoneze versete din Biblie și să îngaima cuvinte de presupusă mângâiere.

Nu mai puteam să respir. Mă sufocam de-atâtea emoții închise în mine. Nu știu cum, m-am trezit cu o floare în mână, în timp ce sicriul era coborât în îngrozitorul abis întunecat. M-am oprit la marginea gropii și am aruncat floarea înăuntru, așa cum se așteptau de la mine.

– Îmi pare rău, am șoptit. Nu m-a auzit nimeni, dar oricum nu trebuia să audă altcineva în afara lui Kyle. Adio, Kyle. Te iubesc.

Apoi m-am întors și am fugit. Mi-am azvârlit pantofii cu toc din picioare și am alergat desculță prin iarba, peste parcare acoperită cu pietriș, ignorând vocile care mă strigau.

Cimitirul era la o distanță de doar câteva mile de casa părinților mei, de acasă, de casa lui Kyle. Am alergat mai departe pe drumul de macadam, neluând în seamă durerile înțepătoare provocate de pietrele care mi se înfingeau în tălpi. Primeam cu recunoștință suferința, suferința fizică. Și nu făceam decât să alerg. Alergam. Dezechilibrată, cu un braț în ghips. Fiecare pas îmi zguduia brațul rupt, sporindu-mi durerea. Am cotit pe strada care trebuia și-am mai alergat puțin. Am auzit o mașină apropiindu-se de mine, am auzit vocea tatălui meu rugându-se de mine. Ploaia îmi râpăia în cap, iarăși ploaia, mereu ploaia, ploaia neîntreruptă din ziua morții lui. Nu l-am luat în seama pe tata; am scuturat din cap, șuvițele ude plesnindu-mă peste bărbie. Cred că plângeam, însă picăturile de ploaie se amestecau cu lichidul sărat și fierbinte.

Altă mașină, altă voce, ignorată și asta. Aleargă, aleargă, aleargă. Rochia uda pe piele, lipindu-se, fâlfâindu-mi peste coapse. Tălpile care mă dor, mă ustură, mă înjunghie. Durerea chinuitoare din brațul zguduit la fiecare pas. Apoi, zgomot de pași mari, înghițind intervalul, ritmic, fără grabă: fuleu de alergător. Mi-am dat seama cine trebuia să fie. N-a încercat să mă ajungă, iar eu am încercat să-mi închipui, doar pentru moment, că e Kyle cel din spate, lăsându-mă să alerg înaintea lui ca să se poată zgâi la posteriorul meu. Gândul ăsta, imaginea asta, amintirea fuleului lejer al lui Kyle în spatele meu mi-a tăiat respirația, lăsându-mă să mă lupt cu șuvoiul lacrimilor amenințând să țâșnească.

Mi-am întetit alergarea, dar și pasul lui a crescut în urma mea. Mi-am scuturat capul și părul m-a plesnit peste gură, ud. După alți câțiva pași, era alături de mine, cu cămașa udă și transparentă, cravata lipsă, nasturii desfăcuți până la jumătatea pieptului. Ținea cu ușurință pasul cu mine. N-a spus nimic, nici măcar nu m-a privit. Doar a alergat cot la cot cu mine. Respirațiile au început să ni se sincronizeze: inspirat gâfâit în doi timpi, expirat gâfâit în doi timpi, un ritm mult prea familiar.

Când mai aveam o mila până acasă, am călcat pe o piatra mare din drum și mi-am sucit glezna, prăbușindu-mă în față. Înainte să

pot atinge pământul, m-am pomenit în brațele lui Colton. A încetinit la pas, purtându-mă în stilul pompierilor, cu un braț pe sub genunchii mei, cu celălalt în jurul umerilor. Răsufla anevoie și pașii îi erau zdruncinați.

– Pot să merg, i-am zis.

Colton s-a oprit și m-a lăsat jos. Cu toate astea, imediat cum mi-am lăsat un pic de greutate pe gleznă, mi-a cedat și-am fost nevoită să țopăi pe celălalt, ca să rămân în poziția verticală.

– Lasă-mă să te duc eu, mi-a zis Colton.

– Nu.

L-am apucat cu mâna mea bună de biceps, strângând din dinți, și-am făcut un pas. M-a durut, dar se putea.

Nu mă las eu dusă pe sus. S-ar fi ivit prea multe întrebări dacă mi-aș fi făcut apariția acasă în brațele lui Colton. Și-așa avea să fie un foc de baraj, o știam bine.

Motivul real, totuși, era că mă simțeam prea bine să fiu cuibărită în brațele lui. Prea comod. Prea firesc. Prea ca la mine acasă.

Vinovăția m-a asaltat încă o dată și m-am lăsat intenționat cu prea multă greutate pe glezna scrântită, ca tot piciorul să-mi pulseze de durere. Durerea îmi făcea bine. Mă distrăgea. Îmi dădea un motiv să scâncesc printre dinții încheștați și să-mi alung lacrimile. Plângeam din cauza durerii de la gleznă și asta avea să-mi treacă. N-aveam să plâng pentru durerea din suflet, fiindcă asta nu putea să se stingă. Ci doar să devină tot mai apăsătoare, și mai grea, și mai ascuțită, odată cu fiecare minut, cu fiecare oră, cu fiecare zi.

M-am împiedicat și mâna lui Colton m-a echilibrat din nou.

– Măcar sprijină-te de mine, Nell, mi-a zis. Nu fi încăpățânată.

M-am oprit, cu un picior puțin ridicat. Ezitând. Gândindu-mă.

– Nu, am răspuns.

M-am smucit din mâna lui, am lăsat jos piciorul și am făcut un pas normal. Fără șchiopătat, fără șontăcit.

M-a durut atât de rău, încât n-am mai putut să respir, și asta mi-a făcut bine. Mi-a alungat vinovăția. Mi-a alungat durerea din suflet. Mi-a alungat coșmarul din starea de trezie, conștiința faptului că iubitul meu, Kyle, s-a dus pentru totdeauna. Dus. Mort. Pierdut.

Omorât, ca să-mi salveze mie viața.

Am mai făcut un pas, lăsându-mă inundată de chinurile agoniei. Mi-am lăsat capul în jos, astfel încât să-mi cadă părul peste față, ascunzându-mă vederii din toate părțile. Am auzit pașii lui Colton lângă mine, i-am auzit respirația, am simțit mirosul înțepător, șters, al fumului de țigară, și mai ștersul miros de colonie, și transpirația abundentă a efortului. Miros bărbătesc. Specific exclusiv lui Colton și într-un tot mult prea reconfortant, mult prea familiar.

Mi-a trebuit mult, foarte mult timp, ca să parcurg distanța de o mila până acasă și glezna mi s-a umflat, zvâcnind, trimițându-mi sulețe de durere în sus pe picior, până în sold. Am deschis ușa de la intrare și am trecut mai departe, fără să-mi iau în seamă părinții care stăteau în biroul de la parter și, cum m-au văzut, au țâșnit în picioare și m-au strigat. Colton a intrat după mine.

– Și-a scrântit glezna, le-a explicat el. Cred că e o luxație.

– Ți mulțumesc pentru că ai venit cu ea, a zis tata.

I-am simțit suspiciunea din voce, ascultând din capătul de sus al scării.

– N-aveți pentru ce.

Am auzit talpa lui Colton scârțâind pe marmură și apoi ușa deschizându-se.

– Condoleanțe pentru pierderea suferită, Colton.

Vocea mamei.

– Mda.

Ăsta a fost răspunsul lui, doar un singur cuvânt, după care ușa s-a închis și el a plecat. Am șonticăit până în camera mea, permițându-mi acum să șchiopătez, din moment ce eram singură. Am închis ușa, mi-am scos rochia și chiloții learcă de ploaie, mi-am înfășurat ghipsul în folie de plastic și m-am vârat sub duș. Apa fierbinte, opărindu-mi șalele, spălându-mă de durere, dar nu și de vinovăție.

Când apa a devenit caldută, am ieșit, m-am șters cu prosopul, m-am înfășurat în halat și m-am făcut covrig în pat, sub un morman de pături. Tăcerea din camera mea era profundă.

Am închis ochii și l-am văzut pe Kyle, zdrobit sub copac, străpuns dintr-o parte în cealaltă a corpului, sângerând, respirând suierat. I-am auzit vocea șoptind *Te iubesc... te iubesc...* iar și iar,

până când n-a mai avut suflare, iar vaietele sirenelor din depărtare i-au omagiat trecerea dincolo.

Am auzit ușa deschizându-se, am simțit patul lăsându-se, când s-a așezat mama lângă mine. Am strâns cu putere pleoapele, simțind cum ceva fierbinte și umed mi se scurge în jos pe obraz. Nu era o lacrimă. Eu n-aș plânge. N-aș putea. Dacă le-aș da drumul, ar însemna să-mi deschid sufletul. Și nu s-ar opri niciodată.

S-ar rupe... s-ar destrăma, pur și simplu. Lichidul de pe obrazul meu era sânge, țâșnit din inima mea sfâșiată și zdrențuită.

– Nell... fata mea iubită...

Vocea mamei era moale, șovăitoare. Am simțit-o mișcând păturile și pipăindu-mi glezna cu un deget.

– Of, Doamne, Nell. Trebuie să te vadă un doctor. Ai glezna umflată și vânătă.

Am scuturat din cap.

– Doar bandajează-o. Pune-i gheață. Nu e ruptă.

A oftat, a rămas tăcută timp de un lung minut, după care a plecat și s-a întors cu o pungă de gheață și un pansament ACE elastic. După ce mi-a pus gheață și m-a bandajat, s-a așezat la loc.

– N-am știut că-l cunoșteai pe Colton.

– Nu-l cunoșteam.

– Ai fumat.

Nu i-am răspuns. N-aveam ce motiv sau scuză să-i ofer.

– De ce nu vorbești cu mine, puiule?

Am scuturat din cap.

– Și ce să-ți spun?

Mi-am tras pătura peste față. Mama a tras-o în jos și mi-a îndepărtat părul ud de pe față.

– Nu pot să spun că, vorbind, o să-ți dispară durerea. Doar că o să-ți fie mai ușor să te împaci cu ea.

Fratele ei mai mare murise într-un accident de mașină pe când mama era în facultate. Și acum i se îneca vocea când vorbea despre el. Fuseseră foarte apropiați, cred.

– Nu vreau să-mi fie mai ușor.

– De ce?

A luat peria de pe noptieră și a tras de mine până când m-am ridicat în capul oaselor. Mi-a pieptănat părul cu mișcări prelungi,

line, amintindu-mi de vremea când eram fetiță. Ea mereu îmi cânta și-mi peria părul înainte de culcare.

– Pentru că, dac-o să-mi fie mai ușor... o să-l uit, am răspuns.

Încă țineam biletul strâns în mâna pusă în ghips. L-am luat cu cea teafară, l-am desfăcut, l-am citit. Hârtia era umedă, cerneala albastră se mai ștersese, dar încă era lizibili.

Am auzit-o pe mama oftând, ceva ca un hohot de plâns.

– Of, scumpa mea. Nu. Îți garantez, n-o să-l uiți niciodată. Dar trebuie să te lași vindecată. Nu înseamnă că-i trădezi amintirea dacă lași suferința să treacă. El ar vrea ca tu să fii bine.

M-am sufocat cu ceva gros și fierbinte care mi s-a pus în gât. Exact la asta mă gândisem. Dac-aș înceta să-mi amintesc, dac-aș încerca să las durerea să treacă, ar însemna o trădare față de el. Față de noi.

– N-a fost vina ta, Nell.

M-am cutremurat și mi s-a tăiat respirația.

– Îmi cânti? Așa cum faceai altădată?

Trebuia s-o distrag. Nu puteam să-i spun că a fost vina mea. Ea doar s-ar fi străduit să mă convingă că n-a fost.

A suspinat, parcă întrezărindu-mi tactica. A tras aer în piept, pieptănându-mi părul cu peria, și a cântat *Danny's song*, al lui Kenny Loggins. Era preferatul ei și-i știam textul pe de rost, după câte seri o ascultasem cântându-l, în timp ce creșteam.

Când cea din urmă notă i-a ieșit, vibrantă, din gât, m-am cutremurat din nou, simțind cum alte picături de sânge din inimă mi se scurg pe ochi. Nu le-am șters, doar le-am lăsat să mi se strecoare printre buze și dincolo de bărbie.

Mama a lăsat jos peria și s-a ridicat.

– Dormi, Nell.

Am încuviințat și m-am întins. În cele din urmă, am adormit și am visat. Vise bântuite, vise torturate. Ochii lui Kyle privind spre mine, murind; ochii lui Colton privind spre mine, știind.

Am citit iarăși biletul, de șapte ori. Am recitat cuvintele în șoaptă ca pe o poezie.

M-am trezit și ceasul arăta 3:38 dimineața. Nu puteam respira din cauza apăsării suferinței. Pereții camerei se strângeau în jurul meu, îmi presau craniul. Am scos punga cu gheața între timp topită

și mi-am înfășurat la loc pansamentul elastic, apoi mi-am pus pe mine pantalonii preferați de trening, cei mai largi, și o bluză cu glugă. Bluza lui Kyle. Mirosea a el și numai asta a fost de ajuns ca să-mi accentueze presiunea din piept, însă mirosul m-a și reconfortat în aceeași timp. Mi-a străpuns amorțeala și mi-a ajuns la inimă, ciupind-o cu degete fierbinți. Am coborât fără zgomot, încet, cu stângăcie, neputând să-mi folosesc prea mult piciorul luxat. Afară, pe ușa din spate, jos, pe trepte, apoi pe poteca din piatră cubică ducând spre terasă.

Acorduri ușoare de chitară au plutit spre mine dinspre terasa familiei Calloway. Știam cine e. Am simțit sub tălpi iarba umedă, rece, făcându-mă să mă încordez. Aerul nopții era răcoros și rarefiat, cerul ca o pătura neagră presărată cu argint. Tălpile mele goale nu făceau zgomot pe lemnul șlefuit de vreme al terasei. Acordurile de chitară n-au conținut, dar am știut că el și-a dat seama de prezența mea.

Stătea rezemat pe un scaun Adirondack, cu picioarele întinse în față și ținând chitara pe burtă. Alături era o sticlă cu alcool.

– Trebuia să-ți iei ceva în picioare, mi-a zis, începând o melodie lentă, ritmată.

Nu i-am răspuns. Un al doilea scaun era la câteva zeci de centimetri de al lui Colton și el a ținut chitara de gât și s-a aplecat să-l tragă mai aproape. M-am așezat, conștientă de încordarea lui, de mâna care ar fi vrut să se întindă ca să mă ajute.

– Ce face piciorul? s-a interesat.

A dus sticla la gură, a sorbit prelung, apoi a împins-o spre mine.

– Doare, am răspuns, luând o gură de încercare. Whisky-ul mi-a ars gâtul. Mamă, Doamne, ce-i asta? am șuiert, hârâind și tușind.

Colton a chicotit.

– Whisky irlandez Jameson, puiule. Cel mai bun whisky din câte există.

S-a aplecat de cealaltă parte a scaunului, apoi mi-a întins o bere.

– Ia. Stinge-l cu asta.

Am luat doza și am desfăcut-o, trăgând de inel, apoi am sorbit.

– Încerci să mă îmbeti?

A ridicat din umeri.

– Poți oricând să refuzi.

– Ajută? m-am interesat.

– Nu știu, a răspuns, sorbind din propria bere. Încă nu sunt îndeajuns de beat, a adăugat, luând apoi încă o dușcă de Jameson. Te anunț când aflu.

– Poate c-o să aflu și singură.

– Poate că da. Numai să nu le spui alor tăi că ți-am dat eu alcool. N-ai vârsta.

– Care alcool? am întrebat, luând o gură strașnică de whisky.

Mă simțeam amețită, cu capul ușor. Apăsarea vinovăției și a durerii nu s-a risipit, dar a părut, într-adevăr, împinsă în plan secund de greutatea whisky-ului.

– Dacă nu prea obișnuiești să bei, nu-ți mai dau. Asta se cam ridică la cap pe neștiute.

I-am întins sticla înapoi și am strâns în mână cutia rece de bere.

– De unde stii că nu sunt o băutoare înrăită?

Colton a râs de-a binelea.

– Păi bănuiesc că n-am cum să știu sigur. Dar nu ești.

– Cum ți-ai dat seama?

– Ești o fată cuminte. Kyle n-ar fi umblat cu una ahtiată după petreceri.

Și-a săltat puțin șoldurile și s-a scotocit în buzunarul blugilor după țigări și brichetă.

– În plus, reacția ta, de când ai luat prima dușcă, mi-a spus destule.

– Ai dreptate. Nu sunt o băutoare. Eu și Kyle ne-am făcut praf o dată. A fost groaznic.

– Poate să fie și distractiv, dac-o faci cum trebuie. Dar mahmurelile sunt nașpa totdeauna.

A suflat afară o trambă cenușie, care s-a risipit pe cerul înstelat.

Am rămas tăcuți o vreme și Colton a continuat să bea. Eu am lăsat amețeala să mă cuprindă, ajutând-o cu o a doua bere.

– Nu poți s-o ții în tine la infinit, a zis Colton, apropo de nimic.

– Ba da, pot.

Eram obligată s-o țin.

– Ar însemna să înnebunești. Tot o să iasă la suprafață, într-un fel sau altul.

– Prefer nebună, decât distrusă.

Asta nu mai știu precis de unde-o fi venit, pentru că n-o gândisem, nici nu intenționasem s-o spun.

– Tu nu ești distrusă. Tu suferi.

S-a ridicat, într-un echilibru precar, și s-a îndreptat alene spre marginea terasei. Am auzit zgomotul unui fermoar desfăcut, apoi pe cel al urinatului.

M-am înroșit, chiar dacă nu se vedea prin întuneric.

– Chiar trebuia să faci asta de față cu mine? am întrebat, cu vocea tremurând de enervare și de râsul stăpânit.

Și-a încheiat fermoarul și s-a întors cu fața spre mine, clătînându-se pe picioare.

– Scuze. Cred c-a fost cam o mojie, hm? Nu mi-am dat seama.

– Al naibii de clar c-a fost o mojie.

– Ți-am cerut scuze. Totuși, nu te crezusem fițoasă.

– Nu sunt fițoasă. Doar că trebuie să fac și eu pipi și nu pot s-o fac așa cum ai făcut tu, de pe marginea terasei.

A chicotit încet.

– A... mă rog... nu știu ce să-ți spun. Dacă-ai încerca să te lași pe vine, pe margine?

Am pufnit.

– Pf, pf, mda. Grozavă idee. Ori aș cădea de-acolo, ori aș face pipi pe picioare. Probabil, ambele variante.

– Nu te-aș lăsa eu să cazi.

– Nu mă îndoiesc de asta.

M-am săltat în poziția verticală, străduindu-mă să-mi găsesc echilibrul fără să-mi las prea mult din greutate pe glezna scrântită. Mâna lui Colton mi-a aterizat pe umăr, îndreptându-mă.

– Te duci sus? m-a întrebat Colton și i-am făcut semn că *da*. Mai vii?

– Probabil, am răspuns, ridicând din umeri. N-aș mai putea să dorm, oricât aș încerca.

Colton a plecat de lângă mine, ducându-se să înșurubeze capacul sticlei de Jameson. L-am așteptat până când s-a întors, după care am pornit împreună pe potecă. Atunci când am dat s-o cotesc spre casa mea, m-a tras de braț.

– Ai mei au o baie la subsol. E cu intrare separată, așa că nu trebuie să urci vreo scară.

Știam asta din anii în care am tot făcut naveta între casa mea și a lui Kyle, dar nu i-am mai spus.

A pornit înainte, aprinzând lumina. M-a așteptat afară, după care m-a ajutat să ajung înapoi pe terasă, oferindu-mi prezența lui tăcută, stabilizatoare, ori de câte ori mi-au alunecat picioarele pe iarba udă.

Ne-am instalat la loc pe scaunele noastre și el și-a ridicat chitara, a zdrăngănit câteva acorduri, după care a început un cântec. L-am recunoscut după câteva măsuri: *Reminder*, de Mumford & Sons. Crezusem c-o să-l interpreteze numai instrumental, așa că am rămas năucită când a tras aer în piept și a început să cânte, cu o voce joasă, melodioasă, răgușită. Nu l-a cântat așa cum era în original, totuși. L-a sucit, l-a schimbat, l-a făcut să fie al lui. Și-așa era un cântec superb, obsedant, însă versiunea lui Colton mi-a atins un locșor din suflet.

Am închis ochii și am ascultat, simțind cum apăsarea slăbește un pic de tot. N-am deschis ochii când a terminat.

– Vrei să mai cânți și altceva? Te rog?

– Sigur. Ce vrei să asculți?

Am ridicat din umeri, rezemându-mi capul de spătarul scaunului. Colton a mai zdrăngănit de câteva ori, după care și-a dres glasul. Am auzit gâlgăitul, când a mai luat o dușcă din sticlă. Am simțit răceala sticlei atingându-mi mâna, așa că am luat-o și am băut fără să mai deschid ochii. Arsura era bine-venită acum. Simțeam o doză de pace amestecată și plutitoare. Vinovăția și durerea erau în continuare acolo, tăciuni arzând mocnit pe sub ceața alcoolului.

Colton a început alt cântec și l-am recunoscut și pe-asta.

– Urmează *Like a bridge over troubled waters*, al lui Simon and Garfunkel, a zis el și felul în care a anunțat titlul cântecului și numele artiștilor m-a făcut să mă gândesc că mai făcuse asta, că intra într-o rutină. Oare să fi cântat în public? Încă o dată, mi s-a părut că e un bărbat pur și simplu prea masiv, prea neșlefuit, prea primitiv și prea dur ca să stea prin cafenele în fața unui microfon și să cânte piese folk indie. Și totuși... auzindu-l cum mănuieste chitara și-și înalță vocea ca să cânte notele acute din introducere, mi s-a părut ceva cât se poate de firesc.

M-a năucit frumusețea aspră a vocii lui. Transforma cântecul într-un poem. În momentul ăla, mi-am dorit cu disperare să-mi găsesc și eu un pod, peste apele tulburi ale propriului necaz.

Dar nu exista niciunul. Numai învolburatul torent al lacrimilor nevărsate.

După ce s-a terminat cântecul, Colton a trecut la altul, unul pe care nu-l știam, și nici nu l-a prezentat, legănat și grav și delicat, cu o dezvoltare circulară a melodiei, plutind în susul și-n josul registrului. Pe alocuri, murmura, o profundă vibrație de bas din adâncul gâtului. Ceva anume din cântecul ăla a răzbătut, prin platoșa alcoolului și-a amorțelii, până la suferința mea. Nu avea text, dar oricum era o elegie. N-aș fi putut să explic, dar cântecul pur și simplu emana jale, vorbea despre doliu.

Am simțit ceva gros și fierbinte în fundul gâtului și mi-am dat seama că n-o să-l mai pot stăvili de data asta. Am încercat. Am încercat să-l înghit, ca pe vomă, dar tot s-a repezit în sus, țâșnindu-mi printre dinți sub formă de scâncete întretăiate. M-am auzit icnind, după care a urmat, aspru, în înaltul gâtului, un lung și chinuit vaiet.

Colton și-a pus repede palmele peste corzi, făcându-le să tacă.

– Nell? Te simți bine?

Vocea lui a însemnat impulsul care m-a făcut să-mi pierd cumpătul. Am țâșnit de pe scaun, sărind jos de pe terasă, șchiopătând. Am alergat, șontăcând disperată. Am ajuns pe iarbă și am fugit mai departe. Nu spre casă, nu spre drum, ci doar... încolo. Departe. Oriunde. Am ajuns până la urmă pe nisip, unde au început să mi se afunde picioarele și să alunece. Am căzut în genunchi, plângând în hohote.

M-am târât pe nisip, până pe fâșia moale unde plaja se întrepătrundea cu apa. Dureri chinuitoare îmi fulgerau brațul în timp ce aluneca pe nisip. Lichidul rece mi-a atins buricele degetelor. Am simțit lacrimile șiroindu-mi pe obraji, dar încă fără zgomot. I-am auzit pașii lui Colton scrâșnind pe plajă, i-am văzut tălpile goale oprindu-se la un pas de mine, cu degetele încovrigându-se în nisip, apoi lăsându-se înapoi pe călcâie, săpând adânc, când el s-a lăsat pe vine lângă mine.

- Lasă-mă în pace, am izbutit să scrâșnesc printre dinții încleștați.

N-a răspuns nimic, dar nici nu s-a clintit. M-am străduit să inspir și să expir profund, chinându-mă să țin totul înăuntru.

- Dă-i drumul, Nell. Lasă totul să iasă.

- Nu pot.

- N-o să afle nimeni. O să fie secretul nostru.

N-am putut decât să scutur din cap, simțind gustul nisipului pe buze. Respirația mi-a devenit disperată, întretăiată, gâfâită printre granulele plajei. Mâna lui mi s-a oprit pe omoplat.

M-am zvârcolit, dar mâna a rămas pe loc, de parcă ar fi fost lipită. Atingerea asta simplă, nevinovată, era ca un foc pe pielea mea, arzând prin mine și descuind porțile care-mi fereceau necazul.

La început, a fost doar un singur scâncet, o inhalare rapidă, isterică. A urmat un al doilea. După care n-am mai putut să le opresc. Lacrimi șuvoaie. Am simțit cum nisipul devine rece și clisos sub fața mea, mi-am simțit trupul zguduindu-se nestăpânit. El nu mi-a zis să mă liniștesc, că o să fie bine. N-a încercat să mă tragă spre el sau pe genunchii lui. Și-a lăsat mâna pe umărul meu și a stat tăcut lângă mine.

Știam că n-o să mă mai pot opri. Îi dădusem drumul și acum fluviul curgea nestăvilit.

Nu. Nu. Am scuturat din cap, am strâns din dinți, m-am săltat în sus și apoi m-am lăsat să cad cu putere, făcând ca sulița de durere din braț să-mi iradieze în tot corpul, ca o pânză de păianjen. Durerea era un drog, pe care-l primeam cu lăcomie. Era un dig, stăvilind fluxul lacrimilor. Am început să gâfâi și din gât mi s-a ridicat un scâncet. M-am forțat să mă ridic, zbătându-mă prin nisip ca o descreierată, cu părul vâlvoi și năclăit de mizerie. Colton s-a ridicat, m-a prins de braț și m-a săltat pe picioare. Am căzut tare, prea tare, și nu mi-am mai putut împiedica urletul de durere din cauza gleznei. M-am prăbușit în față, peste Colton.

Care m-a prins, evident.

Mirosea a alcool, a colonie și a țigări. Brațele lui mi-au înconjurat umerii, ținându-mă pe loc. Hohotele se înălțau și coborau înăuntrul meu, ridicate de vinovăția de a găsi plăcere și alinare, și stinse tot de ea.

Mi-am lăsat fruntea să se adăpostească sub bărbia lui, doar pentru câteva clipe. Doar pentru un moment. Doar până reușeam să-mi recapăt suflul. Nu însemna nimic.

E doar un moment de relaxare, Kyle, m-am pomenit explicându-i, ca și cum m-ar fi putut auzi. Nu înseamnă nimic. Te iubesc. Numai pe tine.

Numai că, deodată, el s-a mișcat, coborându-și ochii spre mine. În consecință, evident, a trebuit să ridic și eu capul și să-i întâlnesc privirea. Afurisiți ochi, atât de blânzi, atât de pătrunzători și strălucitori și albaștri și frumoși. Ochii lui... mă înecau. Mă absorbeau în ei. Safire întunecate, întreșesute cu albăstrele, cu albastrul cerului, cu albastrul gheții, cu atât de multe nuanțe de albastru.

Am căzut înainte, în el. I-am simțit mirosul de Jameson al răsuflării, fierbințeala pe buzele mele, căldura delicată și umedă și energia pârjolitoare a buzelor lui. A fost doar o clipă, cea mai efemeră frântură de atingere. Un sărut, o clipă de slăbiciune, inevitabilă ca atracția gravitațională.

Glonțul conștiinței a zburat prin mine, străpungându-mi inima ca un pumnal.

M-am aruncat cu totul înapoi, afară din îmbrățișare, departe de înecătoarea alinare a brațelor lui, a buzelor lui.

– Ce tot fac? m-am lamentat, retrăgându-mă cu pași împleticiți înapoi, mai înapoi. Ce tot fac? Ce naiba tot fac?

M-am întors și am încercat să mă îndepărtez, șontăcând cât puteam de repede, agățându-mă cu greu de rațiune, izbutind la limită să împiedic ca vinovăția să mă devoreze de vie.

Colton a alergat după mine, ieșindu-mi în față și oprindu-mă, punându-mi mâinile pe umeri.

– Stai, Nell. Stai. Stai odată.

M-am smucit din mâinile lui.

– Nu mă atinge. A... a fost o greșeală. O mare greșeală. Îmi pare rău... atât de rău...

A clătinat din cap, cu ochii clocotind de emoție.

– Nu, Nell. S-a întâmplat și-atât. Și mie îmi pare rău. Dar s-a întâmplat. Nu e nimic.

– Ba e! aproape că am urlat. Cum de-am putut să te sărut, când el e mort? Când bărbatul pe care-l iubesc s-a dus? Cum am putut să te sărut, când... când eu... când Kyle...

– Nu ești tu de vină. Și din cauza mea s-a întâmplat. Nu e vina ta. A fost doar o întâmplare.

Tot repeta asta, ca și cum ar fi putut să vadă vina, tainica povară a cumplitei conștientizări.

– Nu mai spune asta! am strigat, cuvintele fiind smulse din mine înainte să le pot împiedica. Tu nu știi! Tu n-ai fost acolo! El e mort și eu...

Mi-am înghițit ultimele două cuvinte.

Să le gândesc, să le știu că sunt adevărate era una; să le rostesc cu voce tare față de fratele lui Kyle, pe care tocmai îl sărutasem, era alta.

Nu știu cum, dar el era iarăși aproape de mine. Fără să mă atingă, deși abia ne despărțeau doi centimetri. Fâșia subțire de aer dintre noi trosnea, scânteia și sfârâia.

– Nu mai vorbim despre sărutul ăla, bine? a zis cu o voce vibrând în registrul grav, încărcată de pasiune, înțelegătoare.

Am scuturat din cap, unicul meu răspuns pentru atât de multe întrebări.

– Nu pot... nu pot... nu pot...

Nu puteam decât să mă întorc și să plec, însă de data asta Colton m-a lăsat. M-a urmărit cu privirea. Îi simțeam ochii sfredelindu-mă. Îl simțeam că-mi citește gândurile, săpându-mi adânc în tainele sufletului, unde vinovăția și durerea supurau ca un abces.

Am reușit să ajung în camera mea, în patul meu. Am închis ochii și singura imagine care mi-a apărut în spatele pleoapelor a fost cea a lui Kyle, muribund, repetându-se iar și iar. Dar între imaginile ultimei lui încercări de a sorbi aerul, l-am văzut pe Colton. Chipul lui, apropiindu-se, gura lui lipită de a mea.

Îmi doream să plâng, să țip, să hohotesc. Dar nu puteam. Pentru că, dac-aș fi făcut-o, nu m-aș mai fi oprit niciodată. Niciodată, niciodată. N-ar mai fi existat decât un ocean de lacrimi.

Picături fierbinți de sânge din inima mi se scurgeau de pe față. Din ochi, și din nas, și din gură. Nu lacrimi, fiindcă astea nu s-ar mai fi putut opri. Nu era decât suferința lichidă, supurându-mi prin pori.

Muntele apăsării, povara durerii și a vinovăției... numai atât mai puteam să simt. Era tot ce aveam să mai simt vreodată. Știam asta. Știam, de asemenea, că aveam să învăț încă o dată ce înseamnă să fii normal într-o zi. Să trăiesc, să fiu, să par că sunt bine.

Binele, totuși, nu va putea fi vreodată decât la suprafață.

Biletul era sub pernă. L-am scos, l-am despăturit, l-am privit.

Iar acum învățăm împreună cum să ne îndrăgostim. Nu-mi pasă de ce-ar spune oricine altcineva. Te iubesc. O să te iubesc totdeauna, indiferent ce s-ar întâmpla cu noi în viitor. Te iubesc și acum, și pururi.

Am văzut pata din locul în care-mi căzuse lacrima, pătând liniile albastre ale cernelii cu negru, într-un neașteptat tipar Rorschach. Încă o picătură umedă a împrăștiat hârtia, de data asta imediat sub scris. Am lăsat-o să fie absorbită de hârtie, să se întindă. Linia piezișă, descendentă, a celui Y din semnătura lui mângălită s-a estompat și s-a pătat.

În cele din urmă, picăturile de sânge au încetat și am adormit. Am visat ochi căprui și albaștri, o fantomă lângă mine, iubindu-mă, și un bărbat în carne și oase stând pe o terasă, bând whisky, cântând la chitară, și amintirea unui sărut nepermis. În visul meu, mă întrebam ce semnificație ar putea să aibă. În visul meu, el mi se furișa în cameră și mă săruta din nou. M-am trezit din visul ăsta transpirând, tremurând, îngreșoșată de remușcări.

PARTEA A DOUA

Prezentul

Colton

CAPITOLUL 6

Bătrânul Jack

După doi ani

Stau pe o bancă din Central Park, chiar la marginea lui, cântând ca să mai scot un ban. Mi-am pus tocul chitarei pe pământ, la picioare, cu câteva bancnote de un dolar, ca momeală, profilându-și verdele deschis pe fondul catifelei maro. N-am mai cântat pentru

bani de mai multe luni. La atelier a fost prea mare aglomerație, prea multe comenzi, prea mult de reparat și prea multe treburi de rutină. Dar aici, în aerul liber și unde nu așteaptă nimeni nimic de la mine, aici îmi e viața. Înspre încoace îmi zboară sufletul. Ca și în cazul concertului meu săptămânal de la barul lui Kelly, nu e vorba despre bani, cu toate că, de obicei, scot câte un teanc cumsecade de mărunțiș.

Ideea e să-mi las muzica să mi se scurgă din sânge în chitară și s-o las să se strecoare afară prin intermediul corzilor mele vocale.

Reglez o coardă, potrivindu-mi acordajul pentru următorul meu cântec. Îmi țin capul în jos, înclinat într-o parte, ascultând, așteptând potrivirea perfectă. O obțin și clatin aprobator din cap.

Încep cu *I and love and you*, din repertoriul Avett Brothers. E un cântec care atrage totdeauna mulțimea. O piesă cât se poate de strălucită. Versurile sunt înțesate de atâtea semnificații. Îmi ridic privirea după prima strofă, ca să cercetez trotuarul din fața mea. Un bărbat mai vârstnic, în costum de businessman, cu un telefon lipit de ureche și un altul prins de cureaua scumpă din piele; o femeie tânără, cu părul blond oxigenat prins într-un coc vraiste și cu un băiețel cu fața unsuroasă agățat de mâna ei; un cuplu gay, doi tineri ținându-se de mâini, înzorzonați, cu părul tapat și eșarfe multicolore; trei adolescente, chicotind, sușotind între ele în spatele palmelor făcute căuș, considerându-mă drăguț.

Și ea.

Nell.

Aș putea să compun un cântec, iar prenumele ei să fie muzica. Aș putea să cânt, să zdrăngănesc la chitară și trupul să-i fie melodia. Stă în spatele tuturor celorlalți, parțial ascunsă, rezemată de un parcometru, cu o geantă din petice de stofă agățată de un umăr, cu rochia verde-pal mângâindu-i genunchii și îmbrățișându-i curbările, cu părul blond-căpșuniu împletit într-o coadă lejeră, atârându-i peste un umăr. Chipul palid ca fildeşul, fără cusur, implorând să fie dezmiardat. Sărutat.

Nu sunt un sfânt. M-am mai cuplat cu alte fete de atunci, dar niciodată nu mi-au fost de ajuns. Niciodată n-au fost potrivite. Niciodată n-au rămas cu mine prea mult timp.

Și acum, iat-o aici. De ce? M-am străduit din răputeri s-o uit, dar și acum fața ei, buzele, corpul, întrezărit îndărătul unei rochii negre, ude... mă bântuie.

Își mușcă buza, ronțăind-o în dinți, iar ochii verzi-cenușii mă pironesc de bancă. Fir-ar să fie. Nu știu de ce, dar nu pot să înțeleg năravul ăsta de a-și mușca buza... nu pot să-l suport. Îmi vine să arunc chitara, să mă duc spre ea și să-i iau buza aia de jos, perfect de cărnoasă, între buzele mele și să nu-i mai dau drumul.

Cât pe ce să mă împotmolesc, prima dată când ni se întâlnesc plivirile, dar cânt mai departe. Îi susțin privirea și-mi continui cântecul.

I-l cânt ei, când ajung la refrenul final. *Eu... și iubirea... și tu.*

Ea știe. Mi-o citește în ochi. E curată nebunie să-i cânt ei cântecul ăsta, dar acum nu mai pot să mă opresc. Îi privesc buzele mișcându-se, articulând cuvintele. Ochii îi sunt îndurerați, bântuiți.

Persoana din fața ei se mișcă și așa văd un toc pentru chitară sprijinit de coapsa ei, cu partea rotundă de jos așezată pe trotuar și palma ei ținând îngustul vârf în echilibru. Nu știusem că și ea cântă.

Cântecul se termină și lumea își ia tălpășița, câteva persoane aruncându-mi bancnote de un dolar sau de cinci. Businessmanul – încă vorbind la telefon – îmi aruncă una de cincizeci și o carte de vizită care-l prezintă ca fiind producător muzical la o casă de discuri. Înclin capul spre el, iar el îmi face semnul universal de *sună-mă* cu mâna liberă. Poate c-o să-l sun. Sau poate că nu. Muzica înseamnă exprimare, nu afacere.

Ea își îndoaie puțin genunchii, își ia chitara și se apropie, strecurându-se lângă mine pe bancă. Nu-și desprinde privirea de a mea nici când se așază, își desface tocul și scoate din el o superbă chitară acustică Taylor, pentru piese clasice. Își mușcă iar buza, apoi ciupește câteva corzi, scoate câteva acorduri și începe *Barton hollow*.

Râd încetisor și constat că suferința n-a părăsit-o. A dus-o cu ea tot timpul. Îmi strecor și eu acompaniamentul de chitară pe lângă al ei, după care încep să cânt și din voce. Cuvintele îmi ies cu ușurință de pe buze, însă abia dacă mă aud. Ea cântă ușor și bine, dar e evident că n-a mai pus de mult mâna pe chitară, încă mai trage cu ochiul spre degetele de pe grif când schimbă acordurile și chiar

greșește câteva note. Însă vocea ei... e magie pură, melodioasă și argintie și cristalină și atât de dulce.

Împreună atragem o nebunie de lume. Zeci de oameni. Strada de dincolo e ascunsă vederii de trupurile lor și-mi dau seama că ea e incomodată de atâta atenție. Își ridică un picior peste genunchiul celuilalt, se mișcă în ritm, își lasă capul în jos, parcă dorindu-și să fi avut părul desfăcut, ca să se fi putut ascunde după el. La un acord mai sus decât ar fi trebuit, pierde ritmul. Mă răsucesc pe bancă, îi caut privirea, i-o întâlnesc și-i fac un semn cu capul, după care încetinesc ritmul și accentuez bățile. Inspira adânc, umflându-și pieptul în spatele chitarei Taylor, și regăsește ritmul odată cu mine.

Cântecul se sfârșește, la un moment dat, mult prea devreme. Aproape că mă aștept ca ea să se ridice, să-și dea deoparte chitara și să dispară iar, plutind, fără să schimbe vreo vorbă cu mine, pur și simplu să dispară, la fel de misterios cum apăruse. Și totuși, n-o face. Slavă Domnului, își rotește privirea spre mulțime, își mușcă buza și întoarce capul spre mine. Eu aștept, ținând corzile cu palma desfăcută.

Trage aer adânc în piept, ciupește câteva corzi absentă, vrând parcă să se hotărască, apoi face un semn aprobator ca pentru sine, o clătinare rapidă din cap, ca și cum ar spune: *Mda, pe-asta o s-o cânt.* Apoi începe acordurile unui cântec pe care știu că-l cunosc, dar nu-mi dau seama de unde să-l iau. După care începe să cânte cu vocea. Și, încă o dată, vizibila mediocritate în cântatul la chitară nu se mai simte, estompată fiind de frumusețea șocantă a glasului ei. Cântă *Make you feel my love*, piesă compusă de Adele. Piesa originală e simplă și intensă, numai pian și vocea unică a lui Adele. Dar când o cântă Nell, o preia și o preschimbă, o face să devină obsedantă și tristă, să sune aproape de stilul country. O interpretează în registrul ei grav, aproape șoptind cuvintele.

Și mi-o cântă mie.

Ceea ce, oricum ar fi, n-are nicio logică. Și totuși, mă privește în timp ce cântă și pot să-i văd în ochi anii de suferință și de remușcări.

Încă se învinovățește. Știam că așa a fost mereu și sperasem ca timpul s-o vindece, dar acum văd, fără să fi vorbit măcar cu ea, că încă-și duce povara. În fata asta e acum întuneric. Aproape că n-aș vrea să am de-a face cu ea. M-ar răni. Știu asta. O simt, o văd

apropiindu-se. Are prea multă suferință, prea multe creștături și cioburi și tășuri în suflet, și-o să mă tai în ele, dacă n-o să am grijă.

Eu nu pot s-o lecuiesc. Știu și asta. Nici n-am de gând să încerc. Am avut parte de prea multe fete cumsecade, generoase, care s-au cuplat cu mine închipuindu-și că m-ar putea lecu.

Dar mai știu și că n-o să stau deoparte. O să mă agăț de ea și-o să mă las tăiat. Sunt specialist în suferință. Sunt specialist în hemoragii, atât emoționale, cât și fizice.

O las să cânte. Nu mă amestec; îi las ei momentul, să-i aparțină. Mulțimea șuieră și aplaudă și-i aruncă dolari în tocul deschis al chitarei.

Acum, ea e cea care așteaptă, mă privește. E rândul meu. Îmi dau seama că trebuie să-mi aleg cu grijă cântecul. Aici purtăm un dialog. Susținem o conversație prin muzică, o discuție în acorduri de chitară și note cântate și titluri de piese. Zdrăngănesc aiurea și fredonez încet, gândindu-mă. Și deodată îmi vine ideea. *Can't break her fall*, al lui Matt Kearney. E un cântec care mi se potrivește și e unic, unul pe care oamenii îl țin minte. Și știu că ea o să mă audă, o să audă ceea ce nu spun când îl cânt. Jumătate cântat, jumătate recitat pe ritm. Strofele spun o poveste atât de viguroasă, de vie, și dintr-odată o văd pe ea în versuri, cu tot cu mine.

Mă ascultă cu atenție. Privirea ochilor gri-verzui se înăsprește, iar dinții apucă buza de jos și-o mușcă tare. O, da. Mă aude. Îi observ tremurul mâinii când își pune chitara în toc, trage fermoarul și se străduiește să nu se împiedice când fuge de mine. Coada împletită flutură în urma ei, săltând printre omoplați, iar pulpele palide i se zăresc ca două fulgere albe prin soarele New York-ului.

O las să plece, îmi termin cântecul, doar din două acorduri, după care îmi închid chitara în toc și pornesc în pas alergător după ea. Peste drum, taxiuri galbene, claxonând nerăbdătoare, zgomotele orașului, apoi scara care coboară spre metrou. Ea vâra o cartelă în aparat și se luptă cu turnichetul, ținând cu neîndemânare chitara de gât. Mai introduce o dată cartela, însă turnichetul nu vrea să se clintească și-o aud înjurând în barbă. În spatele nostru oamenii au făcut coadă, dar pare să nu-i observe, și nici pe mine la doar câțiva centimetri de ea.

Scutură din cap, încetează să se lupte și inspiră adânc. În momentul ăsta, întind mâna pe lângă ea, îmi introduc propria cartelă, apoi o împing cu blândețe dincolo de aparat. Se supune, parcă năucită, mă lasă să-i iau chitara din mână și să-mi strecor cureaua tocului pe umăr, ținându-l pe-al meu de toartă. Îmi lipesc palma liberă de mijlocul ei și-o îmboldesc să se urce în vagonul de metrou care aștepta cu ușile deschise. Ea nu mă privește, nu se îndoiește de faptul că eu sunt. O știe și-atât. Încă respiră profund, reculegându-se. O las să respire, las tăcerea să se prelungească. Nu se întoarce să mă privească, dar se lasă ușor pe spate, spinarea ei atingându-mi pieptul. Nu-și lasă și greutatea, ci doar permite existența unei păreri de atingere.

Coboară după câteva stații și o urmez. Ia un alt metrou și ne continuăm drumul în tăcere. Nu mi-a întâlnit privirea încă de când a plecat în fugă de pe banca din Central Park. Am rămas tot timpul în spatele ei, doar urmând-o. Și o urmez până la un bloc cu apartamente din Tribeca, o urmez prin casa scării, în care ni se aud ecourile pașilor, făcând tot posibilul să nu mă holbez la cum își leagănă posteriorul în timp ce urcă treptele. Totuși, e destul de greu. Are un posterior grozav, bombat și ferm, și i se leagănă ispititor pe sub bumbacul subțire al rochiei de vară.

Descuie ușa cu numărul trei sute paisprezece, o împinge cu piciorul și se duce direct în bucătărie, fără să mai stea să vadă dac-o urmez nepoftit, ceea ce și fac. Închid ușa după mine, îi așez chitara pe podea sub un comutator, imediat în antreu, lângă o măsuță pătrată înțesată de partituri și manuale pentru chitară și pachete de corzi din nailon. Chitara mea poposește pe podea, lângă mine, la intrarea în bucătăria deschisă. O văd cum smucește de ușa unui dulap de lângă frigider, scoate din el o sticlă de Jack, îi deșurubează capacul și-l azvârle pe bufet. Îi tremură mâna. Ridică sticla la gură și soarbe de trei ori, trei gâlgăituri lungi și zdravene, direct din sticlă. Pe naiba! Trânțește sticla pe bufet și rămâne pe loc, cu fața în jos printre brațele în care stă proptită, cu un picior întins la maximum în spatele ei și cu celălalt îndoit, aproape lipit de ușa bufetului, ca într-un fuleu întins de alergător. Inspiră tremurat, își îndreaptă spinarea, își șterge gura cu dosul palmei. Traversez spațiul dintre noi și nu las nesesizat felul în care i se încordează umerii în timp ce

mă apropii. Își oprește respirația când brațul meu îi plonjează peste umăr, iar mâna mea apucă sticla și mi-o duce la buze, imitându-i cele trei sorbituri prelungi. Simt arsura, o iritare familiară.

În sfârșit, ea se întoarce cu fața, retrăgându-se până la muchia bufetului, ridicându-și privirea spre mine, cu ochii mari și cercetători. Dintr-odată, seamănă cu un personaj de anime, cu ochii ei atât de mari și plini de o emoție insondabilă. Îmi doresc amarnic s-o sărut, dar mă abțin. Nici măcar n-o ating, cu toate că sunt la doar câțiva centimetri de ea. Țin sticla într-o mână, iar cu cealaltă mă proptesc de bufet, lângă cotul ei.

– Ce cauți aici? mă întreabă.

Vocea îi suna ca o șoaptă aspră, arsă de whisky. Simt cum un zâmbet strâmb îmi înclină buzele.

– Aici, în apartamentul tău? Sau aici, în New York?

– În apartamentul meu. În New York, în viața mea. Aici. Ce cauți aici?

– Locuiesc în New York. Și asta de la șaptesprezece ani. Sunt aici, în apartamentul tău, pentru că te-am urmărit din Central Park.

– Dar pentru ce?

– Pentru ca n-am terminat de discutat.

Își încrețește nasul dezorientată, într-un gest atât de absurd de adorabil, încât inima îmi tresaltă în piept.

– De discutat? Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă.

– Tot o conversație s-a numit, îi zic, ducând sticla la gură și sorbind încă o dată, simțind lichidul cum îmi izbește stomacul.

– Despre ce?

– Tu să-mi spui.

– Nu știu.

Îmi ia sticla din mână, bea din ea, îi înșurubează capacul și-o pune deoparte.

– Despre... noaptea aia, pe terasă.

Ridic din umeri și-mi aplec capul dintr-o parte în cealaltă.

– Oarecum, dar nu tocmai.

– Și-atunci, despre ce crezi tu că discutăm?

– Despre noi.

Își face loc pe lângă mine, își lasă capul într-o parte și-și desprinde părul din coadă, apoi își azvârle șlapii din picioare.

– Nu există niciun noi. N-a existat niciodată și nici nu va exista vreodată.

La asta nu-i răspund nimic, fiindcă are dreptate. Dar, în același timp, se înșeală amarnic. Va exista un noi. Doar că ea încă nu-l vede. O să i se împotrivescă, pentru că e o greșeală din atâtea puncte de vedere. Eu sunt fratele mai mare al răposatului ei iubit. Și ea nu știe nimic despre mine. Sunt un exemplu rău pentru ea. Nu are vârsta legală, așa că n-ar trebui s-o încurajez la băutura. E clar că se folosește de Bătrânul Jack ca să facă față suferinței și înțeleg asta mult prea bine. Și totuși, are numai douăzeci de ani, încă, iar asta înseamnă că e prea tânără ca să bea așa, direct din sticlă, ca un alcoolic înveterat.

Termină de despletit părul și și-l scutură, pieptănându-l cu degetele.

– E cazul să pleci, îmi zice, dispărând în dormitor. Aud foșnet de veșminte căzute pe podea. Am cursuri.

Sunt un nemernic nerușinat. Știu asta, din cauză că numai un nemernic nerușinat ar da ocol bufetului, ca să poată vedea în camera ei. Ceea ce și fac. E în sutien și-n chiloți, în set, roz cu picățele negre. Cu spatele spre mine și posteriorul ferm și bombat de o perfecțiune delicioasă în chiloțeeii băiețești. Of, Doamne, Doamne, îmi simte prezența și întoarce capul, privindu-mă furioasă.

– Așadar, ești un nemernic.

– Trebuia să închizi ușa.

– Ți-am spus să pleci.

Deschide un sertar, scoate o pereche de blugi, o despăturește și o îmbracă.

Să privești o fată îmbrăcându-se e aproape la fel de incitant ca atunci când o privești dezbrăcându-se.

– Dar n-am plecat și tu știai asta.

– N-am crezut c-o să mă privești cu nerușinare cum mă schimb. Pervers afurisit.

Îi zâmbesc, cu zâmbetul acela pe care prietenii mei îl numesc irezistibil.

– Nu sunt pervers. Doar un admirator al artei.

Zâmbește cu superioritate.

– Abil, Colton. Foarte abil.

Rânjesc cu gura până la urechi. Nimeni nu-mi spune vreodată Colton. Eu sunt Colt.

– N-a fost o replică, Nell. A fost adevărul, îi zic, sporind numărul de wași ai zâmbetului și pornind spre ea.

Se crispează, strângând un tricou bleu-pal în mâini cu atâta putere, încât i se albesc articulațiile.

– Ce tot faci?

Nu-i răspund. Îmi continui înaintarea spre ea, pas după pas, calculat. Mă simt ca un prădător, ca un leu care-și vânează prada. Ochii i se fac mari, ochi de căprioară. Nările îi freacă, mâinile răsucesc tricoul, sânii i se umflă când inspiră profund, umflându-se până când am impresia că or să se reverse. Doamne, ce mi-aș dori. Cum am spus, sunt un nerușinat. Ea e cu puțin intrată în cameră și încăperea e minusculă. Abia încap patul și șifonierul. Sunt din nou la câțiva centimetri de ea și i-aș putea vedea sfârcurile dacă mi-aș coborî privirea, probabil. În cel mai rău caz, aș fi răsfățat cu vederea unei enorme suprafețe de decolteu ca din porțelan. Totuși, nu-mi cobor ochii. Îi întâlnesc privirea, îmi las dorința pură, clocotul haotic al sentimentelor, să mi se întrezărească în ochi, în timp ce întind mâna dincolo de ea. Îi ating umărul cu degetele chiar lângă breteaua sutienului înainte să apuc muchia ușii. Sunt foarte aproape acum. Sânii ei îmi ating pieptul, iar brațul meu îi atinge atât umărul, cât și urechea. Pleoapele i se închid, întrerupând contactul vizual, și-i aud respirația oprindu-se. Se înmoaie ușor, tensiunea se scurge din ea și-și înclină capul, așezându-l pe brațul meu.

Ochii i se deschid brusc, aprinși de o reînnoită hotărâre; își îndreaptă spinarea, astfel încât să nu mă mai atingă, închid ușa între noi. Dar, imediat înainte de a ieși din apartament, îmi scot din portofel o carte de vizită și-o așez pe masă, deasupra pachetului cu corzi pentru chitară. Apoi închid ușa apartamentului cu zgomot, în mod intenționat, ca să știe că am plecat.

Drumul de întoarcere până la metrou și ulterioara călătorie cu el până spre apartamentul meu din Queens durează mult, furnizându-mi prea mult timp în care să mă întreb în ce naiba mă vâd, în definitiv. Nell e de rău augur. E profund marcată, cărând după ea un bagaj de necazuri lung de o milă. Ceea ce e valabil și pentru mine.

Îmi trântesc chitara pe pat și cobor în atelier, la parter. Îmi așez telefonul în suport și pun să urle *Stillborn*, cu BlackLabel Society, suficient de tare ca să-mi înece gândurile în timp ce mă avânt asupra motorului de 6.500 de centimetri cubi, cu opt cilindri în V, pe care-l repar. E pentru un clasic Camaro model '69, ceea ce n-a însemnat nici măcar un rahat pentru mine înainte să apară Nell, iar de atunci tot ce mai am în minte e acel Camaro al lui Kyle, pe care l-am restaurat, prefăcându-l dintr-un morman de fiare ruginite într-un bolid ca scos din fabrică, și apoi l-am părăsit acolo când m-am mutat aici.

Am iubit mașina aia și m-a durut mult s-o părăsesc, însă tata fusese cel care o plătise, așa ca nu puteam s-o iau. Nu mai avea importanță că fiecare bănuț pentru componente venise de la mine sau că vărsasem sânge, sudoare și lacrimi ca s-o restaurez. Fondurile inițiale proveniseră de la tata și dacă era să mă mut în New York, în loc să frecventez Harvardul, atunci nu trebuia să iau cu mine nimic, în afara a ceea ce cumpărasem din propriii bani. Așa fusese înțelegerea.

Bine măcar că avusese Kyle grijă de mașină.

Am pufnit, amintindu-mi că tata se aștepta ca eu să mă duc la Harvard. El chiar crezuse că așa o să se întâmple. Caraghios, fir-ar să fie. Chiar și acum, după aproape zece ani, tot nu pot să înțeleg ce-o fi fost în capul lui. M-aș fi potrivit cu Harvardul ca un taur într-un magazin de porțelanuri.

Gândurile mi-au revenit la Nell. Șlefuirea segmentilor de piston e o îndeletnicire plicticoasă, așa că, evident, nu mă pot abține să mă gândesc la ea. La vocea ei dulce și cristalină, și la ochii cenușiu-verzui atât de pătrunzători, și la corpul minunat, absolut minunat. Fir-ar a naibii de treabă, am dat de belea. Mai ales când mă gândesc la durerea adânc înrădăcinată din privirea ei, la disperarea cu care băuse din whisky-ul ăla, de parcă amorțeala i-ar fi fost prietenă, de parcă arsura ar fi însemnat un bine-venit refugiu din fața realității. Cunosc suferința aia și vreau să i-o iau. Vreau să-i cunosc gândurile, vreau să știu ce o bântuie.

De fapt, evident că știu. Kyle a murit și ea a văzut totul cu ochii ei. Dar nu despre asta e vorba, în realitate. E și altceva care o mână. Altceva o roade, cine știe ce vină. Și vreau să știu care anume, ca s-o

pot absolvi de ea. Ceea ce, desigur, e un lucru imposibil și protestesc și nesăbuit.

Las jos coala de șmirghel cu granulație de 400 și examinez segmentul, constatând că l-am șlefuit mulțumitor. Radiatorul e următorul obiect al muncii, dar și el, la rândul lui, îmi ocupă numai parțial atenția, așa că gândurile îmi sunt libere să zburde înapoi la felul în care și-a odihnit capul pe brațul meu pentru o fracțiune de secundă, ca și cum și-ar fi dorit să-și poată da frâu liber, să-și permită să se lase și mai mult pe mine. Dar n-a făcut-o și nu mă pot împiedica s-o respect pentru asta, chiar dacă știu că tăria ei e una falsă, proptită de cârjele tremurătoare ale Bătrânului Jack.

Într-o zi, curând, proptelele astea or să se prăbușească și întreaga ei lume se va nărui, iar eu știu că va trebui să fiu acolo când se va întâmpla asta.

CAPITOLUL 7

Tăieturi. Durere pentru durere

După o săptămână

Stau cățarat pe un taburet într-o bombă de bar de cartier, zdrăngănind la chitară și cântând o bucată compusă de mine. Nu mă ascultă nimeni, dar nu-mi pasă, îmi e de ajuns să cânt de dragul muzicii, pentru șansa de a simți cum zboară notele, vibrând în minți și-n suflete. Retractivez: există o persoană care ascultă, barmanița, o fată pe care o cunosc de mult timp și cu care, până la urmă, m-am cuplat de vreo două ori, acum câteva luni. Nu prea eram compatibili, așa că relația dintre noi s-a transformat într-un soi ciudat de prietenie, datorită căreia ea îmi aranjează să cânt aici în fiecare seară de joi, pentru o sută de dolari și băutură gratis și unele flirturi inofensive, care niciodată nu merg mai departe. Kelly, așa se numește. Fată frumoasă, bună la pat, nostimă și care prepară al naibii de bine Jack cu Coca-cola. Totuși, pur și simplu nu s-a lipit treaba în dormitor. Nu ne-am prins niciodată de-a binelea ce să fi fost, decât că... nu prea era ce trebuia. Dar ne bucuram unul de compania celuilalt și trăgeam câteva porții zdravene, extrem de necesare, de răs. Așadar, ea ascultă și eu cânt pentru ea. E un cântec

despre ea, de fapt, despre o fată cu părul lung și negru și ochi căprui strălucitori și pielea de culoarea cafelei și un zâmbet dulce și un trup legănat, care nu va însemna niciodată mai mult decât o prietenă. E un cântec neobișnuit, oarecum însingurat și trist, dar atins de umor.

Deodată, intră ea. Greșesc o notă, iar Kelly se încruntă la mine de dincolo de tejgheaua barului. Apoi, îmi urmărește privirea, face ochii mari și zâmbește cu înțelegere. Nell e înconjurată de alte persoane, de patru fete care ar putea fi toate surori între ele, cvadrupte, sau ceva asemănător, identice, cu părul blond, prins în coadă, cu ridicolele lor moțuri în creștet și pantalonii mulați și poșetele Coach. Fiecare e la braț cu câte un băiat, iar ei sunt, la rândul lor, deopotrivă, nătărăi doldora de mușchi, cu tatuaje tribale idioate și priviri tâmpă și fițe cocoșești. Tipii își țin mâinile pe fetele lor, posesivi, iar fetelor pare să le facă plăcere.

Și Nell e cu unul, de asemenea, ceea ce mă calcă pe nervi. E enorm. Cum să zic, și eu sunt un tip zdravăn, dar ăsta e masiv. Și n-are privirea tâmpă. E iute și vigilentă și plină de o agresivitate latentă. O are la braț pe fata cea mai sexy din bar și știe asta și abia așteaptă o mișcare din partea cuiva, ca să-l nimicească.

Îi ține mâna pe mijloc, pe fese, mai bine zis, strângându-și degetele pe șoldul ei în timp ce-o conduce spre bar. Văd verde în fața ochilor, apoi roșu. Ceea ce e o prostie.

E de rău.

O să sfârșesc în pușcărie. Izbutesc să termin cântecul, dar cu greu. Kelly îmi trimite un țoi de Jameson printr-o chelneriță. Îl dau pe gât, și clatin din cap spre Kelly, în chip de mulțumire. Ea îmi răspunde printr-un gest întrebător, cu degetul mare în sus. *Nu-i așa că sunt bună?* Încuviințez, mințind.

Eu nu sunt bun. Sunt foarte, foarte rău. O să pornesc o încăierare astă-seară. O s-o încasez, iar Nell o să se enerveze și Kelly o să se enerveze.

Ar fi cazul să plec. Nu-i datorez nimic lui Nell. Nu e proprietatea mea. N-am de ce s-o revendic. Sigur, ea n-a pomenit niciodată ceva despre vreun iubit al ei, dar, în definitiv, nici n-am prea stat noi de vorbă, iar eu n-am întrebat așa ceva. Nu mi-a trecut prin minte.

Mă lansez într-o versiune proprie după cântecul lui Matt Nathanson, *Come on get higher*, fiindcă e o piesă pe care pot s-o interpretez fără să gândesc. Privesc, aștept. Ea o să-și dea seama cine cântă, dintr-o clipă în alta, și abia atunci lucrurile ar urma să devină interesante.

El o împinge nerăbdător spre bar, iar ea se smucește, ferindu-se de atingerea lui, își răsucește trunchiul ca să-i spună ceva pe un ton răstit. Nu pot să-i văd buzele, ca să citesc pe ele, dar pot să-mi imaginez. Se îndepărtează de el, însă tipul o urmează și-i cuprinde mijlocul cu brațul, o trage lângă el și se apleacă să-i șoptească la ureche. Nu știu ce i-o fi spus, dar o văd cum înțepenește, consimțind totuși. Rămânând lipită de el. Îi văd chipul și e clar că e nefericită, dar într-un fel care denotă o îndelungată suferință. Nimic nou.

Dar asta nu face altceva decât să-mi aprindă și mai intens furia.

Închei cântecul, după care mă hotărâsc să măresc potul. Îmi dreg glasul la microfon și fac o introducere. De obicei, încep să cânt fără alte efecte teatrale, mai ales când nu-mi acordă nimeni atenție de-a bineia, însă aici e o situație unicat.

– Salutare, tuturor. Sper că vă simțiți bine cu toții, la fel ca mine. Eu sunt Colt și-o să vă cânt un amestec de coveruri și compoziții proprii.

Ea se răsucește, atrasă de vocea mea ca trasă pe sârmă. Face ochii mari și-și oprește respirația.

– Asta a fost o piesă de-a lui Matt Nathanson, apropo, cea pe care tocmai am cântat-o. Dacă nu-l cunoașteți, ați face bine să-l ascultați. E grozav. În orice caz, acum o să interpretez un alt cover. Se numește *I won't give up* și-i aparține lui Jason Mraz.

E un pic cam sus pentru vocea mea, dar mă descurc. Nu-mi dezlipesc privirea de ea și abia acum, când am un motiv adevărat ca să cânt, lumea începe să fie atentă. Poate s-o fi schimbat ceva în vocea mea, nu știu, însă sporovăiala încetează și capetele se întorc spre mine.

Nu-mi dau seama precis dacă ea mai respiră cât de cât. E încă lipită strâns de coastele lui Mălai-Mare și-o văd că-și pierde răbdarea. Se smucește să scape de el, dar tipul nu cedează. În cele din urmă, îi arde un cot, cu putere, și el îi dă drumul, încruntându-se. Ea dispare în toaletă; când se întoarce, se șterge la gură cu dosul

palmei și-mi dau seama precis ce-a făcut ea înăuntru. Nu-mi iau ochii de pe ea nici pe durata altor câteva cântece. Până la urmă, am nevoie să iau o pauză, așa că mulțumesc publicului și cobor de pe scenă. Ea se tot străduiește să mă ignore, dând pe gât pahar după pahar de Jack și stingându-le cu bere Rolling Rock. E clar că, ori și-a făcut rost de un act de identitate fals, ori e mai mare ca vârstă decât crezusem. Deodată, aud cum se strânge tot grupul de fete și băieți în jurul ei, începând să cânte *Mulți ani trăiască, Nell să trăiască*, oribil de fals. Căpcăunul de partener o trage spre el ca s-o sărute, ceea ce ea îi permite, inertă, cu brațele pe lângă corp, fără să-i răspundă la sărut. În cele din urmă, îl împinge deoparte și se întoarce spre bar. Nu sunt lângă ea, dar o văd ștergându-se la gură, dezgustată parcă, și stăpânindu-și un fior de silă. Căpcăunul n-o vede, fiind prea preocupat să-i facă ochi dulci chelneriței, care la rândul ei se apleacă, astfel încât el să-i poată privi decolteul în timp ce continuă să flirteze.

Mă nedumerește schimbarea asta și mai ales când mâna lui – cea care nu e pe șoldul lui Nell – alunecă în jos ca să pipăie, fățiș, fundul chelneriței. Devin chiar și mai nedumerit când o văd pe Nell răsucindu-se pe călcâie și urmărind întreaga scenă, cu umbre de amuzament și de dezgust jucându-i pe buze și în ochi.

Apoi le întoarce spatelul, clătinând din cap, dar nu-i îndepărtează mâna de pe ea. Îmi întâlnește privirea și eu înalț o sprânceană. Pentru o fracțiune de secundă, în ochi îi apare o expresie aproape vinovată, dar apoi se risipește. Îi fac un semn lui Kelly să vină și-i zic să toarne două pahare mari de Jameson, unul pentru mine și unul pentru Nell.

Când văd că Nell are paharul în mână, mi-l ridic pe-al meu la gură și-l golesc dintr-odată. Nell mă imită. Căpcăunul privește toate astea și se întunecă la față. Se apleacă și-i șoptește ceva la ureche. Ea ridică din umeri. El își înlănțuie degetele de antebrațul ei și-l văd că strânge, o văd pe Nell că tresare de durere.

Mama mă-sii.

Îmi pun jos paharul și-mi croiesc drum prin înghesuială spre ei. Nell mă urmărește cu privirea, clătinând din cap spre mine. Nu-i iau în seamă avertismentele. Căpcăunul își îndreaptă spinarea când mă

vede apropiindu-mă și colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet nerăbdător. Își flexează degetele și trece în fața lui Nell.

– COLT! aud vocea răstită a lui Kelly din stânga mea, de dincolo de tejghea. La naiba, așa ceva nu permit. Nu în barul meu.

Mă întorc spre Kelly, ai cărei ochi aruncă pumnale spre mine. Kelly mai știe câte ceva despre mine, îi cunoaște pe câte unii dintre cei cu care obișnuiam să umblu. Știe de ce sunt în stare și nu vrea să vadă nimic din toate astea aici. Nu pot să i-o iau în nume de rău.

Se apleacă și ia de sub tejghea un baston de poliție pliabil și, dintr-o zvâcnire a încheieturii, îl desface în toată lungimea. Îl îndreaptă spre Căpcăun și spre toți ceilalți.

– Afară de-aici. Toți. Imediat.

Își scoate și telefonul mobil din geantă și formează un număr, după care le arată ecranul.

– Vă sparg pe toți, după care sun la poliție și pun să fiți arestați, pentru că așa e înțelegerea mea cu ei. Așa că ieșiți dracului de-aici.

Cu Kelly nu te pui. Ea îi știe pe cei cu care umblam deoarece și ea umbla cu ei. Ceea ce nu spune e că bandana roșie care-i leagă părul împletit în codițe rasta nu e doar de dragul modei. E un semn distinctiv. Acel gen de semn distinctiv care-ți spune că e de-ajuns ca ea să dea un telefon, ca toată gașca, în frunte cu Căpcăunul, să dispară. În chip sângeros.

Nell îmi mai aruncă o ultimă căutătură, după care pornește spre ieșire, aruncând o bancnotă pe tejghea. Insipizii ei prieteni și jigodia de partener o urmează, însă Căpcăunul se mai oprește în ușă ca să-mi sfredelească fața cu privirea. Îi susțin căutătura până când se întoarce și pleacă.

Mă urc din nou pe scenă și-mi fac de lucru, acordându-mi chitara.

Kelly iese din spatele barului și se oprește în fața mea.

– Asta ce naiba a mai fost, Colt?

– Cineva cunoscut, îi răspund, ridicând din umeri.

– Erai gata să te iei la cafteală.

– Se purta brutal cu ea.

– Și ea îi permitea.

– Asta nu-i o scuză, îi dau replica, scoțându-mi capodastrul din tocul chitarei și potrivindu-l peste corzi.

Kelly mă privește cu atenție.

– Nu, nu e. Dar dacă ea îi permite, e problema ei. N-am nevoie de belele în barul meu. Tu nu ai nevoie de belele, punct.

Își pune mâna pe brațul meu, într-un rar moment de contact între noi; una dintre prevederile contractului nostru de prietenie post-coitală este să nu ne atingem.

– Colt... o duci chiar bine. Nu face totul praf, ok?

– Cum aş putea să fac una ca asta?

Kelly îmi aruncă o privire de genul *Ce, ești prost?* cu mâna în șoldul scos în afară.

– Nu te-am mai văzut niciodată atât de nervos, Colt. Tu nu te enervezi. Ceea ce înseamnă ca ea înseamnă ceva.

– E complicat, îi zic, râcâind cu pana pe o coardă, fără s-o privesc.

– Totdeauna e complicat. Ceea ce vreau eu să zic e că... tu te-ai pus bine pe roate. Ai lăsat în urmă toate astea – aici gesticulează spre bar, spre strada de afară, referindu-se la trecutul nostru comun marcat de violență – și n-ai nevoie să dai de belea pentru o fată.

– Nu e o fată oarecare.

Na, fir-ar. N-am vrut să zic asta.

Kelly mijeste ochii spre mine.

– N-am zis io c-ar fi, îmi replică, recăpătându-și accentul de stradă, pe care știu cât de aprig se străduiește să și-l camufleze. Io zic numa'... io zic numa'. Nu-ncurca borcanele. Fă ce tre' să faci, da'... știi tu, ce să mai zic. Fă ce vrei.

Oftez și-mi ridic, în sfârșit, privirea spre ea.

– Am înțeles ce vrei să spui, Special K, zic și zâmbesc rostindu-i vechea poreclă.

Kelly își rotește gâtul la modul *n-aș prea crede*.

– Spune-mi că nu mi-ai zis așa.

– Ba chiar ți-am zis, surioară, îi răspund, aruncându-i zâmbetul irezistibil, care totdeauna își face efectul.

Kelly se preface că leșină, după care mă pocnește în braț, tare. Suficient de tare cât să mă usture brațul.

– Taci și cântă, nemernicule, mă apostrofează, după care pleacă, legănându-și șoldurile, și nu mă deranjează s-o privesc.

N-om mai fi noi cuplați, dar asta nu înseamnă că nu pot să apreciez priveliștea.

Imediat după ce gândesc asta, simt un neobișnuit junghi de vinovăție. Zăresc în minte chipul lui Nell, ca și cum i-aș fi dator cu fidelitatea. Ceea ce nu e cazul. Totuși, nu-mi pot alunga ideea. Așa că-mi văd de cântat, încercând să uit de Nell, și de Căpcăunul ei, și de Kelly, și de belele, și de amintirile trecutelor încăierări.

* * *

Merg mult pe străzi. Totdeauna am mers. Pe vremea când eram un tânăr furios, de șaptesprezece ani, fără adăpost, rătăcit pe străzile rău-famate ale Harlemului, asta era tot ce aveam de făcut. Nu cunoșteam nimic despre traiul pe străzi, așa că mergeam. Mergeam ca să mă mențin la distanță de necazuri, să mă mențin treaz, să mă mențin cald. Pe urmă, când i-am cunoscut pe T-Shawn, pe Split și pe ceilalți băieți, străzile au devenit mijlocul nostru de trai, viața noastră, feuda noastră. Așa că mergeam pe străzi ca să-mi desfășor afacerile. Acum merg pe străzi fiindcă asta îmi dă o senzație familiară, reconfortantă. Când trebuie să mă gândesc la tot felul de rahaturi, merg. Îmi strecur chitara în husă, îmi leg șireturile pantofilor Timberland și merg. Pot să pornesc din apartamentul meu, de deasupra atelierului din Queens, și să ajung în Harlem, sau în Astoria, sau în Manhattan. Merg ore întregi, fără iPod, fără destinație, doar kilometru după kilometru de trotuare aglomerate și caldarâm crăpat și zgârie-nori impresionanți și blocuri de apartamente și alei lăturalnice unde foștii prieteni încă stau să se machească, să fumeze sau să se bată. Foști prieteni, foști dușmani, persoane cu care nu mai am legătură. Ei, însă, îmi dau pace, fie prieteni, fie dușmani, și mă lasă să merg mai departe.

E ora două dimineața, sunt treaz, în cea mai mare măsură, și n-am unde să mă duc, așa că merg. Încă nu mă simt pregătit pentru apartamentul rece și tăcut, nu sunt pregătit să-mi finisez motorul. Încerc să mă conving pe mine însumi că ar fi cazul s-o uit pe Nell. Asta am tot făcut în ultimii doi ani, însă acum e chiar mai greu, fiindcă am în minte imagini proaspete cu ea, în nări mirosul șamponului ei, amintirea furnicăturilor din clipa în care mătasea

sutienului ei s-a atins de tricoul meu. Imagini proaspete ale frumuseții ei seducătoare, ale cumplitului abis de suferință din sufletul ei.

Așa că nu sunt într-un totu surprins când ora trei dimineața mă găsește apropiindu-mă de blocul ei din Tribeca. Ușa de la intrarea clădirii nu e încuiată, lucru neobișnuit. Din motive pe care nu mă sinchiesc să le examinez, trec mai departe și urc scara. Primul lucru pe care-l aud e vocea ei.

– Dan, eu intru în casă. Singură. Sunt obosită.

Vocea e scăzută, dar inteligibilă.

– Haide, iubito. Stai cu mine să vedem un film.

Ea oftează exasperată.

– Nu sunt proastă, să știi. Îmi dau seama foarte bine ce vrei. Și răspunsul e nu. Nu s-a schimbat.

– Și totuși, eu mai sper, se aude vocea lui amuzată, dar și iritată. Și-atunci, de ce mai ieșim împreună?

– Tu să-mi spui. Eu nu te-am încurajat niciodată. Nu ți-am spus niciodată că am fi împreună. Nu suntem. Doar că tu, pur și simplu, nu vrei să renunți. Eu nu mă culc cu tine, Dan. Nici în noaptea asta, nici în cea viitoare.

– Ce pot să fac ca să te conving?

– Să fii altcineva? ripostează ea pe un ton tăios, mușcător.

Sunt pe palierul de la primul etaj, cu mâna pe balustradă și capul ridicat, ca și cum aș putea să-i văd prin betonul treptelor.

El pufnește în râs la auzul înțepăturii.

– Fir-ar să fie, Nell, ești a naibii de fițoasă, zice și amuzamentul i-a dispărut din voce.

– Nu sunt.

– Ba ești. Mă săruți, mă lași să te pipăi, ieși cu mine și toate celelalte rahaturi, dar când ajungem aici, închizi prăvălia, zice Căpcăunul, ridicând tonul din ce în ce mai nervos. Am tot înghițit rahatul ăsta de trei luni încoace. M-am săturat.

– Atunci, nu-l mai înghiți. Lasă-mă în pace. Eu nu ți-am promis niciodată nimic. Ești un tip destul de drăguț. Poți să fii și simpatic, când nu ești nesuferit. Dar relația asta nu duce nicăieri și niciodată nu s-a pus problema.

Tăcerea pare palpabilă. El e iritat; pot s-o simt chiar și de la un etaj distanță. Aud o cheie în broască, un mâner răsucindu-se.

– La revedere, Dan.

Apoi un șuiurat de-al ei, de durere stăpânită.

– Nu prea cred, iubire. Nu m-am muncit trei luni cu tine să-ți tot plătesc băuturile și mesele de prânz și cafelele, doar ca să-mi dai acum papucii fără nimic în schimb.

– Îmi pare rău, Dan. Nu ți-am cerut eu niciodată chestiile astea. De fapt, chiar te-am refuzat, dar tu ai insistat.

– Asta se numește a fi gentleman.

– Nu, se numește a aștepta ca eu să-ți ofer ceva în schimbul băuturilor plătite de tine. Și-acum, dă-mi drumul.

Aud o bubuitură de picior în lemn și scârțâitul balamalelor ușii deschizându-se, pași târșâiți, împleticiți.

– După cum ți-am spus, Nell. Nu prea cred. Eu am chef să văd un film. Ba chiar te las să-l alegi.

– Spune deschis ce vrei, Dan.

Tonul îi e dur, dar simt teamă în el.

– Așa vrei tu? Perfect, atunci, iubire. O să mergem înăuntru și-o să ne simțim bine împreună. Tu o să-mi arăți cât de drăgălaș ți-e corpul și cât de drăguță poți să fii.

– Nu. Pleacă de-aici.

Zgomot de încăierare. Plesnetul unei palme pe obraz.

Apoi râsul lui Dan, amuzat și crud.

– Dacă mă pocnești nu e în avantajul tău, curvo.

Un scâncet de durere și de frică, iar eu văd roșu, în timp ce mă furișez în sus, pe scară. Vechile năravuri nu pier ușor: am pumnul într-un box din alamă, de care n-am avut niciodată nevoie cu adevărat, dar se întâmplă să fie folositor, așa că-l port totdeauna cu mine, pentru că nu se știe niciodată ce ți se poate întâmpla pe străzile din New York, lucru valabil chiar și pentru mine.

Ajung în fața ușii ei, acum închisă. Aud zgomote înfundate de luptă.

– Termină cu împotrivirile și-o să mă port frumos cu tine.

Nemernicul o să moară.

Mânerul se răsucește fără zgomot în mâna mea și balamalele scârțâie, dar sunetul e acoperit de scâncetele lui Nell și de râsetele

lui Dan, care o ține imobilizată și bâjbâie grosolan cu fusta și chiloții ei.

Ea mă zărește și face ochii mari. Dan îi observă reacția, se întoarce și-și îndreaptă spinarea la timp cât să-mi primească pumnul în mutră. E un nemernic tare, trebuie s-o recunosc. Nu sunt mulți bărbații capabili să rămână pe picioare după ce-i lovesc eu, mai ales cu forța sporită de boxul din alamă. Fața lui e o mască însângărată și pe frunte i se zărește albeața oaselor. Buzele i se întind într-un rictus de veselie primitivă.

– Colton! NU! O să te omoare! țipă Nell strident, panicată.

El se șterge la ochi cu brațul și face un pas spre mine, luând o poziție de luptă.

– Nu te uiți la UFC, nu-i așa? mă întreabă, zâmbind, și abia acum îmi dau seama că încerc să sparg o nucă destul de tare, luându-mă la harță cu el.

Acum chiar îl recunosc. Dan Sikorsky, șalanger pentru titlul UFC la categoria grea. Un ticălos brutal. Se zvonește că ar fi ucis un tip pe o alee lăturalnică, într-un meci de box fără mănuși.

Îi răspund la zâmbet. Și pe mine încercaseră să mă recruteze organizatorii de la UFC. I-am refuzat. Nu mai lupt pentru bani. Îmi vâr boxul înapoi în buzunar.

Arunc o privire spre Nell.

– N-o să am probleme, îi zic. Dar ce naiba cauți cu unul ca el?

Face o figură nedumerită. Ca și cum nu i-ar veni să creadă că pot să vorbesc pe un ton atât de nonșalant în fața unui mardeiaș ca Dan. Îi adresez un zâmbet trufaș, deși nu se prea poate spune că m-aș simți așa.

El se repede spre mine și Nell țipă. Totuși, e un atac lent, neîndemânatic. Lovitura de pumn e telefonată din ochi și din întreaga lui atitudine. E obișnuit să zdrobească din primul pumn și asta să fie tot. Dar și eu sunt obișnuit așa, motiv pentru care cunosc senzația de atunci când nu-ți iese. Am încasat câteva mardeli strașnice până să învăț cum să procedez.

Mă aplec... vâjjj. Nu lupt corect. Dar aici nu suntem la UFC. Îmi proptesc genunchiul în plexul lui, îi prind capul între palme și-l trag cu fața spre genunchiul meu ridicat. Îl împing înapoi. Îl pocnesc cu

picioarul în ouă, de două ori, tare. Îi zdrobesc rinichii cu doi pumni ca două picamăre, îi terciuiesc cu fruntea nasul deja spart.

Mă apucă de tricou și-mi dau seama c-o să mă cam doară. Ăsta e un turbat. Îi parez primele câteva lovituri, dar se succed prea repede și, naiba să-l ia, tare mai lovește individul. Nell continua să țipe. Căpcăunul e un morman însângerat, dar acum și eu sunt la fel. Numai că e alimentat de ură și de o furie turbată, care se vor stinge curând. Eu sunt în faza furiei reci. Am de suferit, dar am încasat bătai și mai rele și tot eu am ieșit învingător. Asta vrând să însemne că am plecat pe propriile picioare.

El n-o să plece așa.

Reușesc, în sfârșit, să-i desprind mâna de tricoul meu, cu prețul sfâșierii materialului.

Îmi permit să arunc o privire spre ea.

– Nell. Taci odată.

Ea încetează imediat cu țiptul, trage aer în piept precipitat, de parcă abia acum și-ar fi dat seama unde se află, ce se-ntâmplă. Apoi se răsuțește pe călcâie, scotocește printr-un sertar din bucătărie, după care se strecoară în spatele lui Dan cu un cuțit uriaș în mână. Îi apasă tăișul pe beregată.

– Ajunge, îi zice și nu mai are nevoie să urle.

Cuțitul vorbește suficient de tare.

Dan înțepenește.

– Tu nu vrei să faci una ca asta, Nell, articulează, cu o privire ucigătoare.

Ea are rochia sfâșiată în față și chiloții aproape rupti. Buza îi sângerează și văd vânătăi pe brațe și pe gât.

Nu vreau să-l omoare. Ar însemna o grămadă de neazuri de care n-avem nevoie niciunul dintre noi.

– Ciudat lucru, dar sunt de acord cu Căpcăunul aici prezent, îi zic. Lasă-mă să termin eu ce-am început.

Nell pufnește cu dispreț la auzul poreclei.

– Căpcăunul. Se potrivește, zice, căutându-mi privirea, după care lasă jos cuțitul.

Ceea ce a însemnat o eroare. În clipa în care lama s-a îndepărtat de gâtul lui, Dan a pocnit-o peste mână, s-a răsucit ca titirezul și i-a ars un pumn, azvârlind-o cât colo.

– Curvo, mârâie spre ea, apoi se întoarce cu fața la mine.

Evident, nici eu nu mi-am pierdut timpul căscând gura. Boxul îmi revine pe mână și orice reținere îmi dispare. În clipa în care am văzut vânătăile la ea, s-a dus.

Sunt din nou un bătaș de stradă, un instrument al forței. Numai că de data asta e altceva: el i-a făcut rău lui Nell.

N-are nici cea mai mică șansă. În câteva momente, e doar un morman de sânge și oase rupte pe podeaua lui Nell. Am și eu câteva coaste învinețite, nasul rupt, buzele sparte și câteva creștături pe obraji, plus un dinte care se clatină. Sânge peste tot.

Îmi scot telefonul, formez un număr și-mi șterg fața cu o batistuță din hârtie.

– Salut, Split, sunt Colt. Am o problemă.

Îi explic despre ce e vorba și-i recit repede adresa.

– Mda, în Tribeca. Lasă gura, dobitocule. Tu doar vino să-l iei pe nemernic și ai grijă să n-o mai deranjeze altă dată. Mersi.

Nell e în picioare, tamponându-și buzele, clătinându-se. Mă reped s-o prind exact când dă să cadă.

O ridic în brațe, o așez pe bufet ca pe un copil, iau un prosop din hârtie, înfășor ceva gheață în el și i-l apăs pe față, unde a lovit-o. Din fericire, n-a fost chiar atât de tâmpit ca să dea cu toată forța, ci doar o mică scatoalcă, atât cât să-i închidă gura. O să se aleagă cu o vânătaie, dar atât. E amețită, privește ca prin ceață, dar o să se limpezească în scurt timp.

Dan geme în spatele meu, amintindu-i de problemă. Își îndreaptă spinarea de teamă, auzindu-i vocea, și-și încordează privirea peste umărul meu spre halca de carne de vită însângărată în care s-a transformat Dan Sikorsky.

Își mută privirea de la el la mine cu încetineală.

– Ce-ai făcut?

Las capul în jos stânenit.

– Mi-am cam pierdut cumpătul.

– O să moară? se interesează pe un ton calm.

Ridic din umeri.

– Nu în apartamentul tău.

Își mijește ochii încântători spre mine.

– Asta ce vrea să însemne?

Se aude o bătaie rapidă în ușă și ea se strânge în mine.

– Cine e?

Îi trag de zdrențele rochiei, acoperind-o.

– Un prieten de-al meu. Du-te să faci un duș, da?

– Un prieten? repetă, lăsându-se jos de pe bufet și dând să se ducă spre ușă.

O opresc.

– Mă ocup eu, bine?

Mijește din nou ochii, dar apoi dispare în camera ei și închide ușa. Îi deschid lui Split. Nu e un tip masiv, dar e înfricoșător. Înălțime medie, suplu și musculos, cu pielea neagră ca noaptea, dantură orbitor de albă și ochii de un maro atât de deschis, încât par aproape kaki. Ochi în care nu poți să privești prea mult timp, că te piși pe tine. Ochi care-ți citesc secretele și amenință să-ți transforme coșmarurile în realitate. Radiază înfocare și emană pericol. Sunt bucuros că-l am ca prieten, în principal fiindcă am văzut ce li se întâmplă dușmanilor lui. Dispar.

Își coboară privirea spre Dan.

– Ce dracu a pățit?

Apare Nell, într-un tricou curat și colanți.

– Colton mi-a sărit în ajutor, zice ea.

– Tu cine ești? se interesează Split.

– Nell Hawthorne. E apartamentul meu, îi explică, întinzându-i mâna lui Split.

El îi privește mâna întinsă de parcă ar fi o insectă, apoi își destinde chipul într-un zâmbet rarism și i-o strânge.

– Split, se prezintă el, privind cu atenție chipul lui Nell, vânătăile pronunțate, urmele de degete de pe gât, felul în care ea își ține brațul strâns pe lângă corp. A-ncercat să te violeze?

Nell face semn din cap că *da*.

– Numele lui e Dan Sikorsky, îl informez pe Split, știind că el o să-și dea seama cât fac doi și cu doi.

Ochii lui Split se măresc foarte puțin, echivalentul unui icnet de surprindere din partea oricui altcuiva,

– L-am văzut bătându-se cu Hank Tremaine, acum câteva săptămâni, în Harlem. L-a făcut praf pe Hank de-a binelea. Tu ești autorul?

Se lasă în genunchi, îl împunge pe Dan în spinare, îi examinează vătămăturile cu ochi de profesionist.

– I-ai cam făcut bucata, Colt. Are nevoie de doctor, altfel n-o mai duce.

– A încercat s-o violeze, Split. După care i-a dat un pumn.

– Ca să fim corecți, se amestecă Nell, mi-a dat un pumn numai după ce i-am pus cuțitul la gât.

Split se îneacă de răs.

– Ai ce? Fato, ești nebună. Nu-i pui cuțitu' la gât unuia ca Dan Sikorsky fără să-i iei beregata. O cauți cu lumânarea, dacă faci rahatu' praf așa.

– Ea e din suburbiile Detroitului, Split. De unde am copilărit eu. E florică.

– M-am prins, încuviințează el. Ziceam și io așa, dacă s-o mai întâmpla ș-altădat'. Nu ameninți dacă n-o duci la capăt. Nu cu jigodii ca Sikorsky. Țsta te omoară, chiar dacă ești o cățea albă bogată.

– Poftim? protestează Nell, crispându-se.

Split îmi aruncă o privire. Eu râd.

– N-a vrut să spună decât că ești o fată albă. Nu una de Cartier.

– De cartier? repetă ea, de parcă ar fi într-o limbă străină. Și tu ești de cartier, Colton?

Split izbucnește iar în răs.

– Colton?

Pronunță numele exact ca ea, accentuând clar fiecare silabă.

– Frate, asta-i o bucățică. Unde-ai găsit-o? mă întreabă, privind spre Nell. Mda, el îi de cartier. Fratele meu Colt e OG din vremuri vechi.

Nell face o figură nedumerită.

– OG?

Split doar suflă un hohot de răs printre buze, un jet de aer.

– Ești ceva, frate, zice, scoțând din buzunar un telefon. Tastează un mesaj, apoi își ridică din nou privirea spre Nell. Te ții bine, gagico albă?

Nell îi răspunde cu o privire impasibilă.

– Sunt bine.

Split clatină aprobator din cap, dar îmi dau seama că n-o crede mai mult decât mine. Mă apropii cu un pas de Nell și nu-mi scapă faptul că se încordează, chiar dacă e vorba despre mine.

– Du-te să faci un duș, Nell. O să-ți fie de ajutor.

– N-am nevoie de ajutor, îmi dă ea replica pe un ton dur, îndărătnic.

Râd, dar nu cu răutate.

– Atunci vrei să te ocupi singură de el? o întreb, făcându-i semn spre Dan, care tușește, înecându-se cu propriul sânge. Split îl întoarce cu fața în jos, ca să i se scurgă pe podea.

Nell se albește la față și începe să tremure.

– Poate că un duș ar fi o idee bună, zice.

– Mda. Toate astea n-or să mai fie, când o să ieși tu.

Văd cum pe față îi flutură o umbră de panică.

– Tu n-o să pleci, așa e?

– Vrei să plec? o întreb la rândul meu.

Ea scutură din cap, o mișcare firavă, vulnerabilă, care-mi face inima să sângereze un pic mai mult pentru ea.

– Atunci o să fiu aici, o asigur. Tu du-te doar să faci un duș fierbinte.

Încuviințează și dispare în dormitor. Aud apoi cum dă drumul la duș și mă străduiesc să nu mi-o imaginez acolo. Nu e ceea ce-i trebuie ei în clipa asta.

Split se lasă pe vine la picioarele lui Dan.

– Ia-l de umeri, Colt.

Mă aplec și-l ridic, apoi îl cărăm jos, pe scara, și afară, în mașina lui Split. Un cuplu trece pe lângă noi, aruncându-ne priviri ciudate, dar, din moment ce suntem în New York, nimeni nu are nimic de spus. Îl azvârlim degrabă pe bancheta din spate și închidem portiera. Split și-o deschide pe-a lui și se strecoară în mașina, dar n-o închide după el.

– Nu e locul ei în lumea asta, Colt, îmi zice fără să mă privească.

– Știu.

– Nici al tău. N-a fost niciodată.

– Și asta o știu.

– Îmi place de tine, albule. Nu te lăsa tras înapoi spre rele. O să te găsesc mort și-atunci cine-o să-mi mai repare rabla când o să crape?

Split pornește motorul, care se trezește la viață, huruind.

E un Bonneville model '73, verde-lămâie, cu motorul original, restaurat de subsemnatul. E o frumusețe și totdeauna am fost un pic gelos. A cumpărat-o pe o mie de dolari de la o bătrânică de prin Rochester și am petrecut împreună o întreagă vară restaurând-o. Nu ne-a luat mult, din moment ce bătrânică aproape că nici n-a condus-o după ce i-a murit bărbatul.

Split vine la mine cu ea când are nevoie de câte o ajustare sau altceva, dar în realitate e pretextul lui de a ține legătura cu mine.

– N-o să mor, Split.

– Ce vrei să fac cu boul ăsta?

– Nu știu și nici nu vreau să aflu. Merita să moară înecat cu propriii dinți afurisiți, dar nu vreau să am și sângele lui pe conștiință.

– Nu mai spune! Ai destul sânge în instalație cu gagica asta.

Izbucnesc în râs.

– Mersi pentru ca mi-ai amintit.

– Doar am vrut să te readuc la realitate, îmi zice, închizând portiera și lăsând geamul în jos, O să trec pe la atelier să te-anunț dacă n-a dat colțu'.

– Nu-i nevoie. Doar ai grijă să nu se mai întoarcă pe-aici.

Split îmi zâmbește, un fulger de dinți albi pe fondul pielii negre.

– Asta nu cred c-o să fie o problemă, îmi zice.

Trece schimbătorul de viteze în poziția *D*, dar se mai oprește pentru câteva clipe.

– Problema e că avea programat să se lupte cu Alvarez săptămâna viitoare și io am pus un miar pe Alvarez.

Râd iarăși.

– Alvarez n-avea nicio șansă, așa că tocmai ți-am economisit un miar. O fi el un bou, dar e tare de tot, dobitocul.

– Ți-ai ratat vocația, Colt. I-ai fi curățat pe toți în UFC.

– Prefer să mă țin cât mai departe de toate rahaturile astea, îi zic, clătinând din cap.

– Știu, știu. Ziceam și io așa.

Ridică pumnul spre mine și-l ciocnește de-al meu.

– Mai sună-mă, javră. Demult rămăsese vorba să bem ceva rece.

– Sigur. Poate pe joi.

– Pe joi aş putea. Am ceva învârteli mai devreme, dar atât.

Încuviinţez şi el demarează. Deschid uşa apartamentului lui Nell şi intru, cântând ceva ca să ştie că eu sunt. Duşul încă se aude curgând, ceea ce-mi spune că, probabil, ea tot îşi mai freacă pielea ca s-o cureţe de porcării. Să se cureţe de senzaţiile alea. O să stea sub duş pân-o să se răcească apa. Am văzut prea multe prietene trecând prin asta, prietene lângă care n-am putut să fiu la timp ca să le salvez.

Iau un sul nou de prosoape din hârtie de sub chiuvetă şi flaconul ei de Windex. Din fericire, are podeaua din lemn. E mai uşor de scos sângele din lemn decât de pe covor. Absorb sângele cu prosopul, pulverizez soluţia şi frec lemnul, după care găsesc un flacon vechi de Pledge, pe care probabil ea îl foloseşte pentru masa din bucătărie. Pulverizez pe podea şi mai frec o dată. Apoi şterg pereţii şi tot restul.

Până la urmă, când aud că se opreşte apa, mizeria a dispărut. Nell îşi face apariţia cu părul ud, cu şuviţe atârând, îmbrăcată doar cu un tricou lung cu imprimeu din Disney, care-i ajunge de-abia până la jumătatea coapselor. Strâng din dinţi şi mă gândesc la căţeluşi morţi şi la călugăriţe şi la când am nimerit peste mamaia, în copilărie, în timp ce făcea duş. Nu mă ajută decât parţial. Arată mai vulnerabilă ca oricând şi traversez încăperea cuprinzând-o în braţe, înainte să-mi dau seama ce fac.

De data asta nu se mai crispează. Respiră adânc, prelung, constant, regulat.

– Nu-i nimic dacă plângi, îi zic.

Ea scutură din cap.

– Ba da. Este.

– Tocmai ai fost atacată. Ți se permite.

– Ştiu. Dar nu vreau. Nu pot.

Se desprinde brusc de mine şi se duce în bucătărie.

Îi iau din mână sticla de Jack înainte să poată bea din ea.

– Nu sunt convins ca ar fi metoda cea mai bună, îi zic.

Îmi smulge sticla şi-o ridică iar la gură, dar din nou i-o iau.

– N-o să dispară pentru totdeauna, îi explic. Revine mereu.

– Știi, încuviințează ea, întinzându-se după sticlă, numai că eu o țin astfel încât să n-o ajungă; înhaț două pahare din dulap și torn în ele porții generoase. Am nevoie de mai mult decât atât, protestează.

– Ba nu, n-ai.

Dintr-odată, i se pune pata pe mine și ochii îi sunt acum cu totul cenușii ca norii de furtună, furioși.

– Nu-mi spune tu mie de ce am nevoie! Tu nu mă cunoști.

– Dar cunosc ce înseamnă să-ți îneci suferința în whisky. După o vreme, încetează să-și facă efectul. Și atunci, nu-ți mai ajunge tot whisky-ul din lume.

– Nu tu ai fost cel violat.

– Aproape violată. L-am oprit la timp. Îmi pare rău că n-a fost mai devreme, dar e o diferență enormă între a fi violată și aproape violată.

Ochii ei aruncă văpăi și ridic brațele împăciuitor.

– Nu spun că n-ar fi nimic. Că este. Îți e permis să simți ceea ce simți. Eu spun doar că oricât whisky ai gălgâi tot n-o să ștergi ce s-a întâmplat.

– Ce naiba știi tu? se răstește, dând whisky-ul pe gât și lipindu-și paharul de frunte, apoi întinzându-l ca să-i mai torn.

Și asta e momentul în care văd cicatricile. Un desen hașurat, cu liniuțe subțiri, albe și reliefate, pe încheieturi și pe antebrațe. Nu sunt camuflate, nu sunt ascunse. Unele mai vechi, altele nu prea. Și câteva proaspete. Încă având coji pe ele.

Ea vede că văd și-și ridică bărbia, sfidându-mă să-i pun întrebări. Nu-i pun. Încă sunt fără tricou pe mine, așa că-i arăt spre pieptul meu, spre pectorali, spre stern și spre stomac, un desen asemănător din cicatrice, ca spicele de grâu încurcate de vânt. M-am tatuat peste câteva, pe altele le-am inclus în tatuaje, dar pe altele le-am lăsat neatinsse, vizibile. Ea întinde degetul arătător, urmăriindu-le, cicatrice după cicatrice. Unele sunt scurte, ca atunci când bifezi ceva. Câteva chiar sunt semne de bifat, marcând zilele supraviețuite în arenă, meciurile câștigate. Le urmărește cu degetul și pe cele lungi, făcute de dragul durerii, pentru eliberare.

Mda. Eu știu de ce se taie. Ceea ce nu știu e doar motivul inițial. E adânc îngropat înăuntrul ei și va fi nevoie de timp și de răbdare ca

să-l scot la suprafață. Și probabil că, până la urmă, o să ajung să-i mărturisesc și eu motivele mele.

Ceea ce chiar nu vreau să fac.

Își ridică privirea spre mine și ochii îi sunt acum duioși, plini de înțelegere.

– Te tai?

– Obişnuiam.

– De ce?

Clatin din cap.

– Asta-i o poveste pentru altă noapte și are un preț.

– Un preț? repetă ea, crispându-se.

– Povestea ta.

Răsuflă cu putere, ușurată.

– O știi deja.

– Nu în întregime. Nu și ce e în profunzime, rahaturile care se ridică de la fund, printre umbrele din inima ta.

– Pe-astea nu le știe nimeni.

Vocea i se aude abia cât o șoaptă și naiba să mă ia dacă nu e seducătoare și senzuală și vulnerabilă, toate la un loc.

– Mda, mă rog, așa nu știe nimeni nici despre astea, îi zic, ciocânindu-mi pieptul cu degetul mare.

– Un preț. Un târg, zice ea.

Rămâne nemișcată, la doi centimetri de mine, fiecare respirație făcând ca sânii ei să-mi atingă pieptul, cicatricile, cerneala tatuajelor.

Clatin din cap în semn de încuviințare.

– Da, dar nu acum. Acum mai bei un pahar cu mine și stai să vezi ceva tâmpit la televizor, care să nu-ți solicite gândirea. După care adormi, iar mâine stai acasă.

– Nu pot. Am cursuri. Am de lucru.

– Te învoiești. Spui că ești bolnavă.

– Nu...

– Te învoiești, Nell, îi tai eu vorba.

– Nu poți să stai aici toată noaptea cu mine.

– De ce?

Lasă ochii în jos, examinându-și oja roz ciobită de pe unghiile de la picioare.

-
- Pentru că nu poți.
 - O să stau pe canapea. Și tu o să fii în camera ta, cu ușa închisă.
 - Nu.

Din nou, o șoptă.

- De ce?
- Pentru că... face parte din târg.

Un secret, vrea să spună.

- Atunci o să dorm pe jos, în fața ușii apartamentului tău. Dar tu n-o să rămâi singură în noaptea asta.

- Sunt bine, Colton.
- Aiurea. Nu ești bine.

Ridică din umeri.

- Nu. Dar sunt bine.

Replica ei îmi stârnește râsul.

- Uită-te la mine, îi zic.

Ea face semn din cap că nu vrea, își roade buza, iar mie îmi vine să iau buza asta între ale mele și s-o sorb până când se vindecă urmele de dinți. Îmi vine să rod eu buza aia în locul ei. Îmi vine să-i gust limba, îmi vine să-mi plimb mâinile pe sub caraghiosul, feciorelnicul, copilărescul tricou dublu-XL cu Lilo and Stitch și să-i pipăi pielea și curburile și dulcea moliciune.

Nu fac nimic din toate astea. Nu fac decât s-o fixez cu privirea, apoi îi ating bărbia cu degetul meu arătător și-i ridic fața, ca s-o privesc în ochi. Închide pleoapele și văd că sunt umede. Din nou respiră adânc și văd că-și încheștează degetele fiecărei mâini pe încheieturile celeilalte, cu unghiile înfipite adânc, cu putere, sfâșiind. Suferință, ca să înlocuiască altă suferință. Îmi folosesc toată forța delicată de care sunt capabil ca să-i desprind unghiile din carne, întorcându-le astfel încât să se prindă de antebrațele mele.

O trag spre mine, brațele noastre ca patru drugii verticali între noi, și unghiile ei mi se înfig în carne. După o clipă, le scoate și doar mă ține cu degetele de antebrațe.

- Nu e același lucru. Să-ți provoc ție durere nu mă ajută să scap de-a mea, îmi șoptește cuvintele în umăr, cel drept, cel cu dragonul japonez care suflă foc peste ideogramele kanji.

- Nici nu era vorba despre așa ceva. Era vorba doar să te opresc din a te răni singură.

– Mă ajută...

– Nu, nu te ajută. Doar îți alungă temporar suferința. Exact la fel ca macheala.

– Dar am nevoie...

– Ai nevoie să-ți permiți să simți. Simte, asumă-ți. După care mergi mai departe.

– O spui de parc-ar fi foarte ușor, zice ea și amărăciunea picură din fiecare silabă.

– Nu e. E cea mai a naibii de grea chestie pe care poate cineva s-o facă, îi răspund, netezindu-i o şuviță umedă și îndepărtând-o de pe fața ei și de gura mea. E cea mai a naibii de grea chestie. De-asta și bem și luăm droguri și ne luptăm. De-asta cânt eu și construiesc motoare.

Se desprinde de mine.

– Tu construiești motoare?

– Mda, încuviințez, râzând. Muzica e un hobby. O pasiune. Reconstruiesc motoare și restaurez automobile clasice. Cu asta îmi plătesc facturile. Să nu mă înțelegi greșit. Sunt pasionat și de mașini, nu-i vorbă, dar e altceva.

– Lucrezi pentru cineva?

– Nu, am propriul atelier în Queens.

– Serios?

Pare surprinsă, ceea ce, la drept vorbind, mi se pare un pic cam jignitor, dar nu zic nimic.

– Serios.

– Pot să-ți vad și eu atelierul?

Tonul îi e acum vioi și plin de speranță.

– Acum?

– Da, acum. Nu pot să stau aici. Îl văd întruna pe Dan. Îi tot... îi tot simt mâinile pe mine, îl tot văd chiar aici, pe podea, sângerând, zice, arătând spre locul în care zăcuse individul. Rămâne tăcută timp de un moment prelungit și-mi dau seama ce are să urmeze. El e... e mort?

– Nu. Nu-ți mai bate capul cu el. A primit ce-a meritat.

– L-ai lovit rău de tot.

– Trebuia să-l omor. Și puteam s-o fac. Dacă el ar...

Mă opresc, scuturând din cap.

– S-a terminat. Uită.

– Trebuia să mă aștept că așa o să fie, zice și cuvintele ei nu mă surprind, dar mă enervează.

Mă desprind de ea și-o privesc furios.

– Să nu îndrăznești, fir-ar să fie, Nell Hawthorne. Să nu îndrăznești să dai vina pe tine pentru asta. N-ar fi trebuit să te aștepti niciodată la o porcărie ca asta.

Face un pas înapoi năucită și înfricoșată de ardoarea pe care știu c-o eman.

– Colton, am vrut doar să spun că el mereu s-a arătat...

– Taci. Să taci chiar în clipa asta. E clar, n-ar fi trebuit niciodată să te amesteci cu un rahat cu ochi ca el, dar nu există scuză pentru ce-a făcut.

Încerc s-o trag înapoi spre mine, dar se împotrivește.

– Acum ți-e frică de mine? o întreb ca să schimb subiectul.

– Un pic. Ai fost... înfricoșător. Pur și simplu... l-ai distrus. Chiar și după ce te-a lovit. Și l-am văzut luptând.

Îmi cobor privirea spre ea șocat.

– Vrei să spui la televizor?

Scutură din cap.

– Nu, celelalte lupte. Cele clandestine. Cele despre care vorbea prietenul tău. Din Harlem.

– Ai fost la luptele alea?

Sunt șocat. Buimăcit. Oripilat. Alea sunt lupte primitive, josnice, abjecte. Bărbați încrâncenați, insensibili, distrugându-se reciproc. Trebuia să-mi fi dat seama.

– Mda. Nu mi-au prea plăcut.

– Cred și eu. Sunt ticăloșii, răspund, străduindu-mă să-mi păstrez tonul neutru. Fără succes, după licărul de înțelegere pe care-l văd traversându-i chipul.

– Ai luptat și tu în ele.

– Altădată.

– De ce? mă întreabă cu o voce firavă.

– Face parte din meserie, iubire, îi zic, clătinând din cap.

Se cutremură.

– Să nu îmi mai zici *iubire*, mă atenționează pe un ton scăzut, dar aprins.

– Scuze.

– Nu-i nimic. Doar că Dan mi-a...

– Știu. Am auzit, o întrerup, retrăgându-mă puțin, astfel încât să ne putem privi în ochi. Totuși, răspunde-mi la întrebare. Ți-e frică de mine?

– Dar ți-am răspuns. Am zis că da, un pic. Mi-e frică de ceea ce ești capabil. Cum să zic, mă simt în siguranță cu tine, totuși. Știu că nu mi-ai face niciodată rău.

Îi cuprind fața între palme. E un gest prea familiar, prea afectuos, prea curând venit. Cu toate astea, nu pot să mă abțin.

– Exact dimpotrivă. O să te apăr. De alții și de tine însăși. Totdeauna.

– De ce? mă întreabă cu un glas abia auzit.

– Pentru că așa vreau. Pentru că...

Mă străduiesc din greu să găsesc cuvintele potrivite.

– Pentru că o meriți și pentru că ai nevoie de asta.

– Ba nu, n-am.

– Ba da, ai.

Scutură din cap.

– Nu. Și n-o merit.

Oftez, dându-mi seama că n-o să am șanse de câștig contrazicându-mă cu ea.

– Taci odată, Nell.

Râde cu un chicotit ca un clinchet care-mi arcuiește buzele într-un zâmbet prin părul ei.

– Așa. Vrei să-mi arăți atelierul tău sau nu?

– E patru dimineața. Suntem în Tribeca, iar atelierul meu e în Queens. În capătul celălalt al cartierului Queens. Și n-am mașina aici. Am venit încoace pe jos de la bar.

– Ai venit încoace pe jos! Ești nebun! Sunt vreo, cât să zic, douăzeci de cvartale distanță de-acolo.

– Îmi place să merg pe jos, îi răspund, ridicând din umeri.

– Atunci o să luăm un taxi.

– Chiar atât de mult îți dorești să-mi vezi atelierul?

– Mda. Și chiar nu vreau să fiu aici zice, și se cutremură din nou, amintindu-și.

– Păi, atunci, o să ai nevoie de chiloți.

Scoate din nou chicotitul ăla, pe care mă hotărâsc să-l botez chicotit de Clopoțica.

– Noo! Chiloții sunt pentru muteruște.

Se desprinde de mine și dispăre în camera ei,

– De data asta, fără tras cu ochiul, McGee perversule!

– Atunci închide ușa, fraiero.

Aud ușa trântindu-se, în chip de răspuns, și izbucnesc în râs. Mă bucur că poate să glumească. Asta înseamnă că face față într-adevăr situației. Cu toate astea, știu că se străduiește mult să țină totul în ea. Să joace un rol față de mine. Știu că foarte curând o să aibă cicatrice noi pe încheieturile mâinilor.

Iese de-acolo într-o pereche de blugi și un tricou purpuriu cu decolteu în V. Mă văd nevoit să-mi plimb privirea peste tot ca să nu mă holbez la ea. N-are nevoie de dorința mea în clipa asta. Și, poate, niciodată. Își înhață geanta de pe bufet, unde i-o pusesem după ce făcusem curat.

Îi întind mâna.

– Hai să mergem, Clopoțica.

Îmi ia mâna, dar tresare la auzul poreclei.

– Clopoțica?

– După râs. Chicotitul ăla mic al tău. Îmi aduce aminte de Clopoțica, îi explic, ridicând din umeri.

Chicotește din nou, involuntar, după care se plesnește cu palma peste gură.

– Fir-ar să fie! Acum mă faci să mă rușinez. Totuși, poți să-mi spui Clopoțica.

– Nu trebuie să te rușinezi. Mie mi se pare drăguț.

Își încrețește nasul în timp ce încuie ușa apartamentului după noi.

– Drăguț? Asta e de bine?

Ridic dintr-o sprânceană.

– Am o mulțime de cuvinte care mi-ar putea trece prin minte despre tine. Hai să ne oprim la drăguț deocamdată.

– Asta ce înseamnă? se interesează ea, ținându-mă de mână la modul platonice, palmă în palmă.

Opresc un taxi care tocmai trecea, cu semnul de liber aprins, și ne strecurăm înăuntru. Îi dau taximetristului adresa mea și-l

privesc cum o introduce pe un Tom Tom. După ce pornim și acordurile tremurate ale muzicii arăbești puse de șofer încep să plutească peste noi, mă întorc spre Nell.

– Ești sigură că vrei să-mi pui întrebarea asta?

– Da, confirmă ea, înălțându-și bărbia.

– Ești în foarte multe feluri, Nell Hawthorne. Ești complexă. Ești drăguță. Ești adorabilă. Ești nostimă. Ești puternică. Ești frumoasă.

Îmi face impresia că duce o luptă cu cuvintele mele și cu emoțiile ei. Continui.

– Ești chinută. Ești suferindă. Ești uluitoare. Ești talentată. Ești mă-sa dracului de sexy.

– Mă-sa dracului de sexy? repetă ea, lăsându-și capul într-o parte, cu un mic zâmbet arcuindu-i buzele.

– Mhî.

– Asta e mai mult sau mai puțin decât al naibii de sexy?

– Mai mult. Mult mai mult.

Clatină din cap în semn de încuviințare.

– Ești drăguț. Dar sigur nu vedem una și aceeași persoană când privim imaginea mea.

– Asta probabil că așa e, zic, coborându-mi privirea spre mâinile noastre unite, apoi ridicând-o la loc spre ochii ei.

Îmi schimb poziția degetelor, le împletesc pe ale mele printre ale ei.

– Și tu ce vezi când te privești pe tine?

– Slabă. Speriată. Beată. Înfuriată. Urâtă. Fugară.

Își întoarce capul dinspre mine când enumeră toate astea.

– Nu văd nimic, zice. Pe nimeni.

Știu că nu există cuvinte care să schimbe ceea ce simte ea, așa că nu-i ofer niciunul. O țin doar de mână și las tăcerea să se întindă, stradă după stradă.

În cele din urmă, se întoarce spre mine.

– De ce nu mă contrazici când spun porcării din astea? De ce nu încerci să mă convingi de valoarea mea și de toate celelalte rahaturi?

– Ar avea efect? o întreb.

Mijește ochii spre mine, apoi scutură din cap. Ridic din umeri.

– Ei bine, ți-ai primit răspunsul. De-aia. Eu pot să-ți spun ceea ce văd. Pot să-ți spun ce știi despre tine. Pot să-ți spun ce simt. Pot să-ți arăt cum ești în realitate. Dar contrazicându-te n-aș ajunge la niciun rezultat. Cred că amândoi am avut parte de destule persoane care s-au străduit să ne vindece. Nu merge. Nu ne putem vindeca decât noi înșine. Să ne lăsăm vindecați.

– Dar eu nu sunt nimic din ce ai zis. Pur și simplu, nu sunt. Și nu pot să mă vindec. Nu pot... Nu pot să fiu vindecată.

– Ți-ai jurat să rămâi distrusă pentru totdeauna?

– Fir-ar a naibii de treaba, Colton! De ce faci asta? Tu nu mă cunoști.

– Vreau să te cunosc.

Este răspunsul la ambele ei propoziții.

CAPITOLUL 8

Necaz dospit

Ajungem la atelierul meu, un fost garaj cu intrarea dintr-o alee lăturalnică și cu un mic apartament deasupra. Îmi scot cheile din buzunar, descui ușa atelierului și aprind luminile: podea din beton, crăpată, pătată; tuburi fluorescente atârând, pâlpâitoare, în suporturi strâmbe, stivă după stivă de cutii roșii și argintii cu scule, aliniate de-a lungul pereților; bancuri pentru lucru, cu alte scule agățate de cârlige; lanțuri coborând din tavan, ținând motoarele suspendate; scheletul metalic al unui Mustang Shelby GT model '66; două enorme tomberoane din plastic gri, scrumiere pline cu vârf, sticle goale de bere și cutii de pizza lăsate în părăsire.

– Nu e mare lucru, dar e al meu, îi zic, râzând. Chiar nu e deloc, dar deloc, mare lucru. Nu-mi vine să cred că te-am adus aici. E foarte murdar și urât.

Într-un fel, e de parcă l-aș vedea pentru prima data. N-am mai adus până acum vreo fată aici. Sus, la mine, am mai adus fete, dar niciuna n-a vrut să vadă atelierul; erau interesate numai de pat. Privesc în jur, încercând să văd ceea ce probabil vede ea.

Și atunci vine surpriza.

– Îmi place la nebunie. E... ca și cum ai fi acasă. E un loc pe care se vede clar că-l adori.

Fac ochii mari spre ea.

– Chiar sunt acasă. E drept că dorm sus, dar garajul ăsta e acasă. Mai mult decât poți să-ți închipui,

Îmi vin în minte toate nopțile petrecute într-un sac de dormit pe podea, acolo unde e acum Mustangul, înainte ca apartamentul de la etaj să fie renovat și să devină locuibil. Am cumpărat imobilul pe mai nimic, deoarece era o cloacă. Lepădat, părăsit, nedorit. La fel ca mine. Eu l-am pus la punct. L-am făcut să fie al meu.

Îmi dă drumul la mână și începe să rățăcească prin atelier, trăgând sertare și examinând uneltele care par butucănoase și grosolane și murdare în mâinile ei curate, delicate. De fiecare dată, le pune exact de unde le luase, ceea ce mă face să mă întreb dacă și-o fi dat seama cât sunt de tipicar în privința asta sau o face doar din bună-creștere. Probabil că doar din bună-creștere. În definitiv, nu știm chiar nimic unul despre celălalt. N-are de unde să știe despre tulburările mele obsesiv-compulsive în materie de scule.

– Arată-mi ce faci, îmi cere la un moment dat.

Ridic din umeri. Îi arăt motorul, mă duc spre el și-mi plimb degetul peste capătul unui piston.

– Uite, motorul ăsta, îi zic. L-am cumpărat acum câteva săptămâni de la fiare vechi. Era ruginit și murdar și, practic, distrus. Dintr-o mașină veche care fusese bușită, din spate și peste tot. O Barracuda din '17. Am luat motorul, i-am reparat componentele care se mai puteau repara, le-am înlocuit pe celelalte. L-am desfăcut complet, până la cea mai mică părțică.

Ridic prelata de pe o masă lungă și lata dintr-un colț, dezvelind un motor disecat, cu toate componentele aliniate într-o ordine foarte strictă.

– Uite așa. Pe urmă, le-am montat la loc, piesă cu piesă, până când am ajuns la ceea ce vezi aici. Aproape am terminat. Trebuie doar să-i mai montez câteva componente și e gata să fie instalat într-o mașină.

Își plimbă privirea de la masa cu componentele spre motorul reasamblat.

– Adică ai transformat alea – arată spre piesele de pe masa – în ăsta?

– Mda, răspund, ridicând din umeri. Astea sunt două motoare complet diferite, dar cam așa ceva.

– E uluitor! De unde știi în ce loc trebuie să intre fiecare piesă? Și cum să le repari?

– Prin multă experiență, îi zic, râzând. Știu, pentru că am făcut asta de milioane de ori. Toate motoarele sunt, în esență, la fel, doar că există mici diferențe care fac ca fiecare tip de motor să fie unic. Primul motor l-am demontat când aveam... cât, treisprezece ani? Evident, după ce l-am demontat, n-am mai putut să-l mai montez la loc, dar asta face parte din procesul învățării. Am tot cârpăcit luni în șir la motorul ăla paradiț, ca să-mi dau seama cum funcționează, ce piese se potrivesc colo și dincolo și ce rol au și cum trebuie puse la loc. Până la urmă, chiar am reușit să-l montez și să-l fac să funcționeze, dar mi-a luat, cât să zic, nu știu, mai mult de un an de bâjbăit pe lângă el, zi de zi. Pe urmă, l-am demontat iar și l-am făcut la loc. Încă o dată, și încă o dată, până am reușit să-l montez fără să mă mai opresc ca să mă gândesc la ce urmează să fac.

Mă privește, ridicând capul spre mine.

– De unde-ai făcut rost de motor?

Fixez tavanul cu privirea, căutând să-mi aduc aminte.

– Hmm. Cred că l-am cumpărat de la profesorul de atelier din liceu. Îmi economisise banii de buzunar pe mai multe luni.

O văd că încă pare nedumerită și izbucnesc în râs.

– Aveam meditații pentru liceu, după ce terminam orele, în gimnaziu. Într-o zi s-a întâmplat să trec pe lângă atelier, unde am zărit motorul, și parcă mi s-a declanșat ceva în minte când l-am văzut pe maistrul de atelier, domnul Boyd, chinându-se cu el. A ajuns să-mi fie unul dintre cei mai buni prieteni, până când m-am mutat aici.

Nell se zgâiește la mine de parcă abia acum m-ar vedea pentru prima oară.

– Ai avut meditator?

Tresar, dorindu-mi în sinea mea ca ea să nu fi remarcat partea asta.

– Mda. Nu eram prea bun la chestiile astea cu școala.

Mă întorc și arunc prelată la loc peste masă, apoi o conduc spre scara interioară care duce spre apartamentul meu. E felul meu de a-

i arăta, în mod politicos, că nu vreau să vorbesc despre asta și ea pare să fi recepționat mesajul.

Afirmația că nu eram prea bun la chestiile cu școala fusese un eufemism gogonat, însă nu era nevoie să știe și asta. Sper să pot evita subiectul cât mai mult timp posibil.

Apartamentul meu nu e cine știe ce. O bucătărie ca o cambuză, în care de-abia încap – de exemplu, nu pot să deschid ușa cuptorului și pe cea a bufetului de vizavi de el în același timp; nu că aș folosi eu vreodată cuptorul, dar oricum –, un living în care, dacă stau în mijlocul lui, aproape că pot să-i ating toți cei patru pereți și un dormitor conținând patul meu de o persoană și nimic altceva. Toate hainele îmi sunt în șifonier, care se află în living, iar șifonierul joacă și rolul de suport pentru televizor. Nu că aș sta eu vreodată să privesc la televizor.

Îmi arunc brațul într-un gest larg, cuprinzând apartamentul.

– E chiar mai mic decât atelierul, dar e acasă. Aș zice că pot să-ți ofer un tur de zece cenți, dar aș fi nevoit să-ți dau înapoi nouă cenți și jumătate.

Râde, cu chicotitul ei de Clopoțica, și inima îmi tresaltă. Dar chiar și cu toată normalitatea comportamentului, cu întrebările ei, cu interesul manifestat, o văd că se luptă să-și păstreze calmul. Camuflează bine, ca o profesionistă. Suferința e îngropată adânc, împinsă în jos de la suprafață.

O respect al naibii de mult pentru cât de aprig se străduiește să fie în regulă. Nu-mi doresc decât să-mi dea voie să-i arăt cum poate deschide supapa, cum să se lase să sufere. Îmi doresc să-i pot lua durerea asupra mea.

S-a lăsat să cadă pe canapea și-i văd epuizarea în ochi, în poziția corpului. O las acolo, răsturnată cu capul pe spate și picioarele răsfirate larg. Mă duc să mă asigur că dormitorul meu nu e chiar o cocină în toată regula, schimb așternuturile și adaug o pătură în plus, după care mă întorc ca s-o anunț că poate să se trântască pe patul meu. O găsesc deja adormită, în poziția în care o lăsasem. O ridic fără probleme. E ușoară ca fulgul, ca o zână veritabilă, reală, toată numai din sticlă și farmece și porțelan fragil și putere tainică. O întind pe pat, o descalt, după care stau să mă gândesc dacă să-i scot pantalonii sau nu.

Dintr-o pornire destul de egoistă, mă hotărâsc că da. Adică știu cât detest eu să dorm cu pantalonii pe mine, deci pot să-mi imaginez că și în cazul ei e la fel. Desfac nasturele, trag fermoarul în jos, apuc de talia blugilor în dreptul șoldurilor și smucesc. Ea se foiește, își ridică bazinul, iar eu îi trag mai departe, până la genunchi. Vederea coapselor ei și a pielii de un crem pal e aproape prea greu de îndurat pentru mine, mai ales cu minusculul slip tanga de culoare galbenă, ascunzându-i la limită delicatul V în care-mi doresc cu atâta disperare să-mi îngrop fața, trupul. Nu-mi pot stăpâni degetele să-i traseze, ușoare ca fulgul, o linie de-a lungul coapsei, doar o atingere efemeră, dar și-așa e prea mult. Și nici pe departe îndeajuns.

Mă smucesc înapoi, îmi trec mâinile peste față, prin păr, luptându-mă să-mi regăsesc stăpânirea.

Revin spre ea, închid ochii și-i trag blugii până la capăt.

Când sunt pe cale să-i scot peste degetele de la picioare, îi aud vocea îngăimată și adormită și al naibii de ridicol de drăguță.

– M-ai mai văzut în chiloți. Acum de ce faci pe sfiosul?

O învelesc cu păturile până la gât și ea și le apasă peste corp cu coatele pe dinafară, privindu-mă printre genele lungi, tremurătoare, și fuioarele încurcate de păr blond-căpșuniu care i se unduiesc peste trăsăturile perfecte. Fac pasul înapoi, înainte să pot ceda ispitei de a-i aranja părul cu buricele degetelor mele bătătorite. Nu reușesc să-i descifrez expresia feței. Arată, pur și simplu, al naibii de vulnerabilă, de parcă toată suferința ar ieși la suprafață, dând în clocot, iar ea de-abia poate să-i zăgăzuiască revărsarea, acum, când somnul aproape c-a luat-o în stăpânire.

– A fost o mișcare mișească, îi zic. N-ar fi trebuit să fac una ca asta. Adormiseși, n-am vrut să...

– A fost drăguț din partea ta, mă întrerupe ea.

– Sunt în multe feluri, Clopoțica. Drăguț nu se numără printre ele.

Îmi trec mâna prin păr, un tic nervos.

– Am închis ochii doar ca să nu te pipăi în timp ce dormi.

Face ochii mari.

– Voi ai să mă pipăi?

Nu prea izbutesc să-mi înăbuș râsul neîncrezător: ea chiar nu înțelege cât de mult o doresc. E mai bine pentru ea. Nu trebuie să știe.

Mă apropii cu un pas de ea, lângă pat, și pur și simplu nu pot să găsesc puterea de a rezista. O șuviță de păr i s-a așternut peste pometul proeminent, sculptural. I-o dau deoparte, blestemându-mi slăbiciunea în sinea mea.

– Habar n-ai tu, Nell, îi zic și bat în retragere înainte ca gura sau mâinile să mă trădeze și mai mult. Dormi acum și gândește-te la albastru.

– Să mă gândesc la albastru? repetă ea, pufnind.

– E o tehnică pe care am deprins-o, menită să alunge visele rele, îi explic. Când adorm, mă gândesc la albastru. Nu la lucruri care sunt albastre, ci doar... la o nesfârșită, atotcuprinzătoare senzație de albastru. Albastrul oceanului, albastrul cerului.

– Albastrul ochilor tăi, adaugă ea cu o voce neînchipuit de diafană.

Clatin din cap, zâmbind înțelegător.

– Dacă asta îți aduce somnul lin, atunci, sigur că da. Ideea e să te gândești la o culoare liniștitoare. Imaginează-ți că plutește prin tine, în tine, în jurul tău, până când devii tu însăși culoarea aia. Pe mine m-a ajutat, îi mărturisesc, ridicând din umeri.

– Tu ce visezi? mă întreabă și ochii îi sunt acum treji, pătrunzători.

Mă întorc să sting lumina, apoi îi răspund, cu spatele spre ea.

– Nimic din ce-ar putea să te îngrijoreze. Lucruri urâte. Lucruri din trecut.

Abia acum întorc capul și văd că pleoapele i s-au îngreunat iar.

– Dormi, Nell.

Închid ușa după mine și mă retrag în bucătărie. E deja aproape cinci dimineața și sunt mai mult decât istovit. Ieri m-am trezit de la șapte ca să termin reconstrucția unui Hemi și băieții urmează să vină cam pe la opt încoace, ca să înceapă lucrul la Mustang. Până la urmă, ajung să le scriu un bilet pe care-l lipesc cu bandă adezivă pe caroserie, anunțându-i că n-o să fiu azi acolo. Știu ei ce au de făcut. Fițe de șef, nu? Urc anevoie treptele și mă trântesc pe canapea, cu pleoapele grele, dar cu creierul vâjâind.

În ritmul ăsta, nu mai ajung să dorm niciodată. Înjur în barbă, străduindu-mă să-mi alung din minte imaginea coapselor dezgolate ale lui Nell, implorând să fie dezmiernate. Nu reușesc.

Situațiile disperate impun măsuri disperate. În sertarul de sus al șifonierului am o mică trusă medicală albă. O țin pentru astfel de momente, când nu pot să dorm, când gândurile nu-mi dau pace. E o relicvă a urâtelor vremuri trecute. Îmi răsucesc un joint subțire cât un ac și-l fumez cu încetineală, savurându-l. Rareori am mai fumat zilele astea. Nici măcar nu-mi aduc aminte când a fost ultima dată, sincer să fiu.

M-am lăsat de băut vârtos, m-am lăsat de țigări, m-am lăsat de iarbă, m-am lăsat de o grămadă de alte porcării, când m-am hotărât să duc o viață așa cum trebuie. Numai că, în ocazii extrem de rare, un pic de iarbă e o necesitate. Strivesc jarul între degete și pun trusa la locul ei și în sfârșit sunt întins pe canapea, când îl aud.

Un murmur încordat, ascuțit. Un zgomot neobișnuit, înfricoșător, tensionat. De parcă s-ar lupta din toate fibrele ființei să nu plângă, strângând din dinți. Aproape c-o și văd legănându-se înainte și-napoi sau încovrigată în poziția fătului.

Intru pe ușă și-o ridic în brațe într-un interval cât trei bătăi de inimă. Se potrivește perfect pe genunchii mei, la pieptul meu, în brațele mele. Se zguduie, tremură, toți mușchii îi sunt încordați, îi dau părul pe spate cu degetele, îi cuprind obrazul în palmă, îi simt tensiunea din maxilar. Zgomotul vine din adâncul ei, smuls la suprafață din străfundul sufletului. Îmi frânge inima. Mă distruge.

– Nell, uită-te la mine.

O prind de bărbie și i-o ridic, dar ea se smucește, cuibărindu-se la pieptul meu ca și cum ar vrea să mi se strecoare înăuntru printre coaste și să se adăpostească în spațiul dintre inimă și plămâni,

– Bine, cum vrei. Nu te uita la mine. Dar ascultă-mă.

Scutură din cap și degetele ei îmi strâng bicepsul cu atâta putere, încât sunt convins c-o să am vânătaii mai târziu. Are o forță dementială.

– Nu e bine, îi zic și cu asta îi captez atenția, pentru că nu la asta se aștepta. Nu ești obligată să fii bine.

– Ce vrei de la mine?

Vocea îi e întretăiată, disperată.

– Vreau să te lași în voia suferinței. Vreau să te lași în voia durerii.

Scutură iar din cap.

– Nu pot. Dacă-i dau drumul, n-o să înceteze niciodată.

– Ba da.

– Ba nu. N-o să înceteze. E prea multă.

Se cutremură, inspiră precipitat și scutură din cap într-o negare înverșunată. Încearcă să se desprindă de mine și o las. Se rostogolește jos din pat, cade pe podea, în mâini și în genunchi, se îndepărtează de-a bușilea și intră, împleticindu-se, în baie. O aud cum vomită, icnește și-și înăbușă un hohot de plâns. Mă duc până în prag și-o privesc. Și-a înfipt ghearele în antebraț, strângând atât de tare, încât firicele de sânge încep să se scurgă acolo unde unghiile întâlnesc carnea.

Suferință, care să înlocuiască o altă suferință.

Mă vâr în fața ei, îi prind bărbia cu mâna și-o silesc să mă privească. Ea închide ochii, se smucește. Vederea sângelui ei mă face să intru în panică. Nu pot s-o văd cum se rănește singură. Mă lupt cu mâna ei, dar ea nu se lasă și știu că dacă aș forța-o, n-ar face altceva decât să se rănească și mai rău.

Am nevoie să știu ce-o macină pe fata asta. Ce o mistuie.

– Spune-mi, șoptesc răgușit și aspru în baia neluminată, în timp ce zorii cenușii pătrund prin geamul murdar.

– El e mort.

– Nu e suficient.

– E totul.

Oftez profund, pironindu-i creștetul capului cu privirea. Ea simte și, în sfârșit, ridică spre mine ochii înroșiți. Ochi triști, bântuiți, furioși.

– Nu mă minți, Nell, ce naiba!

Cuvintele se aud scrâșnite și mult prea brutale. Mi le regret, dar merg mai departe.

– Spune-mi.

– Nu!

Mă îmbrâncește înapoi cu atâta putere, încât îmi pierd echilibrul.

Se prelinge în spate, chircindu-se într-un ghem în fața vasului de toaletă, lângă cadă. Îngenunchez, mă târăsc înainte, așa cum te-ai apropia de o rândunică rănită, sperioasă. De fapt, așa și e. Își sfâșie coapsele în sus și-n jos cu unghiile, lăsând în urmă dărele roșii, neregulate, ale zgârieturilor. Îi prind mâinile și i le imobilizez.

Dumnezeule, ce forță are! Mai oftez o dată din rărunchi, după care o culeg din nou în brațe și-o duc pe sus în dormitor.

O lipesc de mine și-o întind pe pat, lăsându-mă să lunec odată cu ea, până când pieptul meu ajunge să-i fie pernă sub cap, și o țin strâns, încleștând-o cu putere, încătușându-i încheieturile în mâna mea.

E încremenită, încordată. Respir prelung, regulat, de mai multe ori, mângâindu-i părul cu mâna liberă. Treptat, începe să se destindă. Îi cronometrez respirațiile, i le simt cum se normalizează, până când se lasă moale deasupra mea, adormind, zvâcnind în timp ce se cufundă în toropeală.

Aștept, rămân treaz, știind ce o să urmeze.

Geme, se zvârcolește, începe să scâncească și deodată e trează și scoate iar afurisitul ăla de vaiet oribil și strident, din fundul gâtului. O țin strâns, refuz să-i dau drumul. Se luptă cu mine, trezindu-se de-a binelea.

– Dă-mi drumul! mârâie printre dinți.

– Nu.

– Dă-mi naibii drumul, Colton!

Vocea îi e firavă, înfricoșată. Vulnerabilă și vehementă.

– Tu dă-ți drumul.

– Pentru ce?

Din nou, voce întretăiată.

– Pentru că, dac-o tot ții în tine, o să te omoare.

– Foarte bine, ripostează ea, continuând să se zbată, zvârcolindu-se în strânsoarea mea.

– *E penurie de sâni perfecți pe lumea asta. Ar fi păcat să ți-i distrugi pe-ai tai.*

Se oprește din zvârcolit și râde.

– Mi se pare mie sau tocmai mi-ai citat din *The princess bride*?

– Posibil.

Râde, însă râsul i se transformă într-un hohot de plâns, repede înăbușit. Oftez.

– Bine. Ce-ai zice dac-aș începe eu?

Serios ca nu vreau să fac asta.

– Când am venit în New York, aveam șaptesprezece ani. Aveam cinci dolari în buzunar, un rucsac plin cu țoale, un pachet de biscuiți Ritz, o doză de Coca-cola și nimic altceva. Nu cunoșteam pe nimeni. Aveam o diplomă de liceu, luată cu chiu, cu vai, și știam că pot să repar orice motor mi-ai pune în față. Prima zi, după ce-am coborât din autobuz, mi-am petrecut-o căutând un atelier mecanic, încercând să-mi găsesc o slujbă. Nimeni n-a vrut măcar să mă ia în seamă. Nu mâncasem de două zile. Am dormit pe o bancă din Central Park în noaptea aia, cel puțin până când m-au obligat poliștii să mă mut.

Acum știu că i-am trezit interesul. Stă nemișcată în brațele mele, cu privirea ridicată spre mine. Vorbesc spre tavan, din cauza că ochii ei sunt prea pătrunzători.

– Am fost la un pas să mor de foame, sincer să fiu. Nu știam de niciunele. Avusesem o copilărie privilegiată, tu îl cunoști pe tata, știi câte au ai mei. Niciodată nu fusesem nevoit să-mi fac singur mâncare, să-mi spăl singur lucrurile. Și, dintr-odată, sunt singur în orașul ăsta dement, unde nimeni nu dă un scuipat pe oricine altcineva. Toți se sfâșie între ei și așa mai departe.

– Cum ai supraviețuit?

– Am intrat într-o încăierare, îi răspund, râzând. Aveam un locșor drăguț în care să dorm, sub un pod, și uite că vine fraierul ăla bătrân și-mi zice că e locul lui și că trebuie să-mi iau valea. Ei bine, eu nu mai dormisem ca lumea de atâtea zile, așa că n-aveam de gând să plec. Așa că ne-am bătut. A fost ceva mizerabil și urât, din moment ce eu eram flămând și obosit și speriat, iar el era bătrân și tare și călit, dar am câștigat. Până la urmă, am aflat că un tip a urmărit toată tărașenia. A venit la mine după ce l-am bătut și m-a întrebat dacă voiam să fac repede o sută de dolari. Nu am ezitat nici măcar o clipă. M-a dus într-un vechi depozit dintr-o porcărie de zonă care nici nu știam unde era. Pe o alee lăturalnică din Long Island, poate. Mi-a dat să mănânc, mi-a dat o bere rece. După asta, am fost alt om. Pe urmă, m-a dus jos în subsolul depozitului ăla,

unde era o grămadă de oameni strânsă într-un cerc, aclamând și rahaturi din astea. Am auzit zgomote de bătaie.

Nell icnește și pot să-mi dau seama ca știe încotro se îndreaptă povestea.

– Mda. Am învins. Tipul cu care m-am luptat era enorm, dar lent. Avusesem porția mea de încurcături în liceu, așa că știam să mă bat. Iar tipul era doar mare și puternic, dar fără pic de tehnică. Am participat la trei lupte în noaptea aia, toate la rând. În ultima am încasat o bătaie groaznică, dar tot am învins. Am scos patru sute de dolari și așa am început. Pe urmă, l-am cunoscut pe Split. A fost prezent la unul dintre meciuri și mi-a oferit o slujbă. Zicea că are nevoie de cineva care să fie mușchii lui, să adune datoriile, să fie înfricoșător. Ei bine, eu puteam să fiu înfricoșător. Așa ca m-am dus cu Split și... În fine, aici n-a mai fost vorba despre lupte cu pumnii goi pentru premii. În general, chestii de intimidare. Oamenii îi erau datori pentru diverse favoruri, pentru droguri... Iar eu rezolvam problema. Așa l-am cunoscut eu pe Split, așa am ajuns în Five-One Bishops.

– O bandă?

– Da, Nell, o bandă, îi confirm, oftând. Ei mi-au fost familia. Mi-au fost prietenii. Ei m-au hrănit, mi-au dat un pat în care să dorm. Mi-au dat pileală de băut și iarbă de fumat și fete de tăvălit. Scuze, dar ăsta e adevărul. Nu sunt mândru de unele dintre porcăriile pe care le-am făcut, însă tipii ăștia să știi că erau țepeni. Onorabili, cei mai mulți, în felul lor propriu. Niciodată, dar absolut niciodată, nu m-ar fi trădat, orice-ar fi fost. Mi-ar fi ținut spatele, fără să pună vreo întrebare. Până și acum, după ani de când am ieșit din joc și duc o viață curată și cinstită, muncind pentru mine, dacă-i sun, ei vin și fac fără să clipească orice le-aș cere.

– Cum a fost aseară cu Split.

Clatin afirmativ din cap prin părul ei.

– Exact.

– Spune-mi adevărul, Colton. Unde l-a dus pe Dan?

Ridic din umeri.

– Sincer, nu știu. Chiar i-am spus că nu vreau să știu. I-am zis lui Split că nu vreau să am un cadavru pe conștiință, totuși, dar și că nu

vreau să mai fii nevoită vreodată să-ți faci griji din cauza lui Dan. Așa că uită de el.

O tăcere prelungită și-mi dau seama că-și formula în minte o întrebare.

– Și ai?

– Ce să am?

– Ai cadavre pe conștiință.

Nu-i răspund.

– Are importanță?

– Da. Pentru mine, are.

– Da. Am, îi mărturisesc, după care am un lung moment de ezitare. Tu n-ai cum să înțelegi viața asta, Nell. Pur și simplu, n-ai cum. Asta ține de supraviețuire.

– Cred că asta pot s-o înțeleg.

– Dar?

Oftează.

– Ceea ce nu înțeleg e de ce ai venit aici, singur, fără vreun ban. Dar facultatea? De ce nu te-au ajutat părinții tăi? Ei știu ceva despre cum ai supraviețuit?

Scutur din cap, examinându-mi articulațiile pumnilor.

– Asta e o cu totul altă discuție.

– E rândul meu?

– Da, îi zic. E rândul tău.

– Știi povestea, Colton. Kyle a murit.

Scot un mârâit scăzut, din piept.

– Mai e și altceva, zic, ridicându-i brațul și arătându-i cicatricele de la încheietură. Nu e de ajuns ca să te determine să faci toate astea.

Nu-mi răspunde pentru un timp atât de îndelungat, încât încep să mă întreb dacă n-o fi adormit. În cele din urmă, vorbește, dar într-o șoaptă răgușită. Abia dacă mai respir, neîndrăznind s-o întrerup.

– Am fost în nord. La căsuța părinților voștri. Eram împreună de mai mult de doi ani și ne entuziasma la culme ideea c-o să avem o vacanță împreună, ca doi adulți. Părinții tăi și ai mei ne-au ținut, mie și lui Kyle, celebra predică despre cum trebuie să avem grijă. Chiar dacă ne culcam împreună de aproape doi ani în clipa aia. Până

atunci, părea să fie la modul *nu mă întrebi, nu-ți spun*, așa cred. Nu știu. Dar ne-am distrat de minune. Am înotat, am stat lângă foc, am făcut sex. Am... Dumnezeule... Dumnezeule... nu pot...

O văd luptându-se din greu cu emoțiile. Îmi trec degetele prin părul ei și-o mângâi pe spate. Continuă, cu vocea încordată, dar un pic mai puternică.

– Duminică, în ultima zi, a fost furtună. Ploua atât de tare, încât nu puteai să vezi niciun rahat, și batea vântul ca naiba. Cum să-ți zic, niciodată n-am mai văzut vânt ca ăla, niciodată, nici înainte, nici de atunci. Pinii ăia uriași din jurul căsuței se îndoiseră aproape de la jumătate.

Se oprește, gâfâind ca și cum ar fi extenuată, după care continuă pe un ton mult mai moale, mai vulnerabil.

– Unul dintre copaci a căzut. Trebuia să cadă peste mine... aproape că m-a și lovit. L-am văzut căzând spre mine și n-am fost în stare să mă clintesc. În unele coșmaruri, ăsta e momentul pe care-l văd, iar și iar, copacul venind spre mine. Astea sunt coșmarurile ușoare și plăcute. Cu o fracțiune de secundă înainte să mă izbească, a sărit Kyle și m-a aruncat deoparte din calea lui. Adică m-a placat ca la fotbalul american, la propriu. M-a placat de-am zburat cât colo. Am aterizat pe un braț. Nu-mi aduc aminte când am lovit pământul, dar îmi aduc aminte cum mi-am revenit și am simțit durerea ca pe un val incandescent și am văzut oasele ieșindu-mi prin piele din antebraț, întregul os curbat aproape la nouăzeci de grade.

Următoarele cuvinte le-am auzit cu greutate.

– Eu trebuia să fi murit. El m-a salvat. L-a lovit pe el în locul meu. L-a zdrobit. Pur și simplu... l-a făcut fărâme, fir-ar să fie. O creangă s-a frânt și... și l-a străpuns. Încă văd sângele care-i ieșea din gură, bolborosindu-i pe buze ca o spumă. Respirația... îi șuiera. El... l-am privit cum moare. Nici măcar nu-mi aminteam adresa casei și el, el mi-a spus adresa, în timp ce murea, ca să chem ambulanța care nu avea să ajungă decât după ce-a murit el. Mi-am făcut praf unghiile încercând să mișc blestematul ăla de copac. Mi-am rupt brațul și mai rău când am căzut în noroi. Asta e cea mai rea amintire din coșmaruri: eu, zăcând în noroi, privindu-l cum moare. Privind... privind cum îi dispăre lumina din ochi. Din frumoșii lui ochi ciocolatii. Ultimele lui cuvinte au fost *Te iubesc*.

Nu îndrăznesc să spun nimic. Tremură atât de tare, încât mă îngrijorează, fiindcă pare aproape de un atac. Curând, o să cedeze nervos.

– Celălalt lucru pe care-l văd, în fiecare noapte blestemată, e pantoful lui. Fusesem să mâncăm în restaurantul ăla italian de fițe. El își pusese pantofii de gală. Piele neagră. Cu ciucurei caraghioși în față. Uram pantofii ăia. Când l-a lovit copacul, l-a lovit atât de tare, încât pantoful i-a sărit de tot din picior. Mânjit cu noroi maro, ca un rahat. Mereu văd pantoful ăla tâmpit, cu ciucuri.

Trebuie s-o spun. Știu c-o să se enerveze, dar trebuie s-o spun.

– N-ai fost tu de vină.

– NU SPUNE ASTA! TU NU ȘTU NIMIC, FIR-AR!

Îmi țipă în ureche, atât de tare, încât îmi țiuie.

– Atunci spune-mi tu, șoptesc.

– Nu pot. Nu pot. Nu pot.

Scutură din cap, răsucindu-l dintr-o parte în cealaltă, ca un refuz de a ceda.

– Eu am fost de vină. Eu l-am omorât.

Un suspin, urmat de un hohot în toată regula, nereținut.

– Tâmpenii. El te-a salvat. Te iubea. Nu l-ai omorât tu.

– Tu nu înțelegi. Eu chiar l-am omorât. Ne certam. Dacă măcar aș fi zis *da*, el ar fi trăit. Tu nu înțelegi. Tu nu... nu. N-ai cum să știi. Nimeni nu știe. Dacă măcar aș fi zis *da*, el ar fi trăit. Dar i-am zis *nu*.

– La ce să zici *da*?

Cutremurându-se, răsuflând greu și întretăiat, încă refuzând criza, îmi murmură cuvintele și eu știu că ele o zdrobesc, odată și pentru totdeauna.

– El m-a cerut în căsătorie. Eu am zis *nu*.

– Aveai optsprezece ani.

– Știu. Știu! De-asta i-am și zis *nu*. El voia să se ducă la Stanford, iar eu voiam să mă duc la Syracuse. M-aș fi dus la Stanford cu el, doar ca să fiu cu el, dar... nu puteam să mă căsătoresc cu el. Nu eram pregătită să mă logodesc. Să mă căsătoresc.

– E de înțeleș.

– Tu nu înțelegi, Colton. Tu nu... tu nu înțelegi.

Sughițuri acum, cuvintele ieșind bolborosite.

– El m-a cerut în căsătorie, în mașina lui. Eu am coborât, furioasă că nu înțelegea de ce-am zis *nu*. El a venit după mine. S-a oprit pe alee, ca să se certe cu mine. Eu eram pe verandă. Au trecut minute așa, cu el pe alee și cu mine pe verandă. Trebuia să fi intrat în casă, dar n-am făcut-o. Ploaia se oprișe, dar vântul bătea mai rău ca oricând. Am auzit copacul pocnind. A sunat ca o lovitură de tun.

– Nu tu l-ai omorât, Nell. Nu tu. Dacă i-ai zis *nu*, asta nu înseamnă...

– Taci. Te rog... taci. Am zis *nu*. El a crezut că asta înseamnă că nu-l iubesc și așa ne-am pierdut o grămadă de timp acolo, afară, în calea copacului. Dacă măcar aș fi zis *da* și aș fi intrat în casa, cu el, copacul nu ne-ar fi nimerit pe niciunul. Nu m-ar fi nimerit pe mine, nu l-ar fi nimerit pe el. Iar el ar mai fi trăit. Așa, eu am ezitat și el a murit. Dacă n-aș fi rămas încremenită, dacă măcar m-aș fi dat într-o parte... doar un salt la stânga sau la dreapta. Puteam să-l fac. Dar eu am încremenit. Și el m-a salvat și a... a murit. S-a dus și din vina mea.

– Ba nu.

– TACI! Îmi țipă ea în piept. Eu l-am omorât. El s-a dus și e vina mea... vina mea. Îl vreau înapoi.

Ultima propoziție o fost o șoaptă zdrobită și simt – în sfârșit – lacrimi calde pe pieptul meu.

E un plâns tăcut, la început. Am impresia că, poate, așteaptă să fie condamnată pentru slăbiciunea ei. Ceea ce nu fac, desigur. O țin în brațe. Și nu-i spun că nu-i nimic.

– Enervează-te, o îndemn. Suferă. Fii distrusă. Plângi.

Clatină din cap, o aproape imperceptibilă răsucire a capului dintr-o parte în cealaltă, o negare, un zadarnic refuz. Zadarnic, fiindcă plânge deja. Scâncetul ascuțit la început, sus, în gât. Tăios.

Odată, am văzut pe o alee o pisicuță mică, stând lângă mama ei. Pisica mamă era moartă, de bătrânețe sau de altceva, nu știu. Pisicuța trăgea cu ghearele de umărul mamei și mieuna, sunetul ăsta neîntrerupt, absolut sfâșietor, dărâmător. Un sunet care spunea: *Eu ce mă fac? Cum mai trăiesc? Cum mă mai descurc?*

Sunetul ăsta, din partea lui Nell, seamănă cu acela. Dar infinit mai rău. Îmi pârjolește sufletul al naibii de aprig, că nici nu mai pot să respir de durerea provocată de auzul lui. Pentru că nu pot să fac, naibii, nimic, decât s-o țin la pieptul meu.

Începe să se legene în brațele mele, apucându-se de umerii mei goi atât de tare, încât o să-mi rupă pielea, dar nu-mi pasă, fiindcă asta înseamnă că nu se mai rănește pe ea. Acum sunt hohote prelungi, întretăiate, zguduindu-i tot trupul și, Dumnezeuule, doi ani de lacrimi stăvilite se revarsă dintr-odată. Cu violență.

Nici nu știu cât timp hohotește. Timpul încetează să treacă și ea plânge, plânge, plânge. Se agață de mine și scoate sunetele alea de suflet sfâșiat în două, suferința atât de îndelung negată cerându-și obolul.

Necazul dospit e cu mult mai redutabil.

Pieptul îmi lucește de lacrimile ei. Umerii îmi sunt vineți. Sunt țeapăn și amorțit de cât am ținut-o în brațe, de nemișcare. Sunt extenuat. Nimic din toate astea nu contează. O țin așa până adoarme.

În sfârșit, hohotele se domolesc, iar acum doar plânge încet. Acum e momentul să-i aduc alinarea.

Cunosc o singură metodă: cânt.

Domolește-ți plânsul, copile rătăcit.

Nu lăsa vreo rugă pentru alinare să-ți scape de pe buze.

Ești bine, acum.

Ești bine, acum.

Nu mai plânge, șterge-ți ochii.

Aruncă durerea, trănțește-o pe pământ și las-o pentru păsări. Să nu mai suferi, copile rătăcit.

Ridică-te și ia drumul în piept, mergi mai departe și cicatrizează rana cu distanțele parcurse.

Nu e cum trebuie, nu e bine.

Știu asta, o știu.

Noaptea e lungă, e neagră și crudă.

Știu asta, o știu.

Tu nu ești singur. Nu ești singur.

Ești iubit. Ești ținut în brațe.

Domolește-ți plânsul, copile rătăcit.

Ești bine, acum.

Ești bine, acum.

Rezistă, încă o zi.

*Rezistă, încă o oră.
Cineva o să vină după tine.
Cineva o să te țină la piept.
Știu asta, o știu.
Nu e bine, nu e cum trebuie.
Dar dacă tu vei rezista, încă o zi, încă o oră,
O să fie. O să fie.*

Nell tace, privindu-mă cu ochi limpezi, gri-verzui, ochi ca două pietre pătate de mușchi. Ascultă fiecare cuvânt, ascultă plânsul unui băiat rătăcit.

– Tu l-ai scris? mă întreabă.

Clatin afirmativ din cap și bărbia mea îi șterge creștetul capului.

– Pentru cine?

– Pentru mine.

– Dumnezeule, Colton!

Vocea îi e răgușită de plâns, hârâită. Sexy.

– E atât de trist!

– Așa mă simțeam la vremea aia, îi explic, ridicând din umeri. N-aveam cine să mă aline, așa că am scris un cântec ca să mă alin singur.

– Și a avut efect?

Pufnesc de ridicolul întrebării.

– Dacă-l cântam îndeajuns de mult, până la urmă eram în stare să dorm, așa că, mda, oarecum.

În sfârșit, îmi cobor privirea spre ea, o privesc de-a binelea în ochi. E o greșeală. Are ochii mari, înflăcărați, plini de suferință și de tristețe și de compasiune. Nu de milă. Aș da cu palma în rahat dacă aș vedea milă în ochii ei, exact cum ar face ea, dacă ar vedea-o în ai mei.

Compasiunea și mila nu sunt același lucru: mila e să privești pe cineva de sus, să-ți pară rău pentru ce-a pățit și să nu-i oferi nimic; compasiunea înseamnă să-i vezi suferința și să-i oferi înțelegerea.

E al naibii de frumoasă. Mă rătăcesc în ochii ei, nu sunt în stare să-mi desprind privirea. Buzele ei, roșii, crăpate, țuguiate, parcă implorându-mă să le sărut, sunt prea aproape ca să le pot ignora. Brusc, devin conștient de trupul care-i stă lipit de-al meu, de sânii ei

plini striviți în mine, de piciorul ei, cu o coapsă atât de rotundă, albă precum cea mai imaculată frișcă, petrecut peste al meu. Palma ei, cu degetele lungi ușor încovoiate, mi se oprește pe umăr și fulgerele îmi fac pielea să-mi sfârâie oriunde mă atinge ea. Nu mai respir. Literalmente, respirația îmi rămâne înțepenită în gât, blocată de inimă, care și-a instalat reședința în traheea mea.

Vreau s-o sărut. Am nevoie de asta. Altfel, e posibil să nu mai respir niciodată.

Sunt un nemernic, așa c-o sărut. Ea merită rafinamentul suprem, așa că buzele mele se mișcă precum fulgul pe ale ei, trecând fantomatic peste ele. Îi simt fiecare încrețitură și unditură a buzelor; sunt roase și crăpate și asprite de plâns, de sete. I le umezesc cu propriile mele buze, i-o sărut pe fiecare în parte. Mai întâi, pe cea de sus, dezmiardând-o cu amândouă ale mele, gustând-o, atingând-o. Oftează.

Mă gândesc că n-am greșit, mă gândesc că ea vrea asta. Sincer, eram îngrozit la gândul că o să se smucească, o să mă pălmuiască, o să se îndepărteze în grabă. Să-mi spună că nu poate să digere un sărut din partea unui monstru scăldat în sânge ca mine. N-o merit, dar sunt un nemernic, un ticălos egoist, așa că iau de la ea tot ce pot și încerc să mă asigur că-i dăruiesc tot ce am mai bun.

Cu toate astea, ea nu-mi răspunde la sărut. Se mișcă peste trupul meu și degetele ei încovoiate se strâng pe pieptul meu, dar gura? Nu face decât să aștepte, lăsându-mă să i-o revendic cu a mea. Îi prind buza de jos între dinți, cu toată delicatețea. Palma mea, laba aia aspră și bătătorită, îi mângâie obrazul, netezindu-i o buclă rebelă în spatele urechii. Ea mă lasă. Nesăbuita. Să lase o brută ca mine s-o sărute, s-o atingă. Mi-e teamă ca unsoarea de sub unghiile mele să nu-i păteze pielea, mă îngrijorează gândul ca nu cumva sângele care mi s-a îmbibat în oase să nu mi se prelingă afară prin pori, întâlnindu-i pielea ca fildeşul.

Își freacă nasul de palma mea. Deschide gura lipită de a mea, îmi răspunde la sărut. Of, e paradisul. Adică să mă ia naiba dacă nu se pricepe să sărute. Răsuflarea mea încă nu-mi părăsise de-a binelea gâtul, iar acum năvălește afară, nevenindu-mi să cred că ea permite să se întâmple asta, că participă activ.

Nu știu de ce. Doar nu sunt un tip drăguț. Nu sunt un om bun. Doar am ținut-o în brațe în timp ce-a plâns. N-am putut să fac altceva.

Pun capăt sărutului înainte de a putea să se transforme în altceva. Ea doar mă privește, cu buzele ușor întredeschise, acum umede precum cireșele și foarte, foarte roșii. Of, fir-ar, nu mă pot împotrivi ispitei unui nou sărut, nu mă pot împiedica să permit unei frânturi din foamea mea turbată de frumusețea ei să mi se transpună în sărut. Ea îmi răspunde cu o ardoare egală, schimbându-și poziția astfel încât să ajungă cu totul deasupra mea și nu încearcă să mă oprească atunci când mâinile mi se coboară pe părul ei, pe gât, pe spinare, poposind pe adâncitura aflată imediat deasupra rotunjimii feselor. Nu îndrăznesc s-o ating și acolo.

E o nebunie. Ce naiba fac? Ea tocmai a plâns de i-au ieșit ochii din cap, a hohotit ore în șir. Caută alinare, caută uitare. Nu pot s-o am când e așa.

Mă desprind din nou, mă trag de sub ea.

– Unde te duci? mă întreabă.

– Nu pot să respir când mă săruți așa. Când mă lași să te sărut. E... Eu nu sunt bun de nimic. Nu sunt bun pentru tine. Ar însemna să profit de tine.

Clatin din cap și-l întorc ca să nu-i mai văd nedumerirea din ochi, dezamăgirea. Mă retrag, strângând pumnii, furios pe mine însumi. Ea are nevoie de cineva mai bun ca mine.

Îmi înșfac chitara, o smulg din husă și pornesc să urc șubreda scară exterioară care duce spre acoperiș, cu o sticlă de Jameson în mână. Mă trântesc pe paraditul și prăpăditul fotoliu albastru Lay-Z-Boy pe care l-am instalat acolo tocmai pentru asta, răsucesc capacul sticlei și gâlgâi zdravăn. Mă împing înapoi cu picioarele săltate pe marginea acoperișului și privesc pâcla gri-spre-trandafirie a zorilor care se apropie, cu chitara pe burtă, ciupind corzile.

În cele din urmă, mă ridic în șezut și încep să exersezi piesa pe care o învăț acum, *This girl*, a trupei City and Colour. Imediat, regret ideea, fiindcă versurile îmi aduc aminte de tot ceea ce nu merit din partea lui Nell. Dar e un cântec care te captivează, așa că mă pierd în el, cu toate astea, și abia sunt conștient de zgomotul pașilor ei pe scară.

– Ești foarte talentat, Colton, îmi zice după ce termin.

– Mersi, răspund, dându-mi ochii peste cap.

Și-a pus blugii pe ea și ține în mână una dintre chitarele mele de rezervă. Un fotoliu dublu, portocaliu, ponosit, e plasat perpendicular față de Lay-Z-Boy și ea se instalează pe el, picior peste picior, ținând chitara în poală.

– Cântă-mi ceva, îi zic.

Ridică din umeri rușinată.

– Cânt nașpa. Nu știu decât vreo câteva cântece.

Mă încrunt la ea.

– Câți ca un înger, fir-ar să fie! Serios. Ai cea mai dulce și mai limpede voce din câte-am auzit în viața mea.

– Poate, dar la chitară cânt ca un rahat.

Și totuși, face câteva acorduri chiar în timp ce spune asta.

– Așa e, o aprob eu. Dar asta nu mai are importanță din momentul în care începi să câți cu vocea. P'ormă, dacă tot câți la chitară, dacă tot exersezi, o să-ți îmbunătățești tehnica.

Își dă ochii peste cap, cam la fel cum mi i-am dat eu adineauri, și începe acordurile unei piese. N-o recunosc de la început. Am nevoie să mă ducă până la primul refren ca să mă prind ce e. Un cântec în registrul grav, obsedant, o melodie tristă, cu balans. Versurile sunt... arhaice, dar le înțeleg. Sunt pline de dulceață și de alean. Ceea ce cântă e *My funny valentine*, al Ellei Fitzgerald. Cel puțin, asta e versiunea pe care o știu eu. Am auzit o mulțime de variante ale piesei, dar cred că Ella e cea care a făcut-o să devină celebră.

Iar felul în care o cânta Nell... vocea ei e un pic cam înaltă pentru registrul grav în care e compus cântecul, însă eforturile de a atinge notele de jos fac ca rezultatul, în ansamblu, să capete mult mai mult alean. Ca și cum dorința ar fi un obiect palpabil, atât de dens în interiorul ei, încât nu poate lua notele corect.

Vocea i se estompează treptat la finalul cântecului, dar eu îi fac un gest circular cu mâna, așa că ea mai ciupește câteva corzi, gândindu-se, tăcută, după care începe un alt ritm lent, de blues. O, Doamne, absolut perfect. Cântă *Dream a little dream of me*. Louis Armstrong și Ella. Dumnezeuule. Ador cântecul ăsta. Mă îndoiesc ca ea își dă seama. O surprind al naibii când intru, exact la timp, cu

partea lui Louis. Zâmbește larg, bucuroasă, și continuă să cânte și naiba să mă ia dacă nu sunăm bine împreună.

Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să cânt variante ale unor piese de jazz în manieră folk. Sună atât de sexy, de proaspăt. Cunosc cântecul, așa că pot să strecor ceva solistică sofisticată, peste și în jurul acordurilor ei.

Încheiem piesa și nu-mi vine să mă mai opresc vreodată din cântatul împreună cu ea. Mă hotărâsc să risc și încep *Stormy blues*, al lui Billie Holiday. E un cântec lent, iar vocea cristalină a lui Nell și cea, mai gravă, a mea îl transformă într-o baladă. Și totuși, aud vocea lui Billie în timp ce cânt. O aud venind prin fereastra deschisă a clădirii învecinate cu atelierul, chiar din vremea în care am cumpărat imobilul. Doamna Henkel avea o pasiune pentru jazz. Era bătrână și singură și jazzul o făcea să-și amintească de demult-răposatul domn Henkel, așa că deschidea toate ferestrele și-i punea să cânte pe Billie, pe Ella, pe Count Basie și pe Benny, iar ea dansa și-și amintea. Eu o ajutam, ducându-i sus sacoșele cu cumpărături, iar ea mă ciupea de fund și mă amenința cu o partidă de sex, dorindu-și să fi fost mai tânără cu o jumătate de secol. Îmi făcea câte un ceai, pe care-l îmbunătățea cu whisky, și ascultam amândoi jazz.

Am găsit-o în patul ei, cu ochii închiși, cu o poză a domnului Henkel pe pieptul voluptuos și un zâmbet pe față. M-am dus la înmormântare, ceea ce l-a șocat al naibii de rău pe bogatul și nemernicul de nepot al ei.

Probabil că ochii mi-au trădat câte ceva din gânduri, pentru că Nell mă întreabă la ce mă gândesc. Așa că-i povestesc despre doamna Henkel. Despre lungile conversații pe care le purtam cu ea, despre cum ne îmbătăm, încetul cu încetul, din Earl Grey îmbunătățit. Cum cloncănea mereu când mă vedea cu zdrențele mele și pantalonii lăbărțați. Când mi-a venit mintea la cap și-am terminat-o cu banditismul, a fost în al nouălea cer văzându-mă cu blugi ceva mai strâmți.

Ceea ce nu-i spun este faptul că timpul petrecut cu doamna Henkel era o dovadă a egoismului caracteristic mie. Eram singur. Mă îndepărtasem de toți băieții mei de cartier, de toți, cu excepția lui Split, și mă simțeam singur. Doamna Henkel era o prietenă, o șansă de a fi în preajma cuiva care putea să însemne o bună

influență pentru mine. Probabil că s-ar fi scăpat în Pampers dac-ar fi cunoscut măcar jumătate din porcăriile pe care le făcusem și cred că știa asta, fiindcă nu m-a întrebat niciodată.

În cele din urmă, tac, subiectul privitor la răposata doamnă Henkel fiind epuizat.

– Explică-mi ce-ai vrut să spui, îmi cere Nell.

– Despre ce? Întreb, deși știu precis la ce se referă, dar nu pot să mă dau în vileag.

– De ce nu ești bun de nimic? De ce-ar însemna că profiți de mine?

Las jos chitara, așezând-o pe cant, și iau o dușcă din sticla pe care apoi i-o întind ei.

– Sunt... praf, Nell.

– Și eu.

– Numai ca e altceva. Nu sunt bun. Adică nu că aș fi rău. Am vreo câteva calități care mai compensează, dar...

Clatin din cap, nereușind să găsesc cuvintele nimerite.

– Am făcut lucruri rele. Acum încerc să mă țin la distanță de bebele, dar asta nu șterge cu buretele ceea ce am făcut.

– Eu sunt de părere că ești un om bun, zice ea încet, fără să mă privească.

– Ai văzut ce i-am făcut dobitocului de Dan.

– Dobitocul de Dan, pufnește ea. I se potrivește. Mda, am văzut și, mda, m-ai înfricoșat. Dar atunci mă apărui pe mine. Mă protejai. Și te-ai oprit.

– Cu toate ca n-aș fi vrut.

– Dar te-ai oprit, repetă ea, căscând cu palma la gură. Îți faci reclamă proastă, Colton. Și nu-mi acorzi suficientă încredere că știu ce vreau.

– Cum adică?

Știu la ce se referă, dar vreau s-o aud din gura ei.

– Ți-am răspuns la sărut. Știu, e o nebunie, o aiureală, și mă derutează. Dar am făcut-o cu ochii larg deschiși. Cu știință. Nu eram beată.

Mă privește printre genele lungi și negre, iar ochii ei spun o mie de lucruri pe care gura nu le rostește. Simt că mi se usucă gura.

– N-ar fi trebuit să te sărut.

– Dar ai făcut-o.

– Mda. Pentru că sunt un nemernic. Dar, pur și simplu, nu pot să mă stăpânesc, când sunt cu tine.

– Eu nu cred că ești un nemernic. Eu cred că ești drăguț. Delicat, spune ea cu un mic zâmbet.

Scutur din cap.

– Nț. E doar din vina ta. Tu scoți la iveală rahaturile astea tandre din mine. Eu sunt un bătaș, Nell. Atât și nimic mai mult.

– Fost bătaș, mă contrează ea, făcându-mă să râd.

– Când ai apucat să fii bătaș, bătaș rămâi. Poate că nu mai umblu eu acum pe străzi, dar asta tot rămâne o parte din ceea ce sunt.

– Și ceea ce ești mie îmi place.

Mă ridic, stânjenit de direcția în care se îndreaptă discuția.

– E târziu. Ar trebui să dormim.

Ea aruncă o privire spre soarele care se ițește printre două clădiri mai înalte de vizavi.

– E devreme, dar... mda. Sunt frântă.

Îi iau chitara și o țin de mână în timp ce coboară treptele. Îmi place să-i simt mâna într-a mea. Nu vreau să-i dau drumul, așa că nu-i dau. Nici ea. Nell face un popas în baie, iar eu mă schimb în șortul pentru alergat. În sfârșit, îmi permit să simt durerea de pe urma încăierării cu Dan. Mă întind, simțind cum îmi zvâcnesc coastele, și-mi pipăi dintele dislocat cu limba, tresărind de durerea surdă. Tocmai acum apare Nell din spatele meu cu o lavetă. O studiez cu o privire precaută și mă trag înapoi când întinde mâna spre fața mea.

– N-am nimic, mormăi.

– Taci și nu te mișca.

Îmi dau ochii peste cap și-mi apropii fața ca să poată ajunge la ea. Atingerile ei sunt mult prea blânde pentru un ticălos tăbăcit ca mine. Mă apucă de bărbie, îmi întoarce capul într-o parte, freacă ușor zgârieturile și vânătăile, de parcă s-ar teme să nu mă rănească mai rău. Încetez să mai respir din cauza prezenței ei atât de apropiate, de îmbătătorul miracol al mirosului ei, de șampon și de lămâi și de whisky și de femeie. Îmi întoarce capul în partea opusă, îmi șterge și celălalt obraz, îngustându-și privirea când se

concentrează să curețe sângele închegat. Îl mai curățasem și eu un pic, cât timp stătuse la duș, acasă la ea, dar se pare că nu îndeajuns. Îmi șterge buza de sus, bărbia, fruntea, pomeții. Apoi lasă jos laveta și-și plimbă degetele pe fața mea, atingând cu delicatețe fiecare rană, explorând.

Stau nemișcat și-o las să mă atingă. Mă sperie. Mă privește de parcă m-ar vedea pentru prima dată, ca și cum ar încerca să-mi memoreze trăsăturile. Privirea îi e aprinsă, dornică. Degetele ei mari ajung să-mi mângâie buzele și-l mușc pe unul dintre ele, un pic cam tare.

Face ochii mari, nările îi freamătă și soarbe precipitat aerul când îmi trec limba peste buricul degetului mușcat.

Ce dracu fac? Dar nu mai pot să mă opresc.

De data asta, se apleacă spre mine. Își scoate degetul din gura mea și-l înlocuiește cu buzele ei. Cu limba ei. E o nebunie totală. N-ar trebui să permit așa ceva.

Dar o fac. Pe Dumnezeuul meu, o fac. O sărut cu toată foamea din mine. Suntem în camera mea, imediat dincolo de prag, la câțiva centimetri de pat. Mi-ar fi atât de ușor s-o fac să se întoarcă, s-o întind pe pat, să smulg țoalele de pe ea și...

Mă desprind. Ea oftează și e un sunet al dezamăgirii.

– Mereu te oprești, observă ea.

Mă îndepărtez, fără tragere de inimă, de brațele ei. Sunt dezorientat, debusolat. O doresc, dar o voce nedeslușită îmi tot repetă în minte că nu se cuvine s-o am. O parte din mine susține că suntem făcuți unul pentru celălalt, mă îndeamnă s-o cuibăresc la pieptul meu și să nu-i mai dau drumul niciodată. Ea pare să mă vrea și eu o vreau... dar știu – chiar știu – că nu sunt îndeajuns de bun pentru ea.

– Avem nevoie să dormim, îi zic. Îți las ție patul.

Mă întorc să plec, dar mâna ei mă prinde de cot.

– Nu vreau să dorm singură, îmi zice. Am dormit singură de atâta vreme. Vreau doar... vreau să fiu ținută în brațe. Se poate?

Dintr-odată, redevine vulnerabilă.

N-ar trebui să spun *da*. E ispititor și încă nu mi-am dat seama ce anume se cuvine și ce nu. Dar nu pot să spun *nu*.

– S-ar putea, îi răspund. Dacă e să fiu cinstit, nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere.

Nell
CAPITOLUL 9
Fantome. Răsuflare după răsuflare

Absolut toate fibrele din trup țin la mine. Sunt fluidă în brațele lui. În vene îmi ard flăcări. Vinovăția și pacea îmi urlă în cap, războindu-se.

I-am spus-o. I-am mărturisit lui Colton vina mea secretă. Am plâns. Am hohotit ore în șir. Nici măcar nu știu cât a durat. Și, Dumnezeuule, tare bine m-am simțit. Însă vinovăția rămâne. Știu că e ridicol. O știu, dar, fir-ar să fie, nu mă pot descotorosi de ea.

Iar acum, totul e amplificat de un milion de ori de brațele vâjnoase ale lui Colton în jurul meu. Doamne, încă nu sunt în stare să măsoar primitiva, sălbatica, masculina splendoare a bărbatului ăstuia. Nu l-am văzut timp de doi ani și deodată îl zăresc pe o bancă – și cântând tocmai cântecul ăla, dintre toate – observând că a devenit mai masiv între timp. Un dur. Arătase bestial la înmormântare, trăgându-și de mânecile sacoului. Dar acum? Sfinte Dumnezeuule! Gura mi-a devenit uscată ca deșertul când l-am văzut cântând în public, la intrarea în Central Park. Cu părul negru ca tăciunele căzându-i în jurul ochilor și încrețindu-se deasupra gulerului, răvășit, lăptos, perfect. Ochii, ei nu s-au schimbat, safire străpungătoare de inimi. Dar trupul? Of, Doamne, Doamne... Doamne!

Tatuajele îi transformă bustul într-o frescă vie, poezie caligrafiată de-a lungul coastelor, un dragon pe umărul drept suflând foc peste câteva ideograme japoneze, flăcări care i se răspândesc ca un incendiu mistuitor în jos pe spinare, dispărând într-un soare auriu de pe coloana vertebrală, unul cu înfățișare arhaică, semănând cu un cadran de busolă, aproape. O fată sumar îmbrăcată, conturată pe brațul stâng, alte înscrisuri pe coastele din partea cealaltă; ceva în latina, se pare. Note muzicale împrăștiate pe ambele antebrațe, stele, sori, cranii cu oase încrucișate, cruci din

fier, amestecate și contopite și unite într-un tot. E o capodoperă a picturii pe piele. O capodoperă de musculatură masculină, tare și grea și enormă.

E înfricoșător. O forță a violenței, a brutalității în stare pură. Pe Dan l-a distrus. A încasat și el lovituri grele cu ocazia asta, dar a părut complet nederanjat de nasul spart, de contuziile din dreptul coastelor și al pieptului, de rănilor de pe față. Dan era un monstru, dar Colton l-a făcut bucățele cu ușurință.

A fost cea mai incitantă fază din câte am văzut; cea mai înspăimântătoare fază din câte am văzut. Furia lui Colton a fost ceva primitiv, atât de densă și de fierbinte, încât îmi dădea impresia c-o simt în aer. Ochii îi erau cei ai unui războinic rece, calculat, îngrozitor prin furia glacială.

Sunt total incapabilă să-i rezist.

El mă vrea, dar se abține. Ceea ce înțeleg, zău ca înțeleg.

E fratele iubitului meu mort. Pur și simplu... nu se cuvine.

Cum v-ați cunoscut voi doi? A, ne-am cunoscut la înmormântarea fratelui lui. Fratele lui mai mic a fost prima mea iubire.

Minunat.

Totuși, Colton e... mă simt în siguranță cu el. Știe să scoată adevărul din mine. Știe să scoată durerea din mine. Colton știe ce e durerea. E în relații intime, familiare, cu ea. Trăiește cu ea. Ca și cu vinovăția.

Colton are secrete și eu vreau să i le știu pe toate.

Vreau să-i simt gura pe mine. Să-i simt mâinile pe mine. Am nevoie de ele. Mă fac să mă simt vie. Protejată, prețuită. Colton e în stare, la propriu, să ucidă pe oricine mi-ar face rău. A fost cât pe ce să-l ucidă pe Dan. Poate c-a și făcut-o, de fapt.

Nu vreau să știu.

Ceea ce vreau să știu e de ce stă Colton singur în New York, când tatăl lui e congressman. De ce a fost forțat să participe la lupte de stradă pe bani ca să supraviețuiască. De ce a ajuns membru într-o bandă.

Vreau să știu de ce se oprește mereu Colton când mă sărută. De ce se trage mereu înapoi, de ce crede că nu e bun de nimic. El, să nu fie bun de nimic, când e persoana cea mai uluitoare din câte am

întâlnit vreodată. Vocea lui profundă, gâjăită, răgușită, demențialul talent la chitară, pasiunea pe care o pune în cântat.

Iar cântecul pe care mi l-a cântat mie, *haba*? Cel mai frumos lucru pe care l-am auzit în viața mea. Sentimentul de singurătate, aleanul din cântecul ăla mi-au frânt inima. Nici nu cred că avea vreun titlu. Nu cred să-l mai fi auzit altcineva cântându-l, în afara mea.

Iar acum? O, acum brațele lui îmi încolăcesc trupul, ținându-mă aproape. Foarte aproape. Vreau să mă răsucesc în brațele lui și să mă înghesui și mai mult, să mă cuibăresc în el și să mă las scăldată în căldura puterii lui. Așa, stând pe o parte, cu genunchii îndoiți, cu brațul lui înfășurat pe mijlocul meu, evitând o atingere prea intimă, e ceva aproape platonic. Aproape.

Vreau mai mult. Dar îndrăznesc?

Îndrăznesc.

Mă răsucesc pe loc și Colton se mișcă, își slăbește strânsoarea, scoțând un sunet gros din gât, somnoros. Mă face să zâmbesc micul lui geamăt. Rămâne pe o parte, nu se rostogolește, când mă înghesui în el. Îmi apăs fața în adâncitura de sub bărbia lui, îmi strecor palma peste coastele lui, ca să ajung cu ea pe spate. Îi adulmec mirosul, mă las încălzită de căldura lui. Of, Doamne. Poate că asta a fost o greșeală, fiindcă mă simt întru totul perfect. Niciodată n-aș mai vrea să dorm altfel. Celălalt braț mi l-am strecurat pe sub perna mea, iar trupul lui e un adăpost, o fortăreață în care mă pot pierde fără grijă. Îi simt cu nasul pulsul zvâcnindu-i în beregată și-i număr bătăile, așteptând somnul.

Care sosește, atât de dulce. Fără vise. Fără pantofi goi, fără noroi roșu și lucios, fără spumă de sânge. Somn și-atât. Cu mâna lui Colton pe șoldul meu. Poate c-am pus-o eu acolo, poate că nu. Bine, bine, eu am pus-o. Și ador s-o simt acolo. N-ar trebui, dar așa e.

O să mă las în voia senzațiilor. Timpul vindecă orice rană, corect? Ei bine, poate că eu am avut timp destul, iar acum am nevoie numai să merg mai departe, să las trecutul deoparte. Să am ceva care să mă facă fericită, după o nefericire atât de îndelungată.

* * *

Mă trezesc, încetul cu încetul, așa cum plutești spre suprafața apei după ce ai plonjat adânc. Primul lucru de care sunt conștientă e acel bumbum... bumbum al inimii lui Colton, sub urechea mea. Dumnezeuule. Ador sunetul ăsta. Pe urmă, devin conștientă de trupul lui, tare, dar în același timp și moale, sub mine. Sunt, practic, deasupra lui, cu jumătate din trunchi pe pieptul și pe burta lui, cu un picior peste al lui, cu talpa mea între ale lui. Abia apoi devin conștientă și de mâna mea.

E pe burta lui. Bun... mă rog, de fapt, nu e tocmai burta. E un pic mai jos de ea. Mult mai jos. Și ține o parte a trupului lui care, în modul cel mai categoric, e trează. Foarte, foarte trează. Și enormă. Groasă. Iar mâna mea e pe ea. Ținând-o strâns.

Of, Doamne. Of, pe naiba. Of, Doamne.

Respirația lui e regulată, murmure ușoare intrând și ieșind. Doarme încă, înseamnă.

Problema cea mai importantă în situația asta e că nu vreau să-mi iau mâna. Vreau să-l ating. A trecut atât de mult timp și gândul la el, la ceea ce atinge mâna mea... simt un clește strângându-mă undeva, jos, în miezul meu, o izbucnire umedă de dorință.

Chiar nu mă pot stăpâni. Îmi las palma să lunece în jos, apoi în sus. El se mișcă, zvâcnește din șolduri în sus, după care se destinde. O fac din nou, cu încetineală, cu blândețe, cu vinovăție. Privesc cu o fascinație flămândă cum i se unduiesc mușchii abdomenului și mă crispez când zvâcnește iar din șolduri. Geme, un mârâit de lup, izvorât din adâncul pieptului. Respirația i se oprește, după care inspiră adânc.

Îmi las privirea în jos. O fâșie roz se vede în vârful pantalonilor scurți pentru sport. Mă ling pe buze. Sunt de-a dreptul îngrozitoare. E total greșit, protest, desfrânat, ceea ce fac. Dar nu mă opresc. Șortul îi stă ridicat pe coapse, deși e lăsat mult în jos pe șolduri, după felul în care se mișcă, se unduiește. Așa că, în clipa asta, însuși vârful trupului i se ivește de sub șort.

Ridic privirea spre fața lui colțuroasă, flască și frumoasă și nevinovată în repaus. Îl văd înghițind, întorcând capul într-o parte, ridicându-și ușor jumătatea inferioară a corpului spre mâna mea. Nu-mi dau seama ce fac și de ce și încotro se vor îndrepta toate

astea. El încă doarme buștean, sorbind aerul cu inspirații prelungi, regulate, și lăsându-l să iasă în ușoare și adorabile sforăituri.

Un braț de-al lui mă cuprinde, încolăcindu-mi spatele și lipindu-mă de el, iar cealaltă mână i se odihnește pe piept. Dar acum mână îi alunecă în jos pe spinarea mea, căzând moale și aterizându-mi pe posterior. Da. Așa îmi place. Mă mișc puțin, astfel încât palma și degetele lui să-mi cuprindă acum fesa stângă.

Ce tot fac? Sunt o catastrofă totală. El a încetat să mă sărute când eram necăjită, ca nu cumva să profite de mine, și iată-mă acum, mângâindu-l în somn, smulgând fiori ieftini din faptul că mână lui mă strânge de fund, în timp ce el sforăie nevinovat.

E o mare greșeală, dar îi trag șortul un pic mai jos, astfel încât mai mult din el să iasă la iveală. Acum pot să văd capul ca o ciupercă groasă, trandafirie, minusculul orificiu din vârf, șanțul din jurul părții de jos a capului. Închid ochii strâns și-mi impun în sinea mea să mă opresc. Fără efect. Ating carnea trandafirie cu degetul mare, mușcându-mi buza. E atât de delicată, de catifelată. Nu mă pot abține să-i mângâi iar lungimea și înghit în sec apreciativ. Îmi ia ridicol de mult timp ca să-l mângâi de la rădăcină până în vârf.

Îmi mușc buza cu putere, doar ca să mă asigur că nu visez. Junghiul ascuțit de durere îmi spune că sunt trează. Trează și, evident, o curvă fără pic de morală. Cum să zic, n-am mai atins pe nimeni așa, de la Kyle încoace. Am mai sărutat câțiva tipi, într-o tentativă de a mă forța să merg mai departe, într-o tentativă de a-mi domoli nevoia dureroasă pe care o purtam în pântec de atât de mult timp. Dar niciunul dintre tipii cu care m-am sărutat vreodată n-a aprins niciun fel de scânteie în mine. Mort totul, nimic pe-acolo. Dan a încercat și-a tot încercat, iar eu chiar m-am străduit să-i intru în joc. N-am putut niciodată.

N-ar fi o exprimare precisă dac-aș spune că există o scânteie cu Colton. Nu, e mult, mult mai presus de o scânteie. Doar când îl privesc se aprinde un foc. Când îl ating, când mă atinge, chiar dacă sunt atingeri nevinovate, chiar și numai mână lui în a mea naște un infern.

Dar asta? Când îl ating atât de intim, atât de senzual? Ai putea să aprinzi un chibrit din valurile de căldură palpabilă care radiază din

mine, din flăcările dorinței, ațâțate, tot mai fierbinți, de la o secundă la alta.

Nu mă pot opri din mângâieri. Sus și înapoi jos, dezmiardându-i lungimea, explorându-i grosimea prin materialul foșnitor al șortului. Acum se mișcă în ritm cu mine și se trezește. Gemând, zvârcolindu-se sub atingerea mea. Acum chiar nu mai pot să mă opresc. Am impresia că e aproape.

Îmi apăs din nou degetul mare pe vârful lui și încep să frec, descriind cercuri, și-i simt corpul încordându-se sub mine. Ridic privirea spre ochii lui, văd pleoapele ridicându-se, tremurând dezorientate, apoi fluturând și clipind, în timp ce-și dă drumul. Ochii îmi fug în jos, urmărind cum șuvoiul alb îi acoperă pântecul.

– Ce dracu...

Vocea îi e somnoroasă, și nedumerită, și tărăgănată.

E treaz, s-a eliberat, dar tot groasă i-a rămas, îmi strecor mâna în șort și i-o iau în mână, mușcându-mi buza când îi simt duritatea mătăsoasă. Privirile ni se întâlnesc și-mi dau seama că se întreabă dacă visează, cum ar trebui să se simtă, ce să spună.

– Scuză-mă, îi șoptesc. M-am trezit atingându-te accidental. După care n-am putut să mă mai opresc.

– Visez? întreabă el prudent.

Scutur din cap.

– Nț.

Privește în jos, spre balta de pe burta lui.

– Adică, tu tocmai...

Încuviințez.

– Mda.

– În timp ce dormeam?

Încuviințez iar și de data asta nu mai pot să-l privesc în ochi.

– Mda. Nu știu... îmi pare rău. Am... n-am putut să mă abțin. Știu că nu trebuia, dar...

Vocea mi se stinge, incapabilă să formuleze o frază completă. Sorb adânc aer în piept și mai încerc o dată.

– Era atât de tare, și de mare, și a trecut atât timp, și eu...

– Nell, îmi taie el vorba. Taci.

Tac.

– Uită-te la mine, îmi poruncește, iar eu mă forțez să-mi ridic privirea spre el.

– Scuză-mă, șoptesc.

– Am zis să taci.

Strâmb din nas auzindu-i asprimea tonului, dar îmi țin gura închisă și-l aștept să continue.

– Nici măcar nu știu ce să spun. Eu crezusem că visez.

Ochii lui mă sfredelesc, albaștri și fierbinți ca flacăra unui arzător Bunsen.

– Vrei să știi ce visam?

Fac semn din cap că da.

– Răspunde-mi. Cu voce tare.

Iată un Colton cu totul nou. Autoritar, direct. Nu-mi dau seama precis dacă ar trebui să mă enerveze felul în care-și latră ordinele pentru mine sau să mă las aprinsă de el. Mă hotărâsc pentru ambele.

– Da, Colton. Vreau să știu ce visai.

Tonul îmi e moale și supus, dar știu că ochii îmi trădează iritarea.

Fața îi e impasibilă.

– Pe tine. Te visam pe tine.

Își îngustează ochii.

– Visam că faci ceea ce, se pare, chiar faceai în realitate.

– Și a fost un vis frumos? Îl întreb îndrăzneță. Ți-a plăcut visul?

Îmi târâsc vârful degetului prin substanța lipicioasă de pe burta lui, examinându-l printre genele coborâte.

Icește, inspirând scurt și urmărindu-mi degetul care-i desenează pe piele, după care își ridică la loc privirea spre mine.

– A fost un vis contradictoriu. N-ar fi trebuit să vreau să nu fie un vis. N-ar fi trebuit să vreau să fie adevărat. Dar am vrut.

Încerc să nu iau în seamă bubuitul de tunet al pulsului din timpanele mele.

– De ce n-ar fi trebuit?

Se încruntă.

– Din cauza... din cauza a tot.

– Spune cu voce tare. Tot ce ai de spus, îi comand, pentru că pot și eu să fiu autoritară.

– Din cauză că tu ai fost îndrăgostită de Kyle.

– El nu mai e. N-ar însemna că-l înșelăm.

Înghit cu greu, fiindcă o parte din mine afirmă că e un motiv foarte, foarte viabil pentru care n-ar fi trebuit. Pentru că asta ar însemna. Ar însemna că-l înșelăm.

– E rândul tău să spui tot.

– Să spun ce?

– La ce te gândeai.

Încep să trasez cu degetul liniile simbolurilor kanji de pe pieptul lui, flăcările galben-portocalii, ochiul dragonului.

– Sunt o mincinoasă. Ar însemna că-l înșelăm. Ar însemna că-i înșelăm amintirea. Numai că... astea-s aiureli.

Își lasă capul să cadă pe spate, apoi îl întoarce într-o parte, fixând cu privirea peretele. Văd cum maxilarul i se încleștează și se destinde la loc, privesc cum se mișcă micii țepi negri de pe fața lui bronzată.

– Cât de tâmpită poate să fie chestia asta? zice aproape de neauzit.

Se ridică din pat, face câțiva pași pe hol și intră în baie. Îl văd că ia o lavetă și-și șterge burta. Apoi se întoarce și se strecoară la loc în pat, pe o parte, cu fața spre mine.

– Asta e ceea ce gândeam și eu, totuși, zice. Sunt aiureli, dar nu-mi pot alunga sentimentul. Noi doi, împreună, am fi... un afront adus amintirii lui. Dar asta e doar o aiureală, fiindcă el e mort și și-ar dori ca amândoi să fim fericiți.

– Păi și asta e o prostie. Dacă el ar fi viu, m-ar dori pe mine.

– Dar nu e.

– Asta e o ceartă sau o discuție? întreb.

Pufnește în râs.

– Nici măcar nu-mi dau seama.

Își întoarce din nou privirea spre mine.

– Iar ce-ai făcut tu adineauri? Cam schimbă tărășenia.

– Știu, îi răspund și cuvântul nu se aude nici cât o șoaptă. Ești supărat?

Clatină din cap dintr-o parte în cealaltă.

– Supărat? Nu. Nu supărat. Derutat. N-o să te mint, a fost cam dubios. N-aș putea să spun nici că am vrut-o, nici că nu.

Mă înec brusc.

– Știu. Știu. Îmi pare foarte rău. Sunt... sunt dezgustată de mine însămi.

– Nu fi. Nu e cazul. Nu sunt cu nimic mai bun. Tu dormeai și eu ți-am scos hainele de pe tine...

– Ai vrut doar să mă simt mai comod, îl întrerup, dar el vorbește în continuare, peste mine.

– Am vrut să te văd iar. Am vrut să-ți văd posteriorul drăguț și rotund. Ți-am atins coapsa.

– Dar tu nu mi-ai făcut... tu n-ai făcut ce-am făcut eu.

Își freacă fața cu mâna liberă.

– Ce e aici, concurs? Care dintre noi e mai nemernic? întreb.

În mintea mea, totuși, sunt total năucită de ce-a zis. Că a vrut să-mi vadă *posteriorul drăguț și rotund*. Totdeauna am avut impresia că am fundul prea mare. E o nesiguranță. Comună, știu, dar de neclintit. Încă alerg ca un diavol, fiindcă e una dintre foarte puținele situații în care mă pot elibera de vise și de amintiri și de coșmaruri și de remușcări. Urmează cele în care sunt beată și cele în care cânt la chitară. Dar, oricât de mult aș alerga, fundul meu tot rotund e, iar sânii grei.

– Aș câștiga concursul ăsta, fără dificultate. Fără discuție, zice Colton. Tu ai avut un moment de slăbiciune sau ceva asemănător. Eu sunt nemernic tot timpul.

– Greșești, îi zic, ridicându-mă de pe el și căutându-i privirea de la câțiva centimetri distanță – distanța pentru sărut. N-a fost vorba despre un moment de slăbiciune. Ci despre o grămadă de momente de dorință. Și tu nu ești nemernic.

– Tu ce vrei, Nell?

– Ți-am pus eu deja întrebarea asta, ai uitat?

– Așadar, niciunul dintre noi nu știe ce vrea?

Ochii lui îmi caută privirea, iar mâna lui îmi desenează cercele pe mijlocul spatelui.

– Nu. Ba da. Eu știu ce vreau; dar nu sunt sigură dacă e bine sau nu. Dar știu că așa cum am procedat ca să obțin ce vreau a fost greșit, totuși. Așa că, pentru asta, îmi pare rău.

– Așadar, tu spui că trebuia să faci ceea ce-ai făcut, dar în timp ce-aș fi fost treaz?

Palma lui continuă să traseze cercuri, dar se mută mai jos. Îmi arcuiesc spinarea discret, dar suficient. El observă și face ochii mari, nările îi freamătă, buzele se subțiază, respirația devine mai profundă.

– Da, îi zic.

Trebuie, pur și simplu, să-mi asum răspunderea a ceea ce fac, a ceea ce-mi doresc. Avea mult prea multă dreptate când zicea că ceea ce am făcut eu schimbă situația. Acum nu mai pot da înapoi. Acum știu cum îl simt în mâna mea. Știu cum îi simt corpul sub mine și vreau să-l simt mai mult. Știu cum îi simt mâna pe fundul meu. Și știu că vrea la fel de mult pe cât vreau și eu, numai că suntem amândoi măcinați de contradicții în privința asta.

Îi întâlnesc privirea și i-o susțin în timp ce el își continuă explorarea în jos. Îmi mușc buza când începe să urce pe rotunjimea feselor. Când m-am urcat în pat, mi-am dezbrăcat blugii, așa că nu mai am pe mine decât un minuscul slip tanga de culoare galbenă. Un triunghi din mătase peste miezul meu, șnururi peste șolduri, un șnur prin crăpătura dintre fese. Mi-am scos și sutienul, așa ca am rămas într-un tricou mititel, unul mulat, din bumbac albastru, cu un buzunar peste sânul drept și o inimă purpurie sclipitoare peste buzunar.

Urmărește cu degetele talia slipului, trecând peste șold, privindu-mă în ochi, după care, cu o mișcare lentă și calculată, îmi cuprinde fesa stângă. Îi caut privirea și-mi văd sentimentele reflectate în ochii lui: dorințe contradictorii.

– Te iert, îmi zice, cu un nespus de discret zâmbet cunoscător arcuindu-i un colț al gurii. În definitiv, a fost un vis de-a dreptul minunat.

Explorează linia șnurului dintre fesele mele. Îmi opresc respirația și parcă nu mai sunt în stare s-o repornesc. Își strecoară palma pe fesa cealaltă, apoi în jos, mângâindu-mi o coapsă și pe urmă pe cealaltă. Dumnezeuule. Of, Dumnezeuule. Acum, în sus, pe șira spinării, în sus pe spatele meu gol, pe sub tricou. Degetele lui, palma lui, pe pielea mea, trasând dâre de foc.

Degetele i se strecoară între brațul meu și coaste, căutând accesul în partea din față. Îmi mișc brațul, îmi las palma să-i lunece pe piept, ezit ajungând la umăr, după care fac ceea ce-mi doream să

fac de atât timp, se pare, și-i râcâi țepii din barbă. Acțiunea asta îi oferă accesul dorit, așa că-și plimbă mâna peste coastele mele ca să ajungă la curbura exterioară a sânelui strivit de pieptul lui.

– Ce facem noi aici, Nell? mă întreabă într-o șoaptă răgușită.

Clatin din cap și ridic dintr-un umăr.

– Habar n-am, dar îmi place.

– Și mie.

Mă trage mai aproape, mai sus. Mă mișc odată cu el, schimbându-mi poziția, astfel încât ajung întinsă cu totul pe o parte, cu capul rezemat pe o mână, cu piciorul încălecându-i coapsele și cu mâna liberă pe pieptul lui.

Acum sunt expusă. Tricoul îmi e ridicat, așa că partea de jos a sânelor se vede pe sub tiv. Îl provoc prin tăcere, îl încurajez prin imobilitatea mea, prin privirea mea hotărâtă fixându-i ochii prea albaștri.

O, Doamne. Dumnezeule. El acceptă provocarea. La început, își pune palma pe pântecul meu, eu îmi închipui că ar putea să coboare și cred că se gândește și el la asta, dar apoi urcă până la tivul tricoului. Deja îmi țineam respirația, dar acum gâtul mi se contractă, plămânii îmi ard, iar inima ori se oprește din bătaie, ori bubuie sălbatic. Nu pot să-mi dau seama care dintre ele.

Pe urmă, palma lui aspră și blândă și enormă îmi cuprinde sânul pe sub tricou. N-am mai luat o gură de aer de cel puțin treizeci de secunde. O, Doamne, o, Doamne, Dumnezeule. Palma lui îmi da o senzație uluitoare. Aspră, tare. Sâniile mei sunt destul de mari. Port C la cupa sutienului, aproape D, însă palma lui poate să cuprindă cu ușurință unul. Îmi atinge ușor sfârscul și acum aerul îmi năvălește înăuntru, năpustindu-se prin mine și făcându-mă să amețesc.

– Colton... murmur, lăsându-mi capul în jos și îngropându-mi fruntea în umărul lui.

– Uită-te la mine, Nell, îmi ordonă încet, dar ferm.

Mă supun. Ochii îi sunt umbriți și plini de seriozitate.

– Moment de răscruce, chiar aici, îmi zice. Nu vrei asta, trebuie să-mi spui imediat. Te ridici și pleci. Toate astea vor fi uitate. O să-ți fiu prieten. Dar spune-mi acum. Pentru că, dacă mergem mai departe, nu ne mai oprim până la capăt.

Înghit în sec. Încuviințez. Îmi mușc buza și-mi abat privirea.

– Doamne, trăsnește-mă! Nu mai face asta, zice cu o voce tremurată.

– Ce să fac? Îl întreb nedumerită.

– Să-ți muști buza. Mă înnebunește. Mușcă-ți buza și s-a terminat. Gura ta îmi aparține.

Vocea îi e acum atât de aspră, atât de răgușită și de hârâită, încât vibrează prin mine și-mi sfârâie până în adâncul ființei.

– E bine de știut, șoptesc.

El își îndepărtează mâna.

– Hotărăște-te acum, Nell. Totul sau nimic. Ești a mea sau ne prefacem că toate astea nu s-au întâmplat niciodată.

– Sunt a ta? rostesc cu o voce moale și tremurătoare.

– Mă întrebi? Sau afirmi?

– Eu... Colton, eu n-aș putea să uit, dar noi...

Mă opresc, dându-mi seama că nu sunt altceva decât o catastrofă incoerentă.

Instinctiv, îmi mușc din nou buza și Colton scoate un mârâit.

– Doar ți-am spus, ce naiba! Nu... mai... face... asta. Nu pot să suport. Autocontrolul meu și-așa e zdrențe și uite că tu iar îți muști buza.

– Dar de ce te înnebunește așa? Îl întreb, căutând să câștig timp.

Timp pentru ce anume, nu știu. Da, știu ce vreau. Dar acum când Colton a redevenit persoana aia directă și poruncitoare, sunt intimidată, nesigură, instabilă, temătoare. Sunt al naibii de total împrăștiată. Îl violez în somn, după care nu sunt capabilă să trec la acțiune când îmi dă clar de înțelese că mă vrea tot atât cât îl vreau eu. M-am țicnit, e limpede.

– Nu știu, îmi răspunde. E doar o chestie. Tu îți muști buza și mie îmi vine să iau buza aia în gură și s-o sug ca pe o acadea. Vreau să-ți ling buzele și să ți le mușc și să te sărut până când ajungi, fir-ar să fie, pierdută și cu suflarea tăiată și grămadă pe podea.

Păi... fir-ar. Asta vreau și eu.

Emoții? Dispărute.

Îmi simt inima făcând gimnastica aia bizară: se umflă, bubeie, tresaltă. Mă doare și așa îmi dau seama că mi-am luat hotărârea.

Îmi mușc buza și s-a terminat.

– Fir-ar. Ești nebună.

Vocea lui nu e altceva decât un mârâit de fiară, printre dinții încleștați.

Nici măcar nu-l văd când se mișcă. Într-o clipă e acolo, iar în următoarea se trănțește peste mine, buzele mi le strivesc pe-ale mele... și apoi, ținându-se de cuvânt, îmi ia buza de jos între ale lui și o suge, o gustă cu limba. Sunt iritată și șocată de violența subită a sărutului, dar dintr-odată mă topesc când îmi suge buza. Și apoi sunt lichid pur sub el, pentru că el devine brusc delicat, luându-mi fața între palme, privindu-mă insistent în timp ce buzele abia ni se ating, după care mă sărută cu încetineală și atât de meticulos, atât de profund, încât sunt, pur și simplu... pierdută. Buzele lui se mișcă peste ale mele, mă revendică, îmi răpesc inima, gura lui îmi pune stăpânire pe tot trupul.

Ne-am mai sărutat până acum și a fost – de fiecare dată – cel mai grozav sărut de care am avut parte în viața mea. Mi se strânge inima când îmi dau seama că aici sunt incluse, prin ricoșeu, toate săruturile primite vreodată de la Kyle. Pur și simplu, nu există comparație. Mă doare s-o spun, zău că mă doare. E o durere atât de dulce, atât de adâncă, atât de stranie. Pur și simplu, nu știu ce să fac cu ea.

Cu sărutul ăsta... sunt pierdută. Pierdută. Îmi dau seama, instantaneu, că-i aparțin. Așa cum a zis el: sunt a lui. Cum de s-a întâmplat, nu știu. Chiar îmi doresc să fi știut.

– Ultima șansă, Nelly, îi aud vocea în ureche, nici măcar o șoptă, doar un infrasunet, o răsuflare pe care o simt în timpan. Spune-mi că nu vrei să facem asta.

Îl împing în sus și în ochii lui apare o expresie de om rănit înainte să-i pot spune ceva. Dă să se ridice, dar îl prind de biceps și-l țin pe loc. Îmi strecor degetele pe sub tivul tricoului meu și mi-l trag peste cap. Colton face ochii mari și se linge pe buze.

– Vreau să facem asta, îi zic cât pot de tare, ceea ce înseamnă un icnet pe nerăsuflăte, în cel mai bun caz. Am nevoie să facem asta.

Acum privirea i se schimbă. Devine animalică.

Of, mamă, să vezi ce urmează.

– Scoate-ți slipul și desfă-ți picioarele.

– Se spune *te rog*, zic, reușind să-mi regăsesc forța de a intra în joc.

Groaza mea, vulnerabilitatea mi se diminuează, și sunt mulțumită pentru asta.

El doar mă fixează cu privirea. Nu mă clintesc ca să-i îndeplinesc ordinul. Clatină din cap și clipește mărunț, nevenindu-i să creadă. Iar apoi îmi trage de slip, care se desface. Nu l-a smucit, n-a depus niciun efort. Doar și-a petrecut două degete în jurul șnurului de la șold, două de la mâna cealaltă pe sub triunghiul din față și a tras. Rupt. Gata. Sunt goală. Nimic mai ușor.

– Era un slip care-mi plăcea, protestez eu.

– Atunci, trebuia să mă fi ascultat.

Își plimbă degetele în jos pe pântecul meu, care se crispează, peste pubis și mai departe, peste coapsele strânse.

– Și acum, desfă-ți picioarele și ți-pă cât poțtești. Nu te-aude nimeni.

– Ce... ooo!

Nici nu mai am timp să-mi analizez deruta, că limba lui deja își face de lucru cu clitorisul meu.

Îmi desfac picioarele. Larg. Îmi îndes călcâiele pe sub fese și-mi las genunchii să se depărteze. Sunt o nerușinată.

– Da, Nelly. Exact așa, îmi șoptește el între labii. Mama... măsii. Dulce ca mierea.

Mă înroșesc auzindu-i cuvintele, dar apoi în mintea mea nu mai e loc pentru altceva în afara țipetelor care-mi sfâșie beregata.

Fiindcă... Dumnezeu! N-am mai simțit niciodată ceva asemănător. Absolut niciodată. Mă zvârcolesc pe pat, mă arcuiesc în sus, mă cabrez în ritm cu lipăitul limbii lui. După care... o, da, e și mai bine. Își strecoară un deget înăuntrul meu și-l îndoaie, iar eu, pur și simplu... mă pierd. Mă mistui. Urlu atât de tare, încât îmi rănesc propriile timpane, motiv pentru care închid gura și gem printre dinții încleștări.

– Ai încredere în mine?

Vocea lui mă ia prin surprindere și într-atât de pierdută sunt în oceanul senzațiilor, încât nici măcar nu-i înțeleg cuvintele.

– Ce... zici?

– Ai încredere în mine, repetă el.

Degetele lui n-au conținut să se îndoaie și să se răsucească și să exploreze.

– Degetele tale sunt înăuntrul meu, așa că da.

– Poate c-ai vrea să muști dintr-o pernă.

– De ce... încep să întreb, dar nu mai apuc să termin. Au... fir-ar!

Râde, dar e un râs încântat. Acum îmi ține labiile cu două degete, iar al treilea e... o, drace. Nici nu-mi vine să cred, nu pot nici să concep sau să înțeleg, dar e acolo jos. Murdar și întunecat.

Mușc din pernă. Întreaga mea existență e un turbion al extazului turbat. Pur și simplu, nu-l pot stăvili. Mă destram din toate cusăturile și nici măcar nu-mi vine deocamdată să-mi dau drumul. Sau poate că da. Poate că asta e ceea ce se află dincolo de culme și e prima dată când ajung cu adevărat acolo. Nu știu. Nu pot să țin nimic înăuntru. Urlu în pernă, și hohotesc, și mă cabrez, îmi descopăr degetele încurcate în părul lui, strivindu-l cu sălbăticie de mine, chiar în timp ce-l implor.

Îl implor să ce, nu știu.

– Colton... Colton... te rog... o, Doamne, o, Doamne, o... Dumnezeuule...

Vedeți? Îl rog să se oprească? Să nu se mai oprească niciodată, nici chiar ca să respire? Habar n-am.

Nu e decât o micuță intruziune, în realitate, cu vârful degetului lui șerpuind în mine, în locșorul meu interzis. Dar e ceva cutremurător.

– Ce... ce-mi faci? Îl întreb.

– Te fac să-ți dai drumul. Îți bag degetul în anusul tău strâmt și virgin.

Revine cu gura pe labiile mele și-mi soarbe miezul proeminent între buze, iar eu țip, mă arcuiesc în el.

– Te pregătesc, adaugă.

– Mă pregătești pentru ce? vreau eu să știu. Doamne, cât mai vreau să știu. Mai e ceva?

– Dă-ți drumul și-o să-ți arăt.

– Credeam că mi-am dat deja.

– O, nu, chicotește el. Își ridică mâna liberă și, dintr-odată, e peste tot. Ciupindu-mi sfârcul și răsucindu-l, vârându-mi degetul înăuntru, ondulându-l și împungând, lingând, sugând... Dă-ți drumul. Acum.

E un ordin și n-am de ales, trebuie să mă supun. Explodez în fărâme, fluid și foc și urlete și hohote. Hohote adevărate. Adică, din alea cu lacrimi.

Și pe urmă... pe urma se târăște în sus pe mine, ca o fiară de pradă ce e. Țepii nerași din jurul gurii sunt umezi. Din mine. Mă înroșesc rău.

Sfinte Dumnezeule, Doamne, Doamne, au, mamă. E enorm. Numai mușchi și trăsături largi și muchii dure, atât de mare, peste mine. Trupul lui îmi astupă întregul univers. Nu mai văd decât tatuaje și piele și ochi ca safirele și păr ca tăciunile. După care privesc în jos și-i văd... aia. Mătârânga.

Îmi place cuvântul. Nu-l folosesc niciodată. Am început să înjur cu voce tare după ce-a murit Kyle. Pur și simplu, nu-mi mai păsa. În schimb, sexul? Pauză. N-a mai existat în viața mea după aia. Am înjurat, am blestemat, am băut, dar sexul n-am putut să-l concep. M-am îngropat în cursurile unui colegiu de doi ani și am lucrat pentru tata în biroul lui și nu m-am văzut cu nimeni, n-am făcut nimic, n-am fost nimic. Am muncit. Am învățat. Am cântat la chitară. Eram un mort-viu, o carapace devastată de remușcări.

Acum... sunt vie. Cât se poate de vie. Și-mi plac cuvintele obscene.

Sunt o nerușinată. Și-mi place. În parte, pentru că vinovăția dată de ceea ce facem e un nou soi de durere, iar durerea mă echilibrează.

Să ne întoarcem la mătârânga lui. E... splendidă. Nu pot decât... of, Doamne. Am mai pipăit-o, mai devreme. Dar s-o văd toată, centimetru după centimetru de sculă groasă venind spre mine... uit să mai respir și-mi mușc buza.

– Nu te neliniști. O să fiu grijuliu, îmi zice cu o voce atât, atât de tandră.

El a crezut că mi-e frică, am impresia. Și, dintr-odată, dându-mi seama de asta, mi se face. Sunt îngrozită. Însăimântată ca naiba, încă o revelație mă străbate toată, aducând cu ea val după val de suferință, de vinovăție, de rușine și de lacrimi.

– Nell? Ce e? De ce plângi?

Se lasă să cadă alături de mine și-mi împunge fața cu nasul.

– Rahat. Rahat. Eu sunt de vină. Prea mult. Fir-ar să fie, zice, apăsându-și fruntea cu palma.

– Nu... izbutesc să rostesc sugrumat, printre hohotele care-mi zguduie măruntaiele. Nu. Nu tu.

– Atunci ce e?

– Mă rog, mda, zic, inspirând adânc și sfâșiindu-mi antebrațul cu ghearele. Durerea își face datoria și mă calmează. Tu, într-adevăr... dar nu pentru ceea ce crezi, îi explic.

– Vorbește ca să înțeleg, fir-ar a naibii de treabă, mârâie el.

– Scuză-mă. Scuză-mă.

Înghit lacomă aerul și mă trag de păr până când simt durerea.

– Cu tine e, pur și simplu, atât de mult. Atât de mult. Cu mult mai mult decât cu... oricine. Cu mult mai mult decât cu... Kyle.

Și, odată cu cel din urmă cuvânt, reîncep să hohotesc.

– Fir-ar, oftează el.

E din nou deasupra mea, proptit într-un cot, privindu-mă lung, însă eu abia îl văd prin ceața usturătoare și sărată din ochii mei.

– Nell, așa sunt eu, îmi zice. Știu, am zis că e ultima șansă, dar... s-a făcut. Bine? Să nu... să nu te mai temi. Să nu... Dumnezeuule. Nu sunt decât un dobitoc afurisit. Uite ce e, e vorba despre tine, da? Îmi pare rău că te-am forțat la chestia asta.

Râd, printre hohotele de plâns.

– Mare idiot mai ești, izbutesc să zic.

La care el se crispează, îngheață, înțepenește.

– Ce? Cum mi-ai zis? Întreabă cu o voce ucigător de glacială.

Întorc capul ca să-l privesc și constat că e livid la față, cu maxilarul încleștat și încordat, mușchii contractați.

– Colton, eu... eu doar am vrut să zic că nu mă tem, nu de tine. Și am zis că ești idiot din cauză că te comporti de parcă tu m-ai fi forțat. Nu e așa. Eu te-am împins s-o faci.

Îl văd că tremură, e foarte nervos, iar eu sunt dezorientată și îngrozită.

– Îmi pare rău n-am... n-am vrut... te rog... eu...

– Taci un pic și lasă-mă să mă calmez, 'teles?

Fac semn din cap că *da* și rămân absolut nemișcată.

După câteva minute, vorbește pe un ton mult mai calm.

– Am eu o problemă cu cuvântul ăsta. Să mi se spună idiot sau prost. Sau orice asemănător. Retardat, imbecil, rahaturi din astea. E ca un declanșator pentru mine. Să nu mai zici așa ceva. Niciodată. Nici măcar în glumă. Ai înțeles?

Clatin afirmativ din cap,

– Mda. Am înțeles. Scuză-mă. Tu nu ești idiot. Ești formidabil. Ești... atât de mult. Asta am vrut să zic. E...

– Nu e nevoie să sari peste cal, încercând să compensezi, mă întrerupe Colton.

Nu mă pot abține să-mi întorc brusc privirea spre el, cercetându-l, întrebându-mă ce i s-o fi întâmplat de a ajuns să fie o atât de mare problemă pentru el. E clar că altcineva obișnuia să-i insulte inteligența în mod regulat. Ca asta să aibă o importanță atât de uriașă pentru Colton, nu există decât o sursă cu adevărat probabilă. Pur și simplu, nu-i văd pe domnul și pe doamna Calloway făcând așa ceva. Ei mereu l-au sprijinit pe Kyle în orice privință, au fost atât de iubitori, de buni. Stricți, câteodată, mai ales când era vorba să se asigure că orice știre despre el era doar pozitivă, dar asta e de înțeles.

– Nu sar, îi răspund pe un ton liniștit. Îți explicam de ce-am început dintr-odată să bocesc ca fetele.

– Dar ești fată, îmi atrage el atenția.

– Mda, încuviințez. Dar înainte ca tu să mă pisezi la cap ca să vorbesc despre anumite lucruri, n-am plâns absolut deloc. Adică... deloc.

Colton se sucește pe pat ca să mă privească.

– Tu n-ai plâns niciodată pentru ce i s-a întâmplat lui Kyle?

– Nu.

– N-ai jelit niciodată? insistă aproape neîncrezător.

– Jelit? repet eu, fiindcă însăși noțiunea mi se pare străină: a spus-o ca și cum ar fi fost ceva de așteptat din partea mea.

Ridică puțin capul și mă fixează cu privirea.

– Mda. Jelit. Trecut prin toate etapele, îmi explică, după care se răstoarnă pe spate și-și freacă rădăcina nasului cu degetele. Normal că n-ai făcut-o, zice apoi. Probabil că de-asta și ești atât de dată peste cap.

Îmi arunc un braț deasupra ochilor, ca să-mi ascund enervarea și durerea și începutul de usturime din ochi.

– El a murit. Eu am reușit să ma împac cu ideea.

Colton pufnește.

– Ba nu. Nu te-ai împăcat cu niciun rahat. Tu ești cea care se taie pe brațe, Nell.

– N-am mai făcut asta de săptămâni, mă apăr eu, conștientă de faptul că-mi frec cicatricile cu degetul mare, dar n-am cum să mă împiedic.

Mă apucă de mâini și mi le desface cu forța, urmărind dungile albe cu vârful degetului. E un gest tandru care-mi seacă inima, îmi face bărbia să tremure. Privirea îi e înnegurată.

– Bine, îmi zice. Ochii lui îmi caută privirea, după care capătă o expresie de fermitate, dură. Dacă te mai tai vreodată, mă supăr. Adică mă enervez foarte, foarte rău. N-ai vrea să mă vezi așa.

Nu, sunt al naibii de sigură că n-o s-o mai fac. Cu toate astea, nu-i răspund. Nu pot să-i promit așa ceva. Am reușit să nu mă mai tai de ceva vreme, pur și simplu deoarece mi-a stat Colton pe creier și asta mă derutează îndeajuns încât să-mi mute gândul de la tentația de a mă face să sângerez până mă cuprinde amorțeala.

Colton nu se lasă păcălit. Mă prinde de bărbie cu două degete puternice și-mi întoarce fața spre el.

– Promite-mi, Nell, îmi zice și în ochi îi văd o concentrare celestă. Promite-mi, fir-ar să fie! Gata cu tăiatul. Simți nevoia, mă suni. Mă ai pe mine, ne descurcăm împreună, bine?

Mi-aș fi dorit să-i pot face promisiunea asta. Dar nu pot. El nu înțelege cât de profundă e nevoia asta. Și e o chestie pe care o urăsc. Chiar o urăsc. De fiecare dată, după ce mă tai, mă simt chiar mai vinovată decât înainte, ceea ce face ca problema să devină încă și mai gravă. E ca un nărav de care nu pot să mă dezbar, ca o dependență de care mă rușinez, fumatul, sau înghițitul pastilelor, sau care-o mai fi. Știu că el îmi înțelege nevoia de a mă tăia, dar nu-și dă seama cât de adânc e înrădăcinată nevoia asta în mine.

Încă nu i-am răspuns. Stau cu privirea ținută în tavan, tremurând. Îmi doresc să-i promit. Vreau să mă lecuiesc, să nu-mi mai doresc vreodată să-mi trasez linii de durere pe încheieturi, pe antebrațe.

Colton se ridică în capul oaselor și e gol încă, dar nu mai e tare și organul lui ne-erect mă fascinează. Îmi distrage atenția, dar numai pentru moment. Colton mă înhață, mă ridică și mă pomenesc în poala lui, în brațele lui, forțată să-i întâlnesc privirea mânioasă.

– Promite-mi, Nell, ce naiba!

– Nu! strig, smucindu-mă și îndepărtându-mă în graba de pat, de pielea lui fierbinte, de mușchii tari și de ochii mânioși, sfredelitori. Nu! Nu poți să-mi spui așa ceva mie. Nu poți să-mi ceri mie una ca asta. Tu nu înțelegi! Nu poți să apari în viața mea și să încerci să mi-o schimbi așa.

– Ba da, pot, îmi răspunde pe un ton calm, dar ferm.

Rămâne în continuare pe pat, urmărindu-mi mișcările. Scotocesc prin mormanul de țoale de pe podea după ale mele, dar nu reușesc să-mi găsesc nici chiloții, nici tricoul, așa că mă hotărâsc să iau un tricou de-al lui Colton. Îmi atârână până la mijlocul coapselor și e moale și miroase a el, ceea ce e derutant și reconfortant și minunat.

– Ba nu. Nu poți. Tu nu mă cunoști. Nu știi prin ce-am trecut. Nu știi ce simt.

– Ai dreptate. Dar mă străduiesc.

– De ce?

– Pentru că tu nu trebuia să fii în niciun caz lăsată singură să te descurci. Nu trebuia să ți se permită să îngropi totul în tine și să-l lași să se infecteze. Moartea lui Kyle e o rană deschisă înăuntrul tău. Nu s-a vindecat niciodată, nu s-a închis. E al naibii de urâtă și de cangrenată, Nell. Putrezește. Ai nevoie să lași pe cineva să pătrundă înăuntru. Ai nevoie să mă lași pe mine înăuntru.

– Nu pot... nu pot...

Acum, deja, fug. Afară din camera lui, spre bucătărie.

Ori băutura, ori tăiatul. El a adus totul la suprafață, forțând toată porcăria îngropată de mine să se ridice. O știe și o face intenționat.

Am ținut-o atât timp îngropată și ori de câte ori amenința să se ridice, să iasă, beam până când se lăsa la loc sau mă tăiam și-o lăsam să sângereze, mai degrabă decât s-o simt, decât să plâng, sau să țip, sau să mă înfurii.

Știu că el are whisky pe undeva, dar nu-l găsesc. Nu e în frigider și nu pot să ajung până la dulapul de deasupra frigiderului, unde

știu că trebuie să fie. Mă cațăr pe bufet, mă întind, dar îmi pierd echilibrul. Cad, trântindu-mă cu putere de podea, și tot aerul îmi fuge afară din plămâni.

Iese la suprafață. A început să iasă când m-a forțat el să izbucnesc în lacrimi, când m-a făcut să recunosc că eu l-am omorât pe Kyle. Vinovăția s-a ridicat la suprafață și a ieșit, ceea ce m-a durut, de parcă mi-ar fi tocat inima cu cuțitul.

Ce e asta?

Asta e jalea. Pierdere. Conștientizarea pierderii lui Kyle. Evident că el s-a dus, o știusem. Dar asta e jalea. Suferința. Singurătatea. Mai rele decât vinovăția. Totdeauna am știut că vinovăția e un sentiment greșit și nepotrivit. Vinovăția nu pot s-o justific, nu se poate transforma, sau explica, sau îngropa pe mai departe.

Mă lupt cu hohotele de plâns, mă lupt cu cleștele care-mi strânge stomacul și inima.

Nu.

Nu.

N-o las să iasă.

El mi-a forțat vinovăția să iasă din mine. Nu poate să forțeze și jalea. N-o vreau. E prea mult. O să mă sfâșie.

Un sertar se deschide cu zgomot, tacâmurile zornăie. Nu sunt conștientă de faptul că mă mișc, însă eu sunt cea care scotocește în sertar după un cuțit. N-are decât să se supere. Nu-mi pasă. Îi aud tălpile tropăind. Mi-a lăsat un pic de timp ca să mă calmez, cred, dar acum știe ce fac.

Ajunge prea târziu.

Durerea e o binecuvântată ușurare. Privesc, cu o satisfacție vinovată, cum pe antebraț îmi răsare o dungă subțire și roșie. Cuțitul nu era prea ascuțit, așa că a trebuit să apăs. E o tăietură adâncă.

– Ce dracului!

E Colton, acum cu șortul pe el, repezindu-se spre mine. Furios, speriat.

– Nell... ce dracului faci?

Nu mă sinchisesc să-i răspund. Sunt amețită. Sângerez. Privesc în jos și văd cum dâra de roșu de întinde și e prea mare. Am tăiat

adânc. Prea adânc. E bine. Jalea lunecă de pe mine și se prelinge pe parchetul laminat plin de zgârieturi.

Sunt în brațele lui și simt o presiune în jurul brațului. Un prosop alb, devenind iute roz spre roșu aprins, îmi strânge brațul cu atâta forță, încât mă doare mai rău decât tăietura. Îmi înfașoară prosopul pe braț, după care-l prinde strâns cu o curea.

Ajung între genunchii lui, cu spatele spre partea lui din față. Îi simt duritatea pieptului și răsuflarea frenetică, gâfâită, brațele în jurul umerilor mei. Ține cu o mână cureaua și cu cealaltă încheietura mea. Fața îi e apăsată pe creștetul meu. Răsuflarea îmi pufăie asurzitor în ureche, în păr.

– Fir-ar a naibii de treabă, Nell. De ce?

Reușesc să-mi regăsesc vocea. Durerea din cuvintele lui e palpabilă, ca și cum l-aș fi tăiat pe el, nu pe mine, și vreau să i-o alin. Ciudat. Vreau să-i alin lui suferința, durerea pentru tăietura mea.

– Nu pot să suport, șoptesc, pentru că șoapta e singura care îmi mai e la îndemână. E prea mult. El s-a dus și nu se mai întoarce. Că e vina mea, că nu... el s-a dus. E mort. E un morman de oase într-o ladă din lemn, o amintire din ce în ce mai ștearsă. Durerea asta nimic n-o poate face să înceteze. Nici măcar timpul.

– Știu.

– Știi pe naiba! ripostez și ultimul cuvânt e un mârâit turbat. Tu n-ai fost acolo. Tu nu ești în mintea mea. Tu nu știi.

– A fost fratele meu mai mic, Nell, îmi atrage atenția cu o voce care sună aproape la fel de zdrobită ca a mea.

– Dar... tu ai plecat când noi aveam unsprezece ani. Și nu te-ai mai întors niciodată, nici măcar în vizită.

E un subiect despre care n-am discutat niciodată cu Kyle, dar știu că-l deruta, îl rănea. Iar părinții lui nu voiau să vorbească despre Colton.

– Mda, mă rog... N-am prea avut de ales. Abia dacă supraviețuiam. Dar i-am simțit lipsa în absolut fiecare zi. I-am scris o mie de scrisori, în mintea mea, în timp ce încercam să adorm pe băncile din parcuri sau în lăzi, pe câte o alee, învelit cu ziare. O mie de scrisori pe care n-am fost niciodată în stare să le scriu, n-am avut cum să le scriu. Nu-mi puteam permite nici hrana, nici adăpostul, cu atât mai puțin un bilet de autobuz spre Detroit.

Ceva din spusele lui mi se pare izbitor de ciudat, dar sunt amețită și slăbită și cu mintea încețoșată, așa că nu pot să-mi dau seama ce anume.

Îmi eliberează presiunea garoului improvizat și desface, cu delicatețe, prosopul. Sângele iese încet, dar e pe cale să se oprească. Mă ridică în brațe și mă duce, iar eu îmi las capul să se răstoarne pe pieptul lui lat. Mă întinde pe pat, dispare, apoi se întoarce cu un sul de fașă, leucoplast și un tub de Neosporin.

– Probabil că ar trebui să te coasă, îmi zice, împăturind o bucată de tifon pe care mi-o plasează peste rană, după care-mi înfășoară strâns brațul cu fașă. Dar știu că tu nu vrei, așa că asta ar trebui să fie de ajuns.

– De unde știi că nu vreau?

– Ai vrea?

– Pe naiba, nu. Dar de unde știi tu? Întreb, privindu-l cum lipește capetele feșei cu leucoplast.

– Pentru ca eu n-aș vrea, dac-aș fi în locul tău. S-ar lăsa cu întrebări, cu asistența socială și psihologi și supraveghere psihiatrică. Iar cea mai rea dintre toate, ți-ar anunța părinții.

Își plasează două degete sub bărbia mea și-mi urmărește conturul maxilarului cu degetul mare.

– Și exact de asta o să ai parte, dacă se mai întâmplă o dată porcăria asta, te duc la urgență și-i sun naibii chiar eu pe ai tăi, așa cum ar trebui să fac și de data asta, dar n-o fac.

– De ce n-o faci? Întreb în șoaptă.

– Din cauză că ei ar înțelege totul greșit. Nu e un strigăt menit să atragă atenția sau orice altceva din tâmpeniile bălmăjite de psihologi, îmi explică, lăsându-și fruntea în jos ca s-o atingă pe-a mea. Pentru că eu pot să te ajut, dacă mă lași. Putem să trecem amândoi de asta.

Amândoi? Aoleu. Aoleu. Privirea mi se încețoșează, buza îmi tremură și pieptul mi se zguduie. Instinctul îmi cere să provoc durerea, ca să împiedic revărsarea lacrimilor. Colton știe asta deja, așa că mă trage spre el și mă strânge la pieptul lui. E hotărât să facă asta, să-mi ofere maximum de sprijin și de iubire. Și exact asta mi-a fost totdeauna groază să recunosc că mi-o doresc atât de amarnic. Numai că el manifestă o tenacitate extremă în a nu-mi permite să

mă ascund, să mă retrag sau să mă prefac, așa că-mi cunoaște toate trucurile.

– Lasă... să... iasă, îmi șoptește cu o voce aprigă, aspră, prin părul meu.

– Nu. Nu!

Cel din urmă cuvânt e un țipăt.

– Trebuie. Nu poți să-ți lași sângele să iasă în locul ei. Nu poți să te prefaci în continuare, înghițindu-ți suferința.

Un frison, un tremur, dinții mei strângându-se pe buza de jos. Ghearele mele se înfig în lespedea dură a pectoralilor lui. Nu plâng. Nu vreau.

Ba, să fiu a naibii, da, plâng.

– Doare al naibii de rău, Colton... murmur și cuvintele aproape că se îneacă în marea de hohote sugrumate și tremurături, de icnete zguduitoare după aer. Îl vreau înapoi! Nu vreau să-l mai privesc cum moare.

Hohotesc și iar hohotesc, iar el nu face altceva decât să mă țină în brațe. Până la urmă, reușesc să-mi revin și las cuvintele să se reverse din mine.

– Văd scena aia iar și iar. De câte ori închid ochii, îl văd cum moare. Știu că n-a fost vina mea, mereu am știut. M-am convins pe mine însămi că a fost vina mea, doar pentru că era de preferat, față de durerea de a ști că el nu mai e.

– Dar nu mai e. Și trebuie să accepți realitatea.

– Știu. Numai că doare.

Și acum urmează mărturisirea cea mai grea dintre toate.

– Mă pomenesc că încep să-l uit. Îl tot văd murind, iar și iar, dar nu mai pot să-mi aduc aminte mirosul lui. Ce simțeam când mă ținea în brațe. Ce simțeam când mă culcam cu el. Ce simțeam când mă sărutam cu el. Nu pot să mi-l aduc aminte. Și uneori mă întreb dacă l-am iubit vreodată cu adevărat. Dacă n-a fost doar o închipuire adolescentină. Dacă nu mi s-a părut că-l iubesc doar pentru că el a fost primul. Pentru că ne-am tras-o. Nu știu. Nu-mi amintesc. Iar acum ești tu și ești mai bun decât a fost el. Mai puternic. Mă faci să mă aprind așa cum nu-mi aduc aminte să se fi întâmplat cu el. Mă faci să simt așa cum nu m-a făcut el niciodată. Felul în care mă săruți... e mai grozav decât orice îmi amintesc că

erau săruturile lui. Când m-ai făcut să-mi dau drumul, mi-am dat seama că n-am mai simțit niciodată ceva asemănător. Niciodată. În niciuna dintre dățile când am fost cu Kyle, în cei doi ani cât am fost împreună.

Un urllet de durere pură a neputinței, de scârbă față de mine, de furie și de jale, îmi sfâșie gâtul. Colton mă strânge mai tare, dar mă lasă să urlu. Nu-mi cere să tac, nu încearcă să mă potolească, să-mi șoptească tot felul de vorbe sau să-mi spună că nu-i nimic.

– L-am uitat, Colton! Nici măcar nu l-am iubit vreodată și el s-a dus! Și n-o să-l mai am niciodată înapoi și niciodată n-o să mai fiu bine!

– Uitarea e modalitatea prin care creierul te ajută să te vindeci. Te ajută să mergi mai departe. Tu chiar l-ai iubit, Nell. El a fost primul tău iubit. Cel mai bun prieten al tău, înainte de asta. Măcar atât știi și eu despre voi doi. Ați fost nedespărțiți încă de la naștere. Și chiar l-ai iubit. Mda, s-a dus și, fir-ar, e mai nașpa decât orice altceva. Ți-a fost luat de lângă tine prea curând, tuturor ne-a fost luat. N-am cum să fac ca asta să fie bine. Dar tu trebuie să fii bine. Trebuie să te lași vindecată și să mergi mai departe. Ai rămas înțepenită în momentul morții lui, până în clipa asta. Închisă într-un cerc fără ieșire. Și trebuie să rupi cercul.

– Dar nu știu cum.

– Simte. Jelește. Lasă-te să simți toată furia pentru faptul că ți-a fost luat. Simte-i pierderea. Simte tristețea și lipsa lui. Nu-ți bloca simțirile, nu te tăia ca să le faci să înceteze, nu bea până când le amorțești. Nu trebuie decât să te așezi și să le lași pe toate să te sfâșie. După care te RIDICI și continui să respiri. Răsuflare după răsuflare. Zi după zi. Te trezești și te lași sfâșiată. Plângi o vreme. După care te oprești din plâns și-ți vezi de treburile pe ziua aia. Nu ești bine, dar ești vie și-o să fii și bine, într-o zi.

– O spui de parcă ar fi ușor.

– La dracu, nu, nu e ușor. E cel mai greu lucru din câte au existat vreodată. Dar e singura modalitate. Ceea ce faci tu o să te omoare.

Simt în vocea lui experiența personală.

– Tu așa ai făcut, zic și el oftează.

– Mda. Și nu numai o dată.

– Pentru Kyle?

-
- Și pentru el.
 - Și pentru mai cine?
 - Oftează din nou, o lungă răsuflare neputincioasă.
 - Prieteni, frați. O fată care... una pe care am iubit-o.
 - Povestește-mi.
 - Cum? Chiar vrei? Vrei să ascuți așa ceva acum?
 - Încuviințez, iar el scoate un geamăt din piept.

- Bine. Primul a fost unul dintre cei mai buni amici, al meu și-al lui Split. T-Shawn. Split a copilărit lângă el. T-Shawn și Split au pus bazele pentru Five-One Bishops. A fost o încăierare pe un teren de baschet, o chestie cu pariuri. În principal, cu pumnii, câteva lanțuri, un nemernic avea și o bâtă. După care a luat proporții. Unul dintre tipii ceilalți a scos un cuțit. L-a înjunghiat pe T-Shawn în gât. L-am privit... am privit cum i se scurge tot sângele pe mâinile mele, în brațele mele. L-am văzut pe T murind, l-am ținut în brațele mele, naibii, până s-a scurs tot sângele din el după care l-am omorât pe ticălos. L-am dat cu capul lui afurisit de ciment până i-am văzut creierii. N-am mai putut să mă opresc. T a fost un tip de treabă. Un bun prieten. Un tip sensibil, chiar. Dar a avut ghinionul să se fi născut în ghetou. Nu prea ai altă variantă, decât să faci ce-ai de făcut, ca să respiri mai departe. Pentru cei mai mulți, chiar nu există alte variante. Așa e viața. Viața de cartier. Așa merg marafeturile. T era deștept, frate. Ar fi putut să se ducă la facultate, să scrie tot felul de rahaturi deștepte, să fie cineva, dac-ar fi avut o șansă. N-a avut-o. Acum e mort.

- Îmi pare rău.

- Pe urmă, un alt frate a fost împușcat. Lil Shady. La început n-am fost prieteni. Fata lui avea lipici la mine, ceea ce lui nu i-a plăcut. N-am făcut niciodată nimic cu ea, dar... lui nu i-a plăcut de mine din cauza asta. Până la urmă, am trecut peste rahatul ăla și ne-am ținut unul celuilalt spatele când se împutea treaba. Shady s-a ales cu un glonț în cap. N-am văzut porcăria, slavă Domnului. Dar s-a dus și a fost nașpa. Pur și simplu... s-a dus. Am fumat un chiștoc cu el cu o oră înainte să moară, știi? După care mă trezesc că-mi bubuie în ușa Split și Mo, cărându-l după ei pe Shady și zbierând ceva despre o alta bandă care a dat o raită cu mașina pe-acolo.

Îl văd pierdut în gânduri, cu privirea goală, revăzând trecutul.

– Câțiva alții, de-a lungul anilor, aceeași porcărie, alte zile. Niciunul atât de apropiat ca Shady și ca T, totuși.

Vocea i se stinge și-mi dau seama că rătăcește printre amintiri.

Îmi petrec degetele printre ale lui.

– Și o fată, ai zis? Una pe care ai iubit-o?

– Aia a fost cea mai urâtă zi din viața mea. Motivul pentru care m-am hotărât să părăsesc banda și să duc o viață cumsecade, să cumpăr atelierul și să încerc să mă îndepărtez de toate porcăriile alea.

Își lasă capul în jos, îngropându-și fața în părul meu, și trage aer adânc în piept.

– Se numea India. Foarte frumoasă, la naiba. Maică-sa era negresă, iar taică-său coreean. Ochi migdalați, păr negru, lung și drept, până la mijloc, un trup ca... în fine, unul al naibii de strașnic. O fată foarte dulce. Prea dulce ca să trăiască în ghetou, să fie prinsă în porcăriile în care eram eu prins. Era prietenă cu iubita lui Split. Stătea mult timp pe lângă noi, așa că am remarcat-o. Văzut, plăcut. Am văzut-o că trage cu ochiul spre mine. Până la urmă, într-o seară, am rămas singurii trei după o petrecere și am stat de vorbă până în zori pe scara de incendiu. Ea voia să se ducă la o școală de cosmetică sau poate să ajungă model, nu prea știa sigur care dintre ele. Putea să fi ajuns mare în amândouă.

Urmează o lungă tăcere. Prea lungă. Cu toate astea, eu nu pot s-o umplu. Îl aștept să continue.

– Am ieșit împreună timp de un an. Ieșit nu e chiar termenul potrivit, pen' că doar n-o duceam pe Broadway, sau în Mica Italie, sau alte porcării, înțelegi? Am fost împreună timp de un an, asta am vrut să zic. La dracu! Nu pot să vorbesc despre asta.

Vocea i se frânge; inspiră adânc, lasă aerul să iasă, apoi continuă.

– Am avut ceva porcării de aranjat cu o bandă rivală, câteva încăierări, în fine. Rahaturi de rutină. A ieșit rău. M-am trezit despărțit de Split și de ceilalți hăituit pe jos mile întregi de mai mulți indivizi decât aș fi putut să rezolv singur. N-am vrut, dar i-am condus spre India. Ea își pierdea vremea cu prietenele ei și cu vreo doi iubiți de-ai lor. M-a văzut că vin pe strada, și-a dat seama că sunt în bucluc. I-a strigat pe băieți să-mi iasă în ajutor. Așa că eu și băieții ne-am ocupat de treburi, m-am pomenit nimerit în umăr, dar n-

aveam treabă, nu era prea rău. Ultimul tot spunea porcării, dar îl văzusem că era gata s-o rupă la fugă. L-am lăsat. Fir-ar... a fugit, dar s-a oprit cam la o sută de metri mai încolo și a tras un foc, ca un ultim *să v-o trag*. India era pe verandă, l-a primit drept între ochi. Complet al naibii de accidental. I-am văzut fața tipului. Era la modul *tu-i mama mă-sii*, fiindcă toată lumea o cunoștea pe India. N-avea importanța al cui erai, toți o știau pe India, n-aveai cum să n-o îndrăgești, s-o respecti, naibii. Atât era de scumpă. S-a curățat și el a doua zi. N-am fost eu, dar s-a întâmplat. Totuși, nu mai avea importanță. Ea se dusesse. Toată frumusețea, toată dulceața ei, toată dragostea față de toată lumea, indiferent cine erai... duse și gata.

Simt udătură în păr, aud lacrimi în vocea lui. Mă foiesc, mă sucesc, îl trag spre mine. Îi țin capul pe pieptul meu și înțeleg, în sfârșit, ce voia să spună prin a te lăsa sfâșiat. Colton e un tip redutabil, dur și puternic și stoic. Doar că e... zdrobit de amintiri. Și asta după atâția ani.

– Ea a fost prima fată pe care am iubit-o în viața mea. Adică am mai avut iubite și înainte de ea, înțelegi? Chiar am crezut că sunt îndrăgostit de v-o două, dar aia nu fusese iubire. Fusese ceva care semăna a iubire, aproape iubire. Dar atunci când simți soiul ăla de nevoie mistuitoare de cineva, de cineva pentru care ai face orice, indiferent ce-ar fi? Îți intră naibii pe sub piele, în suflet, ca și cum esența din care e plămădită se impregnează în tine atât de cuprinzător, încât însuși aerul pe care-l respiri și fiecare moleculă din ființa ta sunt îmbinate. Asta e iubirea. Exact așa am iubit-o.

Vocea lui Colton e... sfâșiată.

– Și uite că ea s-a dus. De-aia am porcăriile astea pe piept, cicatricile. N-am putut să suport. N-am putut să accept că era moartă nici să mă tai. M-a durut atât de rău, de adânc, încât, pur și simplu, a trebuit să-i pun capăt cumva. Trebuia să mai simt și altceva, în afară de agonia sentimentală. Split a fost cel care m-a salvat. M-a făcut să privesc în față ce s-a întâmplat și ce simțeam și să las să treacă.

Râde, dar sună ca un lătrat aspru.

– Cu toate astea, niciodată nu poți lăsa cu adevărat să treacă. Nu poți să încetezi. Nu încetezi să suferi, nu încetezi să iubești. Nu pleacă așa ușor: tu doar continui să trăiești și până la urmă rahatul

ajunge să fie împins în fundalul vieții tale, așa că nu te mai mistuie în fiecare zi. Și, la un moment dat, îți dai seama că ești bine. Tot te mai doare, tot îți lipsește persoana aia. Și, mda, uiți amănuntele. Felul în care mirosea, ce gust avea gura ei, cum îi simțeai pielea, cum îi suna vocea. E aproape ca o altă viață, o altă persoană care a iubit-o, care a fost cu ea. Dar, la nivel de zi-cu-zi, știi că ești bine. Oarecum.

– Și înveți să iubești pe altcineva? îl întreb, fiindcă am nevoie să știu.

El se ridică în șezut și acum stăm față în față, turcește.

– Asta n-o mai știu, mărturisește și observ că ochii îi sunt vulnerabili, lăsându-mă să pătrund dincolo de ei. Totuși, la asta lucrez, adaugă el. Îți dau de știre dacă aflu.

La mine se referă.

– Cum poți să concurezi cu o fantomă? îmi șoptesc întrebarea într-o tăcere prelungită.

– Nu știu, răspunde, ridicând din umeri. Nu poți să știi. Doar înțelegi că există o parte din tine la care nu poți să renunți, din cauză că-i aparține cuiva care a murit. Nu știu.

– Și noi putem să facem asta? Tu și cu mine? Tu cu fantoma ta, a Indiei, și eu cu a mea, a lui Kyle?

Îmi ia mâinile într-ale lui și începe să-mi mângâie încheieturile cu degetele mari.

– Nu putem decât să încercăm, să facem tot posibilul. Să dăm cât trebuie dat, zi după zi. Răsuflare după răsuflare.

– Nu știu cum să procedez. Mi-e frică, mărturisesc, nefiind în stare să-l privesc, nefiind în stare să-i văd ochii.

Face iar gestul ăla, cu degetele apucându-mă de bărbie și ridicându-mi fața spre el. Doar că de data asta se apleacă și buzele lui mi le ating pe ale mele.

– Nici eu nu știu și la fel îmi e și mie. Dar, dacă vrem să trăim, să nu fim și noi aproape fantome, înțepeniți în iubirea amintirii unora care au murit, atunci suntem obligați să încercăm, îmi răspunde, după care mă sărută iar. Noi ne înțelegem unul pe celălalt, Nelly. Amândoi am pierdut pe câte cineva iubit. Amândoi avem cicatrice, și regrete, și furii. Putem să reușim împreună.

Răsuflu printre flori de teamă, tremurături și dorință de evadare.

– Îmi place când îmi spui Nelly. Nimeni nu mi-a mai spus așa până acum.

El doar zâmbește și mă ține mai aproape.

CAPITOLUL 10

Reducând fantomele la tăcere

După o lună

Lucrurile au revenit la ceva asemănător normalității, cu excepția faptului că de-acum Colton tot vine pe la mine și rămâne. Situația s-a întors pe un plan mai puțin fizic, cu toate că sunt la fel de atrasă de el, dacă nu și mai mult, și-i simt frecvent privirea oprindu-se asupra mea. Ne-am mai sărutat de câteva ori, dar parcă am fi pus, tacit, o pauză afecțiunii fizice. Nu-mi dau seama precis de ce. Nu sunt sigură că-mi place asta. Îl vreau. Am nevoie de atingerile lui.

Particip la cursurile de la NYU, alerg, lucrez în ture ca ospătăriță, ducând cocteiluri la mese, și cânt. Și-l văd pe Colton, dar nici pe departe suficient. Mai presus de orice, încerc să nu intru în panică în legătură cu iminenta mea acceptare sau respingere la colegiul de artă interpretativă. Cu toată nebunia întâlnirii cu Colton în parc și a evenimentelor ulterioare, izbutisem chiar să uit că urmează să sosească scrisoarea.

Scrisoarea sosește, în sfârșit, adusă de Colton, împreună cu restul corespondenței mele. Stau cocoțată pe bufetul din bucătărie, cu picioarele pe un scaun, exersând un cântec, când îmi bate Colton în ușă, intrând chiar în timp ce ciocănește. Îmi înmânează teancul de plicuri, pe care mă apuc să-l triez. Scrisoarea de la NYU e ultima, evident. Când ajung la ea, inima începe să-mi bată cu putere și las celelalte plicuri să cadă.

– Ce e? se interesează Colton, observându-mi reacția.

– Mi-am depus cererea de înscriere la arte interpretative, la universitate. Admiterea nu e garantată, iar scrisoarea asta îmi spune dacă am intrat sau nu.

Îmi strecor un deget pe sub clapa plicului și scot afară singura coală de hârtie aflată înăuntru. Moment în care curajul mă părăsește și ezit, fâlfâind din mâini și țipând ca o adolescentă.

– Nu pot să mă uit! Citește-mi tu, îi zic, întinzându-i foaia.

Colton o ia, aruncă o privire, după care mi-o dă înapoi.

– Nu, e a ta. Tu s-o citești.

Pe față are o expresie neobișnuită, pe care nu știu cum s-o interpretez.

– Sunt prea emoționată, îi mărturisesc. Poți să mi-o citești tu? Te rog?

– Trebuie s-o citești tu însăși, Nelly. N-ar mai fi același lucru, dacă n-ai citi singură că ai fost primită.

– Tu nu știi dacă am intrat, insist, împingând scrisoarea spre el, acum deja curioasă și enervată. Te rog? Mi-o citești, te rog?

N-ar trebui să forțez nota, știu, pot să văd după cum i se împietresc trăsăturile că asta e o problemă. Un declanșator. Dar acum am luat problema în dinți și n-am de gând să-i dau drumul.

– Nu, Nell. Nu ți-o citesc. E scrisoarea ta de acceptare, nu a mea.

Îmi întoarce spatele, înfundându-și o mână în buzunar și începând să zornăie mărunțișul.

Privește afară, pe fereastră, cu umerii încovoiați, maxilarul încordat.

– Haide, Colton. Ce mare scofală? Vreau să împart momentul ăsta cu tine.

Se răsucește spre mine, cu ochii înfierbântați, îndurerați și înfuriați.

– Vrei să știi ce mare scofală? Nu știu să citesc, dracului! E bine? Asta-i marea scofală. Nu știu să citesc, dracului.

Se întoarce din nou spre fereastră, cu pumnii strânși pe lângă corp.

Sunt năucită.

– Ce... ce spui? Nu știi să citești? Adică... deloc? Cum... cum e posibil?

Mă apropii de el din spate și, ezitantă, cu gingășie, îi așez o mână pe umăr.

Umărul lui musculos e ca o stâncă sub mâna mea. Nu se întoarce cu fața când vorbește, iar vocea îi e atât de scăzută, încât sunt nevoită să ciulesc urechile ca să-l aud.

– Sunt dislexic. Adică, la modul grav. Pot să citesc, însă foarte, foarte rău, și-mi ia o veșnicie, fir-ar să fie, ca să duc până la capăt chiar și propoziția cea mai simplă. Un afurisit de țânc din clasa întâi poate să citească mai bine decât mine, înțelegi? Dacă stau într-o cameră unde e o tăcere absolută și mă concentrez de-a dreptul intens timp de o oră sau două, poate că reușesc să descifrez un articol întreg de ziar, dacă e scris la nivel de clasa a cincea, sau altă porcărie din asta.

Atât de multe se limpezesc în clipa asta...

– E unul dintre motivele pentru care ești aici, în New York, nu-i așa? Una dintre problemele pe care le ai cu părinții tăi.

Clatină de două ori din cap, smucituri scurte, tăioase, de încuviințare.

– Mda. Asta a fost o problemă de când mă știu. Când eram copil, chestiile erau mai greu de rezolvat decât sunt acum. În zilele noastre, există tot felul de mijloace pentru copii *cu deficiențe de învățătură* ca mine, îmi explică, mimând ghilimelele cu degetele prin aer. Au institute de cercetare și laboratoare didactice și pedagogi și tot felul de rahaturi savante. În copilărie, într-un district rural ca ăla în care am crescut noi, nu exista nimic din toate astea. Au crezut, pur și simplu, că sunt prost. La fel și părinții mei. M-au dus să mă testeze și chestii din astea, numai că dislexia nu era o chestie prea cunoscută de oricine, așa că n-au știut unde să caute, iar eu n-am știut să le explic ce problemă aveam.

– Eu tot ce știu de fapt despre dislexie e că are ceva de-a face cu dificultatea de a citi, îi zic, plimbându-mi mâna în cerc pe umărul lui ca granitul.

Clatină aprobator din cap și, în sfârșit, se întoarce cu fața la mine. Înghit în sec și mă hotărâsc să forțez bariera dintre noi. Mă apropiu de el, îmi îndes trupul într-al lui, îmi strecur brațele pe sub brațele lui și-i cuprind spinarea. Îmi las capul pe spate ca să-l privesc, rezemându-mi bărbia de pieptul lui. Mirosul și căldura și duritatea trupului lui mă îmbată și un amețitor torent de dorință se revarsă prin mine.

– Mda, în esență, cam asta ar fi, dar e mai mult de-atât, îmi zice. Nimic din ce e scris n-are vreo noima pentru mine. Litere, cifre, propoziții, ecuații matematice... nimic. Pot să fac o grămadă de probleme de matematică destul de avansată în minte, am un vocabular bun, mă pricep la gramatică, dar totul trebuie să-mi fie comunicat oral. Îmi spui un cuvânt și ce înseamnă, al meu e. Îmi explici o idee din matematică, mă prind, n-am nicio problemă. Dar ia să mi-o scrii? Nimic. E ca și cum totul s-ar învălmăși, s-ar rearanja într-un nonsens. Mă uit la foaia asta de-aici – bate cu degetul arătător scrisoarea din mâna mea – și văd literele. Știu alfabetul. Teoretic, pot să citesc. Mă descurc cu abecedarul. Dar când privesc hârtia, îți jur, văd numai aiureli, numai litere care n-au nicio noimă. Trebuie să mă concentrez asupra fiecărei litere pe rând, a fiecărui cuvânt, să le aud cum sună, să deduc ce înseamnă. După care trebuie să mă întorc și să le pun cap la cap, să reconstitui fraza, și paragraful, și pagina, iar asta înseamnă, de obicei, că trebuie să le deduc iarăși de la capăt. Dracu s-o ia, e migălos ca naiba.

– Toate cântecele pe care le compui, versurile...

– Totu-i aici, mă completează, ciocănindu-și fruntea. Compun versurile, muzica, totul, în cap.

Sunt de-a dreptul năucită.

– N-ai nimic din ele scris pe undeva?

Râde ca o tuse aspră.

– Nu. E și-așa destul de rău că nu pot să citesc. Dar nici nu pot să scriu. Nici mort. E la fel de greu. Mai greu, de fapt, fiindcă mă apuc să scriu ce am în cap, și iese altă porcărie, o aiureală incoerentă.

– Așadar, memorezi totul?

Ridică din umeri.

– Așa sunt eu. Am o memorie strașnică, iar pe plan muzical, am o ureche din alea perfecte. Aud o piesă muzicală, imediat pot să ți-o cânt. Note, acorduri, toate au sens pentru mine imediat cum le aud. Cu cheștiile mecanice e la fel. Pur și simplu, le prind instinctiv. Adică, a trebuit să învăț cum se procedează, exact la fel cum a trebuit să învăț să cânt la chitară și să-mi folosesc vocea așa cum trebuie, dar îmi vine firesc.

– Și părinții tăi n-au înțeles nimic din toate astea? Îl întreb.

Oftează, dar odată cu un fel de mârâit.

– Doamne, urăsc să vorbesc despre porcăria asta, mărturisește, mângâindu-mi absent părul pe spate. Nu, chiar n-au înțeles. Eu am fost primul lor copil. Au făcut greșeli, pot să-i înțeleg. Dar asta nu face ca tot ce s-a întâmplat să fie mai puțin aiurea.

– Ce s-a întâmplat?

Mă privește în ochi și pare să-și extragă forța din cine știe ce vede acolo.

– Cum ți-am zis, ei chiar n-au putut să priceapă ce problemă aveam eu. Nu eram, ca să zic așa, încet de minte sau altfel. Știam să vorbesc foarte frumos, puteam să mă comport ca lumea în societate, să-mi leg șireturile, să recunosc culorile și formele și toate astea, dar când lecțiile de la grădiniță au început să mă oblige să mă uit la lucrurile de pe paginile tipărite, pur și simplu nu puteam să le înțeleg. Și asta îmi umplea pe toți de disperare. Tata era în ascensiune pe atunci și avea aspirații foarte mari. Planuri foarte importante în privința mea, primul lui născut. Era vorba să fiu succesorul lui, medic, sau avocat, sau altceva la fel de barosan. Hotărâse că asta o să-mi fie destinul și nimic nu-l putea face să se răzgândească. Și devenea din ce în ce mai greu, fiindcă toate cunoștințele mele în materie de citit și de scris erau, practic... nule. N-am reușit niciodată să progrez mai departe de nivelul clasei întâi, zău așa. Eram nevoit să trudes de trei ori mai mult decât toți ceilalți ca să-mi fac temele, să trec testele, toate alea. Am trecut prin școală ca gâscă prin apă. Tata credea că sunt doar leneș, îmi zicea întruna să muncesc mai mult, să nu mă las împiedicat de nimic. De gimnaziu am trecut la limită și prin asta înțeleg la limită, dar în condițiile în care învățam și-mi făceam temele timp de patru sau cinci ore în fiecare noapte, la propriu. Pentru că totul se învărtește în jurul scrierii răspunsurilor sau citirii manualelor. Și, cum ți-am zis, pot, numai că e... atât de greu, încât devine aproape imposibil și-mi ia o veșnicie. Nu eram decât un copil. Voiam să joc fotbal și să mă zbugui cu prietenii, să stau la taclale, toate chestiile normale. Dar nu puteam, fiindcă eram tot timpul în camera aia blestemată, chinându-mă să-mi termin de citit cele zece pagini la istorie sau *The giver*.

Îmi las fruntea pe pieptul lui, suferind pentru el.

– Dumnezeu, Colton...

– Mda, a fost nașpa. Iar tata, pur și simplu, nu înțelegea. El nu e un om rău. E un tip grozav, chiar este. Când nu era vorba despre școală, era un tată grozav pentru mine. Dar chestia asta a început să umbrească totul, pe măsură ce am crescut. În liceu, eram de-a dreptul furios. Uram școala. Îi uram pe profesori, pe director, pe părinții mei și tot restul. Nici faptul că pe atunci aveam cincisprezece ani nu era în favoarea mea, nicidecum. Kyle era deja băiatul de aur, perfect manierat, sportiv, cu mulți prieteni, și fermecător, și așa mai departe. În timp ce eu eram obligat să învăț șase ore pe zi doar ca să împușc note de trecere. Iar cea mai rea fază dintre toate era că înțelegeam principiile de bază și știam asta. Știam că nu sunt prost. Puteam să fiu atent la predare și să înțeleg despre ce era vorba în lecție. Puteam să ascult predarea și, probabil, să-i recit profesorului ca pe o poezie toată tâmpenia lui afurisită, cuvânt cu cuvânt. Dacă-ș fi putut să dau examenele oral, probabil că-ș fi fost un elev de note maxime pe linie. Numai că, pe vremea aia, pur și simplu nu exista o astfel de opțiune.

Îmi urmărește conturul bărbiei cu vârful unui deget, coboară prin spatele urechii, pe gât și apoi pe claviculă. Mă apucă frisoanele de fierbințeala atingerii lui.

– Am intrat într-o grămadă de buclucuri la școală, din cauză că eram atât de furios, atât de frustrat. Și copiii își bateau joc de mine, bineînțeles, pentru că mereu aveam necazuri și de-abia treceam clasa, așa că am avut parte de o mulțime de încăierări.

– Copiii sunt îngrozitori în liceu.

– Hai, nu, pe bune, replică el, râzând cu amărăciune. Sincer să fiu, ei nu mă deranjau cu adevărat. Rahaturile cu părinții mei erau cele care mă omorau. Ei își închipuiau doar că nu mă străduiesc îndeajuns, că-mi exagerez problemele doar ca să scap de școală sau cam așa ceva. Și se așteptau de la mine să mă supun la ce-mi pregătiseră, să le urmez planurile. Iar planurile astea includeau și facultatea. În timp ce eu nu-mi doream decât să muncesc într-un garaj, să construiesc mașini. Să cânt la chitară. Pentru ei, așa ceva era de neconceput.

– Așa că, atunci când s-a apropiat terminarea liceului... zic, fiindcă încep să înțeleg.

– Tata insista că trebuie să-mi trimit cererea de înscriere la toate facultățile alea, din Ivy League, și tot tacâmul.

Râde din nou, dar e un râs lipsit de veselie, plin de amărăciune și de o veche supărare.

– Facultate? La dracu, eu de-abia am putut să termin liceul. De-abia dacă puteam să citesc. Uram școala. Îmi era de ajuns. I-am zis asta și lui, dar pur și simplu nu l-a interesat. Zicea c-o să tragă sforile, astfel încât mediile mele proaste să nu conteze. Până la urmă, a trebuit să-l fac să înțeleagă. Îmi amintesc de ziua aia de parcă ar fi fost ieri. Senină, însorită, o zi frumoasă de iunie. Terminasem liceul de vreo două luni și eram tot timpul în garaj, lucrând la Camaroul ăla al meu. El insista să trimit cereri de înscriere la Harvard, și la Columbia, și la Brown, iar eu nu voiam. Era o hărțuială permanentă. În cele din urmă, am lămurit-o cu el, pe terasa din spatele casei. I-am zis că nu mă duc la facultate în vecii vecilor. Știi care-a fost replica tatii? *Atunci, ești pe cont propriu.* Îmi plătea drumul, mă susținea financiar, îmi închiria un apartament și toate alea, dacă mă duceam la facultate. Dacă nu, nu-mi dădea nici măcar o pară chioară.

Se oprește puțin și-mi dau seama că urmează partea cea mai grea.

– A ieșit urât. El... ne-am certat, dar rău. M-a făcut în toate felurile, mi-a zis că sunt prost și leneș. Era supărat, asta pot s-o înțelege, dar oricum... tot m-a marcat, fir-ar să fie, pe viață. Tot ce-mi doream era să am binecuvântarea lui, ca el să înțeleagă că am alte aptitudini, că sunt priceput în alte feluri. Dar el, pur și simplu, nu putea. Cum ți-am zis, cearta a degenerat urât. La modul fizic. El a dat în mine, eu am dat în el. Am fugit. Mi-am lăsat mașina, Chevroletul meu Camaro pentru care-mi consumasem atâția ani ca să-l reconstruiesc de la zero. Mi-am lăsat toate marafeturile. Mi-am luat un rucsac și ceva țoale și toți banii pe care-i aveam. Mi-am cumpărat un bilet de autobuz până în New York. N-am mai privit înapoi. Evident că biletul m-a costat aproape până la ultimul dolar din câți aveam, așa că, până să ajung în oraș, eram de-a dreptul falit, un băiat de șaptesprezece ani, practic analfabet, plin de furie și fără planuri, fără bani, fără prieteni, fără mașină, fără apartament, fără

nimic. Doar cu un rucsac în care aveam un pachet de biscuiți și ceva haine de schimb.

Suferința din vocea lui e sfâșietoare. Îl văd cu ochii minții, un băiat speriat, furios, singuratic, forțat să se lupte doar ca să supraviețuiască. Prea mândru ca să se mai întoarcă la casa părinților, chiar și să fi putut. Înfometat, înfrigurat, singur, trăind pe străzi.

– Colton... îmi pare foarte rău că a trebuit să treci prin toate astea, îi zic și-mi aud vocea frângându-se.

Mă prinde de bărbie și-mi ridică fața spre el.

– Hei. Fără lacrimi. Nu pentru mine. Doar am reușit, nu?

– Mda, dar n-ar fi trebuit să suferi atât, insist eu.

El doar ridică din umeri, cu indiferență, așa că mă dau înapoi și-i arunc o privire mânioasă.

– Nu, nu ridică din umeri, îi zic. Ai realizat atâtea. Ai supraviețuit. Ai reușit să te smulgi de viața de stradă. Ti-ai clădit o afacere de succes din nimic. Și ai făcut toate astea prin forțele proprii, în ciuda incapacității tale de a scrie și de a citi. Mi se pare ceva extraordinar. Mi se pare că tu ești extraordinar.

Ridică iarăși din umeri și-și dă ochii peste cap, vizibil incomodat. Îi cuprind obrajii între mâini, adorând să-i simt țepii aspri în palme.

– Ești inteligent, Colton. Chiar ești. Ești talentat. Sunt uimită de ceea ce ești.

– Mă stânjenești al naibii de rău, Nelly, îmi zice, încolăcindu-mă cu brațele și trăgându-mă brutal la pieptul lui. Dar mersi pentru ce mi-ai spus. Înseamnă mult mai mult decât îți dai seama. Bun. Te-au primit sau nu? Mi s-a acrit să tot vorbesc despre porcăriile mele.

Ridic scrisoarea pe la spatele lui și citesc pe deasupra umărului.

– Mda, am intrat.

– Nici nu se punea vreodată problema altfel. Îs mândru de tine, Nelly, dragă.

Zâmbesc la pieptul lui, adulmecându-i mirosul.

* * *

Înghit în sec. Nu sunt convinsă că pot să fac asta. Țin strâns de gâtul chitarei și mă străduiesc să nu intru în panică.

– Gata? aud vocea lui Colton de lângă mine.

Mă împunge ușor cu genunchiul.

Fac semn din cap că da.

– Mda. Mda. Pot s-o fac.

– Poți. Doar ia-te după mine și cântă armonia, da? Trebuie doar să ții ritmul, așa cum am repetat, și să lași ca toată lumea să-ți audă vocea aia îngerească, bine?

Încuviințez din nou și-mi flexez degetele. N-am mai cântat niciodată până acum în public. Adică, da, de câteva ori, pe stradă, fie singură, fie cu Colton, dar aici e altceva. E... e îngrozitor. Suntem pe o scenă, în bar, și aproape o sută de oameni ne privesc, așteptându-ne să începem. Ei îl cunosc pe Colton, au venit aici pentru el și acum se întreabă cine sunt eu. Fără emoții.

– Salutare, tuturor. Eu sunt Colt și ea e Nell. O să vă cântăm ceva, sunteți de acord?

Se aud aplauze și câteva fluierături. Colton îmi aruncă o privire, după care se întoarce din nou spre public.

– Mda, știu că e superbă, măi băieți, dar e tabu. Pentru început, o să cântăm ceva din repertoriul Avett Brothers, cred. Ascultați *I would be sad*.

Pornește o introducere complicată, ciupind corzile ca o replică a banjoului din piesa originală. Intru și eu, la timp, cu o bătaie simplă și-mi aștept momentul ca să-i țin armonia. Ritmul e ușor de ținut și l-am exersat de atâtea ori, încât nici măcar nu trebuie să mă gândesc la el, așa că nimeresc intrarea fără probleme. Îi dăm pe spate. Vocea mea oferă un contrapunct perfect pentru cea a lui Colton, timbrul meu limpede de alto strecurându-se pe lângă răgușeala lui aspră, și știu că împreună putem să-i ținem ca sub vrajă.

Îmi ajustez ritmul când trecem la următorul cântec, pe care Colton are grijă să-l prezinte.

– E cineva pe-aici amator de City and Colour?

Spectatorii izbucnesc în aplauze furtunoase, în chip de aprobare, și Colton le zâmbește.

– Bun! Atunci, sper să vă placă varianta noastră după *Hello, I'm Delaware*.

Îmi zdrăngănesc partea de acompaniament în timp ce el face introducerea, dar pe dinăuntru chițăi de entuziasm. Minte mea se întoarce la momentul de început, când Colton i-a anunțat, practic, că sunt a lui. Mi-a plăcut. În plus, le-a zis că sunt superbă. Sunt numai fiori.

Mă transpun de-a binelea în cântecul celor de la City and Colour, fiindcă Dallas Green e formidabil. Îmi las vocea în voia ei; n-o rețin deloc. Cânt și las cuvintele să se reverse peste mine, prin mine. Emoțiile mi-au dispărut și nu mai știu altceva, în afară de melodia care îmi curge prin vene, de frumusețea pură a cântecului și de nivelul ridicat al adrenalinei, fiindcă știu că-i fac praf.

Următorul cântec e numai al lui Colton. L-am ascultat exersându-l, așa că de-abia aștept să-l aud cântându-l în concert. Chitara mea tace, iar Colton și-o acordează pe-a lui, începând să-l prezinte.

– Bun, următoarea piesa o s-o interpretez solo. Probabil că ați mai auzit-o, dar nu așa. E vorba despre *99 problems*, interpretată în original de unicul și inegalabilul Jay-Z. Aranjamentul versiunii pe care o să v-o cânt, totuși, a fost realizat de un artist pe nume Hugo. Mi-ar fi plăcut să primesc eu laudele pentru aranjament, sincer să fiu, pentru că e genial, dracului. Așa că, mda. Sper să vă placă.

Se aud câteva aplauze, care se sting când el pornește o secvență de acorduri tăiate, ca de baterie. Sunt de-a dreptul amețită de entuziasm și de mândrie în momentul în care începe să cânte strofa. Prima dată când l-am auzit interpretând cântecul, nu știam precis ce ascult, pentru că suna într-un mod unic, dar pe urmă l-am recunoscut și am rămas complet uluită. Are dreptate afirmând că aranjamentul e strălucit, fiindcă așa și este, fără discuție.

Mult prea repede, îmi vine rândul.

– Sunteți minunați. Și celelalte chestii ale lui Hugo sunt destul de criminale, dar asta e piesa mea preferată din repertoriul lui. Și, oricum, în continuare o să aibă Nell o piesă solo pentru voi.

El a insistat să-mi prezint singura piesa, așa că-mi potrivesc microfonul mai aproape și-mi fac încălzirea zdrăngănind acordurile de deschidere.

– Salutare. N-am mai cântat solo până acum în fața unui asemenea public, așa că să fiți drăguți, bine? O să vă cânt *It's time*, din repertoriul Imagine Dragons.

Întorc capul spre Colton.

– Piesa asta o să ți-o dedic, pentru că îmi amintește foarte mult de tine.

În timp ce făceam jogging și-mi ascultam playlistul, încercând să-mi dau seama ce cântec aș vrea să aleg pentru momentul solistic de astă-seară, am dat peste piesa asta. E un cântec minunat, care mie mi se pare inspirat din muzica pop a anilor optzeci, și mi-am dat seama că i-aș putea face o versiune indie-folk interesantă. Însă versurile au fost cele care m-au izbit, accentul pus pe ideea de a nu te schimba niciodată, de a fi ceea ce ești. Colton trecuse prin atâtea și rămăsese fidel firii sale, refuzând să se schimbe sau să cedeze, pur și simplu doar fiindcă asta așteptau alții de la el.

La câteva luni după moartea lui Kyle, mi-am dat seama că am nevoie de un debușeu. Simțeam nevoia să mă distragă ceva de la vinovăție și suferință. Chitara a apărut printr-o întâmplare fericită. Am văzut un anunț lipit pe un stâlp din lemn de înaltă tensiune, în care se făcea reclamă pentru un curs de chitară. Profesorul era un tip mai vârstnic, cărunț și burduhănos și jovial. Avea talent ca profesor, era răbdător și înțelegător. Dar, cel mai important dintre toate, părea să înțeleagă că îmi doream să am vreo două ore pe săptămână în care să fiu departe de tot și de toate. Nu-mi puneă niciodată vreo întrebare, doar mă puneă să exersiez din greu, mă forța, mă ținea ocupată, nelăsându-mi timp pentru altceva, în afara succesiunii acordurilor. Îmi dădea un program intens de exerciții și mă rupea cu repetările dacă nu țineam pasul cu el.

Cântatul cu vocea părea să fie o extensie firească a cântatului la chitară. Mereu îmi plăcuse mult să cânt, crescusem ascultând-o pe mama cum cânta. Cu toate astea, nu luasem niciodată cântatul în serios. Era doar un lucru de care mă ocupam în mașină și la dus. Dar apoi am început să iau lecții de chitară și muzica a devenit o obsesie, o eliberare, o cale de a simți și altceva, în afara suferinței. Învățam câte un cântec și, evident, cântam și cu vocea. Până la urmă, mi-am dat seama că-mi place cântatul cu vocea mai mult decât cu chitara și de atunci muzica însăși a devenit debușeu

căutat. Îmi petreceam ore în șir cântând la chitară și cu vocea, stând pe terasa din spatele casei, privind cum apune soarele și răsar stelele, și cântam, refuzând să mă gândesc la Kyle, refuzând să-i simt lipsa, refuzând să plâng după el. Cântam până când îmi sângerau degetele, cântam până când mă durea gâtul.

Acum, muzica e firul care mă leagă de Colton. Cântecul pe care ni le cântăm unul celuilalt sunt declarații. O conversație în derulare, pe note muzicale.

Așadar, cânt și las totul să iasă. Simt ochii tuturor îndreptați spre mine, simt privirea lui Colton devorându-mă. Termin cântecul și ultima notă vibrează prin aer, mâinile îmi tremură și inima îmi bubuie în piept. Un moment de tăcere, toți ochii spre mine, fețele șocate. Sunt pe cale să intru în panică, fiindcă nimeni nu aplaudă, însă deodată publicul explodează, țipând, fluierând, aplaudând, și-mi dau seama că fusese o tăcere năcută.

Presupun că e bine.

Când zgomotul se mai domolește, Colton își coboară microfonul spre buze și vorbește, cu fața spre mine, dar privind spre public.

– Mama mă-sii, Nell. A fost incredibil. Serios.

Îi simt încordarea în voce, îi văd emoția în ochi. Le maschează bine, dar eu deja am ajuns să-l cunosc și le văd radiind din el.

Lăsăm amândoi să treacă un moment într-o tăcere încordată. Știm amândoi ce cântec urmează, și amândoi suntem emoționați.

– N-am mai cântat niciodată piesa asta pentru cineva, zice Colton, fixându-și un capodastu pe corzile chitarei. E... un cântec profund personal, pe care l-am scris acum mult, mult timp. Nell m-a tot bătut la cap – adică, m-a încurajat – de câteva săptămâni încoace să-i cânt în public și, până la urmă, am cedat. Așa că... mda. Iată-l. Nu i-am dat niciodată vreun titlu, dar cred că am putea să-i spunem... *Încă o oră*. Sper să vă placă.

Îmi dau seama cât îi e de greu. Linia melodică interpretată pe chitară e lentă și apăsătoare și legănată, melancolică. Apoi, începe și cu vocea cântecul de leagăn și, Dumnezeuule, în tot barul se așterne o tăcere de ai putea să auzi cum cade un ac între două acorduri și note vocale. Nimeni nu mișca, nici măcar nu respiră.

Am repetat piesa asta împreună. El n-a vrut s-o cânte decât cu condiția ca eu să-i țin armonia pe chitară și cu vocea, așa că asta fac.

Îl acompaniez vocal și țin un ritm simplu pe chitară, dar la volum redus, astfel încât toată atenția să fie îndreptată asupra lui. Și este. În totalitate. Văd ochi mișcându-se, gâturi înghițind în sec. Sunt și lacrimi. Poți să-ți dai seama cât de intens personal e cântecul pentru Colton; se simte clar, după pasiunea din vocea lui. Cântă din nou pentru el. E din nou băiatul pierdut, singur pe străzile din New York. Sufăr pentru el, încă o dată. Aș vrea să-l țin în brațe, să-l sărut, să-i spun că nu e singur.

Încă o dată, toată lumea din bar rămâne tăcută și absolut nemișcată în timp ce ultima notă vibrează prin aer, după care se dezlănțuie.

Colton m-a mai învățat câteva cântece îndrăgite, așa că pe urmă cântăm împreună *Barton hollow*, ultima noastră piesă din program. Sunt în culmea veseliei, tremur de entuziasm. Am trimis cererea de înscriere la colegiul de artă interpretativă dintr-o toană, ca un act de rebeliune, transmițându-le părinților mei că am de gând să fac ce vreau eu. N-am mai cântat niciodată în public, până acum, propriu-zis.

Dar acum... uite că m-a prins.

Colton ia banii pentru amândoi și mă zorește să plecăm. Nu reușesc să-i descifrez expresia feței, dar îi văd tensiunea din limbajul corpului. Și eu sunt emoționată, în timp ce stăm, unul lângă celălalt, în metrou, cu chitarele în huse agățate la spinare și ținându-ne cu mâinile de bara de deasupra capetelor noastre. El tace și nu mi dau seama precis dacă nu cumva o fi supărat, enervat din cine știe ce motiv sau e doar încărcătură psihică de pe urma spectacolului. Pur și simplu, nu pot să-l citesc și asta îmi provoacă agitația.

Îi iau mâna într-a mea, împletindu-mi degetele printre ale lui. Ridică ochii spre mine, apoi spre mâinile noastre împreunate, după care iar spre mine. Trăsăturile i se îndulcesc.

– Scuză-mă, doar că... a fost foarte greu să cânt piesa aia. Sunt cam absent, bănuiesc. Nu sunt o companie prea agreabilă.

Mă strecor mai aproape de el, lipindu-mă de coastele lui.

– Știu că a fost, Colton. Sunt mândră de tine. Ai fost formidabil, serios. Lumea plângea.

Îmi dă drumul la mână și-mi încolăcește mijlocul cu brațul, trăgându-mă și mai aproape. Palma i se oprește pe curbura coapsei mele și deodată vagonul de metrou dispare, lăsând în loc conștiința fulgerătoare a prezenței lui, a musculaturii lui. Atingerea lui e de foc, pârjolind, strat după strat, veșmintele care ne despart, până când aproape că-i simt pielea pe a mea. Am nevoie de asta. Vreau să simt carne pe carne, fierbințeală pe fierbințeală. O tot ocolim de prea mult timp deja și frugala degustare a lui nu mi-a fost suficientă. Am nevoie de mai mult. Nu știu de ce tot păstrează distanța între noi, dar mi-e de ajuns. Mă cufund în săruturile lui, domolindu-mă când s-a domolit și el, fără să forțez nota. Săruturile noastre au fost în ultima vreme aproape platonice, atingeri rapide ale buzelor, doar din când în când mergând ceva mai departe, pe tărâmul fierbințelii și al dorinței.

Acum, când trupul mi-e pârjolit de apropierea lui, iar mintea și inima îmi zbârnâie de euforia ulterioară concertului, tot ce am în gând, tot ce simt, este el și dorința mea pentru el. Degetele i se înfig adânc în carnea coapsei mele, iar ochii lui mă ard, flăcări de cobalt ținându-mă. Știu că și el simte la fel.

Îmi mușc buza, știind ce efect are asupra lui. Pleoapele i se îngreunează și pieptul i se umflă. Degetele i se strâng pe mine și mai mult, până când strânsoarea devine aproape dureroasă, înfiorător de dureroasă.

– Vii la mine, îmi zice.

E un ordin, nu o întrebare. Încuviințez, fără să-mi dezlipesc privirea de a lui.

– Vin la tine, declar categoric.

Mă aplec mai aproape, apăsându-mi buzele pe pavilionul urechii lui.

– Fără rețineri în noaptea asta, îi zic.

Îl aud șuierând, aspirând aerul brusc.

– Ești sigură?

Vocea îi sună ca un huruit de tunet, pe care-l simt în piept.

– Dumnezeuule, da, exclam, simțind nevoia ca el să înțeleagă exact. Te rog.

Râde, dar nu e un râs amuzat. E râsul unui animal prădător, plin de făgăduințe erotice.

– Nelly, dragă... nu e nevoie să mă rogi.

Ceva asemănător rușinii mă determină să mă înroșesc.

– Cu toate astea, te rog. M-ai făcut să aștept prea mult timp deja. Și am nevoie de asta.

Privirea îi e atât de înfocată, atât de sfredelitor albastră, încât îmi taie respirația.

– Ți-am lăsat timp și spațiu. Nu mi s-a părut că ai fi pregătită. Nici eu nu eram, nu într-un totu.

– Înțeleg și-ți sunt recunoscătoare. Dar acum îți spun... nu-mi mai trebuie spațiu. Nu-mi mai trebuie timp.

Mâna îi coboară, alunecând foarte puțin în jurul trupului, și acum aproape că-mi cuprinde fundul, dar nu tocmai.

– Vreau numai ca tu să fii sigură. Fără întrebări, fără ezitări. Vreau să fie așa cum trebuie.

Îmi las fruntea pe umărul lui, după care ridic fața ca să-l privesc.

– Sunt pregătită. Cât se poate de pregătită. Speriată, e drept. Dar pregătită.

Râde din nou.

– Îți închipui că ești pregătită. Nu ești.

Vocea i se asprește.

– Dar o să fii. Am eu grijă să fii.

Și, o, Doamne, Dumnezeu, amenințarea, făgăduință din vocea lui, îmi sunt suficiente ca să mă determine să-mi strâng coapsele laolaltă, astfel încât să țin umezeala înăuntru. Sunt conștientă că am căscat ochii larg și că respirația mi s-a prefăcut într-un șir de gâfâieli profunde.

– Termină cu mușcatul buzei ăleia afurisite, până nu-mi pierd dracului cumpătul chiar aici, în metrou, mârâie el, iar eu îmi scot cu încetineală buza dintre dinți, tachinându-l cu supunerea mea. De ce naiba e atât de cald aici? mai zice, părând sincer nedumerit de propria-i reacție.

Îmi arcuiesc spinarea și inspir adânc, strivindu-mi sânii de el. Suntem într-un vagon de metrou, înconjurați de oameni, dar ei nu ne acordă atenție, iar mie, pur și simplu, nu-mi pasă. Sunt captiva propriei mele nevoi, arzând în flăcările dorinței. Rațiunea mi-a dispărut, reținerile mi-au fost mistuite.

– Termină odată, Nell, exclamă Colton, smucindu-mă spre el, și acum suntem strâns lipiți, față în față: îi simt dorința împungându-mi pântecul, tare și enormă. Nu-ți mai face de cap cu mine. Ești sexy și te vreau. Ți-am înțeles mesajul.

Îi adresez o privire nevinovată.

– Nu vreau să transmit niciun mesaj, Colton, îi răspund, după care mă aplec mai aproape și-i șoptesc la ureche, ca o răsuflare ușoară: Sunt în călduri.

Mă simt răsuflată și caraghioasă că-i spun asta, dar așa a ieșit și e purul adevăr.

Colton nu râde, așa cum crezusem.

– Fir-ar să fie, Nell, îmi pui la grea încercare stăpânirea. Mai am puțin și-ți îndes limba până în fundul gâtului chiar aici, în metrou.

Din nou, privirea inocentă, cu ochii mari.

– N-o să mă auzi că mă plâng, îi zic și-mi mușc buza, doar ca să-l lovesc unde-l doare mai rău.

Fălcile i se încheștează și amândouă mâinile îi coboară sub mijloc, ca să mă strângă de fese. O, Doamne, ce-mi mai place. Îmi place să-i simt mâinile pe fundul meu. Fusta mea neagră, mulată, lungă până la glezne, e din bumbac subțire, așa că-i simt bătăturile aspre din palme zgâriind materialul. Îi simt puterea primară a strânsorii când mă apucă, lipindu-mă de trupul lui oțelit.

Gura îi coboară spre a mea, îndârjită și aspră, și dinții îmi apucă buza de jos, mușcând-o, flămânzi, devoratori. Limba i se strecoară printre dinții mei, buzele i se mișcă pe ale mele. Scâncesc încet și dintr-odată sunt aprinsă de poftă. Îl sărut și eu, numai că *sărut* nu e chiar termenul potrivit. Sărutul înseamnă atingerea buzelor, jocul limbilor. Pe când asta...

Ăsta e sex, doar că numai cu gurile. E ceva primitiv, crud, flămând.

– Luați-vă o cameră, ce naiba, exclamă o voce feminină din spatele nostru și e o veritabilă atestare a erotismului acestui moment, faptul că o new-yorkeză e dispusă să spună ceva în semn de protest. Nu sunt prea multe lucruri capabile să-i scoată pe new-yorkezi din ale lor, din câte am descoperit.

Metroul se oprește și mâna lui Colton îmi aterizează pe centrul taliei, propulsându-mă înainte. Urcăm scara până la nivelul străzii,

iar acolo brațul lui mă încolăcește strâns, lipindu-mă de el. Mă zorește de-a lungul străzii, apoi înăuntru, în atelierul întunecat. În drumul prin garaj, mă asaltează pentru scurt timp mirosul de ulei de motor, de țigări, de transpirație și de tot ce înseamnă Colton. E un miros minunat care, într-un fel, pentru mine începe să însemne acasă. Gândul e înspăimântător, dar și entuziasmant în același timp.

Când urcăm pe scara strâmtă, își ține mâna pe terenul neutru al curburii șoldului meu, nu pe fund, nici pe talie. Îmi simt fierbințeala intensă foarte aproape de mine și pulsul îmi bubuie asurzitor în timpane. Scara pare interminabilă. Sunt la o fracțiune de secundă de momentul în care m-aș răsuci pe loc și l-aș pune jos chiar aici, pe trepte.

Pofta e copleșitoare.

E o foame crâncenă, o necesitate care-mi pulsează cu violență prin toți porii ființei. Am nevoie de trupul lui, de mâinile lui, de gura lui, de buzele lui. Am nevoie să-mi simt degetele în părul lui, să-i traseze contururile trupului uriaș, solid, abundând în contraste care se compensează între ele: musculatură ca piatra, piele ca mătasea; bătăături aspre, păr nespus de moale; buze umede și bărbăție proeminentă și mâini rătăcitoare.

Am nevoie de el tot și am nevoie acum.

Sunt udă și tremurătoare între coapse, dureros, zvâcnitor.

Slavă Domnului, în sfârșit intrăm pe ușă și zăvorul se închide cu un zvâc categoric, iar eu sunt prinsă în brațele lui, răsucită, lipită cu spatele de ușă, strivită între lemnul aspru și dur al ușii și mușchii si mai duri ai lui Colton.

Exact unde vreau să fiu.

Îmi încolăcesc picioarele de mijlocul lui, îi prind fața aspră de țepi între palme și-mi cunun gura cu a lui, plonjez într-un sărut febril.

Simt încă fantoma lui Kyle izbindu-mi sufletul, nălucă a vinovăției și a suferinței mele. N-o iau în seama, o las să mă bânuie. O las să se dezlănțuie furioasă.

Mâinile lui Colton îmi coboară lin pe spate, până sub fese, apoi mi se împletesc în păr, iar fantoma e redusă la tăcere. Colton se trage înapoi și-mi cercetează ochii cu ochii lui scânteietori ca

safirele și-i văd propriile fantome cum încearcă să răzbată la suprafață.

Suntem amândoi bântuiți de spectrele trecutului nostru, dar tot trebuie să mergem mai departe la un moment dat și să silim la tăcere vocile remușcărilor.

Și acum e momentul.

CAPITOLUL 11

Mă pierd în tine...

Colton mă lasă jos încet și-i simt erecția când partea din față a corpului îmi alunecă peste a lui. Ne întoarcem iar și merg cu spatele spre camera lui, răsuflarea ieșindu-mi în gâfâieli superficiale. Mâna i se încolăcește pe talia mea, dar mă retrag, nelăsându-l să mă atingă. Fruntea i se încrețește de nedumerire, dar se netezește la loc după ce fac repede câțiva pași înapoi și-mi prind cu degetele tivul tricoului. Îl scot degrabă și-l las să cadă pe podea între noi. Colton se apleacă și-l culege de pe jos fără să se întrerupă din mers și din contactul vizual, îl ridică și-l adulmecă.

Râd, apoi îmi duc mâna la spate și trag în jos fermoarul fustei, oprindu-mă în pragul camerei lui. El se oprește pe hol, la numai o lungime de braț, ținând cu o mână tricoul meu făcut ghem și cu palma celeilalte proptita de perete. Pieptul lui lat și șoldurile zvelte i se conturează în licărul delicat și alb al neonului din bucătărie și simt cum mi se usucă gura la vederea lui, colțuros și masculin și delicios.

Zvâcnesc din șolduri, mușcându-mi buza, și las fusta să-mi cadă grămadă la picioare, rămânând acum numai în sutien și chiloți. Observ că blugii i se umflă vizibil în dreptul fermoarului, tensionați de erecția lui.

Ochii îi sunt încețoșați, întredeschiși, primitivi, înfometați.

Îmi deschei sutienul, copcă după copcă, apoi fac să lunece câte o bretea în jos, lăsându-l la final să-mi atârne într-un deget în fața mea. Colton mormăie din adâncul pieptului, un sunet de pură aprobare.

Pielea mi se strânge, sfârcurile mi se întăresc sub privirea lui cuprinzătoare. Îmi îndrept spinarea și-l las să privească. Face un

pas înainte și eu vreau să pășesc înapoi spre pat, să mă întind pentru el, să bat în retragere din fața ardorii pure din ochii lui, dar n-o fac. Rămân pe loc și ridic capul ca să-i întâlnesc privirea, până când ajunge în dreptul meu. Buzele noastre sunt la o distanță de câțiva centimetri, dar nu ne sărutăm. Îi simt dogoarea răsuflării pe buzele mele și vreau să le simt pe ale lui atingându-mă, însă nu mă mișc. Aștept.

Dar deodată nu mai pot să rezist. Îi scot tricoul de pe el, imitându-i gestul de adineauri, cu adulmecatul, și, Doamne, Dumnezeule, miroase formidabil, a el, familiar și reconfortant și exotic. Apoi îmi târăsc degetele în jos pe pieptul lui, oprindu-mă la dâra de păr negru de pe pântec, pierdută sub blugi. Îi desfac nasturele, cobor fermoarul și-mi las degetele să-i mângâie erecția prin bumbacul chiloților. Acum privesc în jos și pântecul mi se cutremură la vederea boxerilor din bumbac gri, întinși de măciuca lui, și a petei umede întinzându-se în locul în care vârful împunge textila.

Își aruncă blugii de pe el și acum suntem amândoi numai în chiloți. Aproape gata, aproape dezgoliți unul pentru celălalt.

Îmi strecor degetele pe sub elasticul chiloților mei tanga roz aprins, coborându-l un pic.

– Stai. Lasă-i, mă oprește vocea joasă, mârâită, a lui Colton.

Mă supun instantaneu, lăsându-mi brațele să-mi cadă pe lângă corp. Nu-mi dau seama precis de ce, dar mi se pare și mai incitant când se apucă să-mi dea ordine așa. Simt o furnicătură în pântec, un fior în coapse. Îmi strâng picioarele, încercând să domolesc dorința dureroasă dintre ele, dar e inutil. Reduce imediat distanța dintre noi, astfel încât sânii mei îi ating pieptul, iar erecția lui îmi apasă pântecul. Îmi ridic mâinile, i le pun pe umeri, îmi las palmele să-i alunece în jos pe spinare, trăgându-l mai aproape. Se apleacă și mă sărută, delicat la început, tandru. Mă face să mă topesc, să mă înmoi, mă lasă inertă și gâfâind delicatețea sărutului. Mă văd nevoită să mă țin de mijlocul lui, ca să nu mă prăbușesc.

Mâinile mele îi explorează linia taliei, la granița dintre piele și bumbac. Mă ridic pe vârfurile picioarelor, ca să dau mai multă profunzime sărutului, și-mi strecor degetele pe sub elastic, apucându-l de fesele tari și reci, plimbându-mi ambele mâini pe

emisferele musculoase. Geme, fără să întrerupă sărutul, cu o mână răsfirată pe spinarea mea, imediat mai sus de șolduri, și cu cealaltă atingându-mi mijlocul și pornind încet în sus, tot mai sus, peste coaste... până pe sâni. Palma lui aspră îmi acoperă sfârcul, expediindu-mi prin tot trupul fiori spasmodici. Mă arcuiesc în palma lui, îi apuc fesele cu unghiile, explorându-i gura cu limba.

Mă trezesc dezechilibrată și ametită și cu răsuflarea tăiată când el se desprinde brusc.

– Ține-te de tocul ușii, îmi ordonă.

Mă supun și el îmi zâmbește, dezgolindu-și dantura ca un animal de pradă.

– Acum, desfă-ți picioarele... la nivel cu umerii... mda, exact așa. Și acum, nu te mișca. Și ține-te.

Am impresia că știu ce pune la cale și dintr-odată nu mai pot să respir, din cauza inimii care-mi bubuie în gât. Mâinile mele, pe tocul ușii, sunt tot ceea ce mă susține să nu cad și mă văd nevoită să mă țin și mai strâns când îl văd lăsându-se în genunchi în fața mea. Palmele lui enorme îmi cuprind partea din spate a coapselor, îmi mușcă buza și-mi cobor privirea spre el, cu răsuflarea tăiată.

Își apasă nasul de miezul meu, împungând triumghiul de mătase roz. Nu-mi pot stăpâni un geamăt și el nici măcar nu mi-a făcut nimic, deocamdată. Urlu din răsuputeri când, extrem de brusc, ridică mâinile și-mi smucește chiloții în jos. Îmi apucă un picior de gleznă și-l ridică, ordonându-mi pe mutește să ies din ei. Asta și fac și acum sunt complet goală, cu fața lui Colton între coapsele mele.

Aștept, aștept, nerăbdătoare, însă el doar mă privește de jos, devorându-mă din ochi, cu degetele încolăcite din nou pe coapsele mele, imediat sub fese.

O avea de gând să-și folosească mai întâi limba? Să mă satisfac oral? Doamne, ce-aș mai vrea!

Se întâmplă fără veste. Își sincronizează atacul cu clipa în care închid ochii de disperare, dorindu-mi ca el să înceapă ceva. Nimic, nimic... după care, dintr-odată, limba lui fierbinte și umedă mi se strecoară lent în sus prin despicătura dintre labii. Îmi las capul să-mi cadă pe spate și scâncesc de încântare, de ușurare. Sunt obligată să mă țin cu toată puterea de tocul ușii, ca să rămân în picioare.

Degetele lui sunt acum pe interiorul coapselor mele, încovrigându-se din spate, ca să mă desfacă, să mă deschidă larg spre gura lui. Încă o plimbare delicată și ușoară a limbii în sus, apoi o a treia, după care începe să lipăie, să lipăie, iar eu să scâncesc fără întrerupere. Și apoi apasă cu limba, strivindu-mi protuberanța hipersensibilă. Mă preling în jos spre fața lui, fiindcă nu mă mai țin picioarele.

– Strânge-ți genunchii, Nelly, iubito.

Fac așa cum îmi cere și limba lui ajunge încă o dată înăuntrul meu, descriindu-mi cercuri în jurul clitorisului și scoțând din mine găfâieli sonore, gemete ușoare, râsuflări scâncite.

Un infern de presiune învăpăiată se acumulează în mine, prefăcând-mă într-un uriaș balon pe cale să explodeze. Momentul culminant se apropie și el mă duce într-acolo și mă trece dincolo, într-un tărâm de poveste al extazului. Vreau să-l ating, să-i ating părul, pielea, dar el mi-a cerut să mă țin de tocul ușii și dacă nu mă supun, ar putea să se oprească din ceea ce face și așa ar fi cel mai rău, așa că mă țin de ușă cum mi s-a spus și-mi las gemetele să crească în volum după plac. Și, cu cât gem mai tare, cu atât mai repede și mai înflăcărat mă linge el.

Dar deodată, imediat înainte de orgasm, încetinește și-și retrage limba, reîncepând să-mi lingă labiile, iar eu scot un sunet pe jumătate de plăcere, pe jumătate de frustrare. Una dintre mâinile lui mi se încolăcește pe exteriorul coapsei, atingând scobitura interioară a celuiilalt genunchi, apoi se ridică ușor spre propria bărbie.

Da, da, atinge-mă acolo. Am nevoie să-ți simt degetele înăuntrul meu.

Cu toate astea, n-o face.

– Spune-mi ce vrei să fac. Nu fac nimic până nu-mi spui tu.

Scot un mormăit, apoi îmi aplec capul ca să-l privesc. Buzele îi sclipesc de secrețiile mele, iar ochii albaștri, nespus de albaștri, îi strălucesc de dorință.

– Atinge-mă. Bagă-ți degetele în mine. Continua să mă lingi, îi zic și nu mă obolesc să-mi înăbuș geamătul când el își strecoară două degete în matca mea fierbinte, palpitândă, inundată. Fă-mă să-mi dau drumul.

– Spune-mi pe nume.

Îmi mușc buza, fiindcă nu pot să mă abțin și fiindcă știu că-l înnebunește.

– Fă-mă să-mi dau drumul, Colton.

Scoate un mormăit din piept. Plăcut sunet.

– Știi ceva, îmi zice, oprindu-se cât să-mi mai lingă o data labiile, după care continuă, tu ești singura persoană din viața mea care-mi spune așa. Tot restul lumii îmi spune Colt.

– Vrei să-ți spun și eu Colt? Îl întreb.

– Pe naiba, nu. Îmi place cum îmi pronunți numele.

Pe urmă, nu mai e loc pentru cuvinte, fiindcă degetele i se mișcă într-un fel care-mi stârnește dorința de a țipa, iar limba își regăsește ținta pe clitorisul meu și o mână îmi dezmiardă posteriorul. E cu totul asupra mea, pe mine, în jurul meu. Universul mi s-a restrâns la ființa lui, la Colton și la demențial de incredibile lucruri pe care mi le face.

Atât de aproape, atât de aproape. Dar de fiecare dată când ajung pe culme, el pare să-și dea seama și încetinește, schimbă ritmul și mă trage înapoi. Își culege indiciile din vocea mea, bănuiesc.

Aude cum îmi crește tempoul gemetelor în apropierea orgasmului, iar atunci când gâfâi și scâncesc de dorință, se oprește, iar eu îmi azvârl capul pe spate de frustrare, dar apoi îl smucesc la loc înainte, ca să-l privesc cum mă linge. O, Doamne, cât e de sexy când face asta! Părul lui negru scânteiază în lumină, pielea i se vede întunecată, brună, în semiîntuneric, mușchii dezgoliți îi sclipesc, unduindu-se în mișcare. Are o mână pe fundul meu, ținându-mă lipită de el, și deja îmi pierde toată puterea de stăpânire. Mă preling, cu genunchii moi, peste gura și degetele lui și-mi încurc degetele prin părul lui, strivindu-l de mine cu o dorință depravată și un total abandon.

– Am nevoie să-mi dau drumul, Colton, șoptesc. Te rog, lasă-mă să-mi dau drumul.

Îmi mângâie fundul cu mișcări circulare, dezmiardându-mi pielea de pe fesa stângă, iar mâna lui dreaptă e înăuntrul meu, frecând într-un loc aflat sus pe pereții cavității, frecând într-un fel care mă face să gâfâi și să scâncesc, după care-și trage cele două degete afară, la bagă iar înăuntru, afară și înăuntru, apoi freacă iar

în locul ăla. Limba lui e de neoprit, neobosită, împungându-mi și încercuindu-mi clitorisul, frecându-l, lingându-l, sugându-l și trăgând ușor de el cu dinții.

Mă apropii acum. Sunt foarte aproape.

– Acum vine, mă aud că spun, gâfâind. Nu te opri. Nu te opri.

Nu-mi răspunde, doar își reînnoiește asaltul, și acum sunt aproape de culme, oscilând, ezitând, pe cale să mă arunc spre vârf. Capul mi-e dat pe spate și gem din rășputeri, trăgându-i fața spre matricea mea în ritm cu îndoirea genunchilor mei și balansul limbii lui.

Îmi trage cu dinții de clitoris și-l sugă cu putere, frecându-mă energic cu degetele, și acum îmi dau drumul. Când scot un țipăt sugrumat, anunțându-mi orgasmul, mă plesnește peste fund și-mi dau drumul atât de tare, încât respirația mă trădează și țipătul mi se întrerupe. Mă plesnește din nou peste fesa cealaltă, retrăgându-și degetele și vârându-le înapoi în timp ce mă pocnește a treia oară.

La fiecare palmă peste fundul meu, îmi împunge clitorisul cu limba și-mi dau drumul, îmi dau drumul, îmi dau drumul, îndoită de mijloc în față și cu gura căscată, dar tăcută.

– Urlă pentru mine, Nelly, îmi zice și-și însoțește comanda cu o ultimă lovitură, cea mai puternică, și-mi ciupește clitorisul cu dinții, aproape prea tare, dar nu tocmai.

N-am încotro și mă supun, ținând din rășputeri și prăbușindu-mă în față. Colton mă prinde în brațe, în timp ce se ridică. Zvâcnesc odată cu valurile succesive de șoc ulterior orgasmului, dar mă forțez să deschid ochii și să-l urmăresc cu privirea pe Colton, în timp ce traversează holul, intră în baie, scotocește prin dulăpiorul de sub chiuvetă și scoate de acolo o cutie nedesfăcută de prezervative. Deschide clapa și extrage un șir de pachetele, sfâșie ambalajul unuia, azvârlindu-le pe celelalte pe podea, lângă pat.

Privindu-l, mă prind de ceea ce urmează să se întâmple. Să-l las să mă satisfac oral, să-l ating, să-l sărut, să-l fac să-și dea drumul stimulându-l cu mâna, toate astea sunt una. Dar sexul adevărat, cu el deasupra mea, pătrunzând în mine... e cu totul altceva.

Își dezbracă boxerii și se întinde pe pat lângă mine, aplecându-se spre mine rezemat într-un cot.

– Te-ai răzgândit? mă întreabă, probabil remarcând expresia de pe fața mea. Nu te presez. Dacă nu vrei s-o facem, n-o...

– Vreau, îl întrerup, ridicându-mi mâna și mângâindu-i nodurile șirei spinării, până la fese. Chiar vreau. A trecut atât de mult timp, am emoții. Dar vreau.

– Și fantomele?

– Prezente, dar mă străduiesc să trec de ele, îi mărturisesc, urmărindu-i cu degetul partea de sus a corpului, trecând peste coaste, apoi întorcându-mă spre șold. Dar ale tale?

– La fel.

Privirea lui îmi greblează tot corpul, de sus până jos, apoi zvâcnește înapoi, spre ochii mei.

– Ești atât de sexy, Nell. Atât de frumoasă. Nici nu pot să suport cât ești de superbă, fir-ar să fie. Nu merit eu un îngerăș delicios ca tine.

Și, uite-așa, emoțiile sunt înecate de un tsumani de tandrețe și dorință.

– Nu sunt un înger, îi zic, ridicându-mă într-un cot și trântindu-l pe spate. Și tu mă meriți. Meriți pe cineva mai bun decât...

– Te merit exact pe tine, îmi taie el vorba, punându-mi mâinile pe șolduri, în timp ce eu mă pun în genunchi, călare pe coapsele lui. Numai pe tine. Cu bune și cu rele. Cu tot ce ești tu, cu toată frumusețea ta.

Nu pot decât să-l fixez cu privirea, ca răspuns, clipind mărunț ca să-mi alung emoțiile. Nu lacrimi, nu chiar. Numai... emoții. Îmi mut privirea spre bustul lui, cu dragonul care scuipă foc. Cu inscripția, cu imaginile, toate pictate pe superbul lui fizic musculos, îmi plimb palmele peste pieptul lui, trec de stomac și trasez V-ul cu vârfurile degetelor tremurătoare. Urmăresc liniile V-ului în jos, spre părul pubian tuns foarte scurt și spre – Dumnezeule, e imens – mädularul lui. Mă ling pe buze, apoi mi le mușc, ezitând. El nu se mișcă, doar mă ține de șolduri, lejer.

– Atinge-mă, îmi zice. Aici faci orice vrei tu. În ritmul tău.

Cu vârful degetului, la început. Doar cu buricul degetului arătător, mângâindu-i vârful extrem; zvâcnește la atingerea mea și stomacul i se contractă ușor, după care se destinde. Buza începe să mă doară de cât de tare o mușc și degetele lui se strâng pe carnea

șoldului meu, într-un exercițiu de autocontrol. Știu că i-am mai făcut asta, însă atunci dormea, nu mă privea. E altceva. Vreau să vad cum îi place, cum vrea, cum simte mai bine. Vreau numai să-l ating, să-l țin în mână. Vreau să-mi înfășor buzele pe el și să-l gust. E un lucru pe care l-am făcut numai o dată sau de două ori, acum mult timp, și mă pomenesc dorind să-l încerc cu el.

Mă mut mai în spate, pe gambele lui, astfel încât să mă sprijin pe tibii, încălecându-i genunchii. Apoi inspir adânc și-mi înfășor degetele pe el. Îl simt gros în palmă, tare ca piatra, cu pielea moale și dogoritor de fierbinte. Inima îmi bate ca o tobă sălbatică în gât și abia mai respir. El stă cu ochii pe mine, cu privirea neabătută și indescifrabilă. Îmi las mâna să lunece în jos, spre rădăcină, dar e atât de lung, încât pot să-mi pun și mâna cealaltă deasupra, să i-l adăpostesc în amândoi pumnii. Ridic mâna strânsă pe toată lungimea, apoi o las la loc în jos, după care izbutesc să găsesc un ritm constant.

– Dumnezeule, Nell, ador felul în care mă atingi.

Vocea îi e răgușită, trăgănată.

Nu-i răspund, cel puțin până când mă aplec peste el, astfel încât carnea lui roz, străbătută de vene, să-mi fie în fața ochilor.

– Vreau să te gust.

– Fă orice vrei, îmi zice. Dar să știi că nu-mi dau drumul în gura ta.

– Nu? Întreb, șovăind, apoi îi ating capul cu buzele.

– Nț. Nu de data asta, cel puțin. Vreau să fiu înăuntrul tău atunci când îmi dau drumul. Vreau să privesc în ochii tăi frumoși în timp ce ne dăm drumul împreună.

Își încurcă degetele în părul meu, apoi își trăneste capul pe spate când reușesc să-mi găsesc curajul și să-mi strecur mădularul lui între buze. Are gust de piele, de sare și de încins și în vârf îi lucește o picătură umedă, care-mi atinge limba, cu un gust vag de mosc și de sare. Geme și i-l cuprind mai adânc, împingându-l centimetru cu centimetru în gură, plimbându-mi limba de-a lungul lui. Încă îl cuprind cu degetele și mi le fac să alunece în sus și-n jos, spre rădăcină, și, până la urmă, ajung cu buzele la pumnul meu, exact atât de departe cât pot să ajung fără să mă înec. Mă trag înapoi, scoțându-l din gură, mișcându-mi doar mâna pe el, după

care cobor din nou. Zvâcnește ușor din șolduri când îmi atinge fundul gâtului.

– Scuză-mă, nu vreau să te fac să verși.

Îmi iau gura de pe el, dar nu și mâna, și-l privesc în ochi.

– Nu-i nimic. Îmi place gustul tău.

Nu-i mai aștept răspunsul, i-l cuprind din nou cu buzele și-l înghit adânc.

De data asta, mă înec intenționat cu el, numai din curiozitate, ca să vad cât de departe pot să merg.

– Dumnezeule, Nell, exclamă el, încercând să-și tragă șoldurile înapoi, numai că n-are unde să se ducă și iată-l şuierând, încordându-și degetele în părul meu. Dacă tot e să faci asta, măcar încearcă să-ți relaxezi gâtul. Nu face nimic din ceea ce nu vrei. Nu face o chestie doar pen' ca asta crezi că aștept eu de la tine.

Îmi retrag buzele, apoi le cobor la loc, dar de data asta îmi relaxez mușchii gâtului și-l cuprind mai adânc. O, Doamne, o, Doamne, Dumnezeule. Atât de adânc. Atât de enorm. Aproape prea mult, dar îmi place. Nu știu ce-ar putea să spună asta despre mine și nu-mi pasă. Lui îi place, îmi dau seama. Se abține, dar chiar îi place. Îmi stabilesc ritmul, retrăgându-mă până când doar vârful îmi rămâne între buze, după care îl înghit cât pot de adânc, mișcându-mi pumnul în jurul lui în timp ce mă retrag.

– Of, Nell, fir-ar al dracului, e incredibil, exclamă cu respirația tăiată, tremurând din cauza eforturilor de a rămâne nemișcat.

– Poți să te miști, îi zic. Nu te abține.

Geme și începe să se miște în ritmul meu. Îmi ridic privirea spre el în clipa în care sunt cu buzele în jurul capului și-l văd că stă cu ochii în tavan, cu o expresie de extaz dureros pe față. Ador să știu că-i ofer plăcerea asta. Își ține degetele încleștate în părul meu, strâns, aproape de piele. Mă trage cu blândețe spre el, încurajându-mă.

Se mișcă, se mișcă, împingându-se în gura mea, îl primesc, îl primesc cu totul. Știu, a zis că nu vrea să-și dea drumul în gura mea, dar mă hotărâsc să-l determin s-o facă. O vreau. Vreau să i-o înghit toată, s-o gust, s-o simt. Să-l simt cum își pierde controlul în gura mea.

– Pune-mi mâna pe scrot, îmi zice, scrâșnind cuvintele printre dinții încleștați. Te rog.

Îi cuprind ouăle într-o singură mână și sunt crispate, umflate. I le masez cu toată tandrețea de care sunt capabilă, mișcându-mi cealaltă mână spre rădăcină, pistonând cu iuțeală, plonjând în el din ce în ce mai repede. Respirația îi e întretăiată, buzele i se mișcă în spasme necontrolate. Îl cuprind adânc de fiecare dată și nu mă înec. Mă mândresc cu asta. Îmi place să-l simt în gât, știind că lui îi place, îi place la nebunie. Mi-a dăruit atât de multă plăcere făcându-mi ce mi-a făcut, iar acum pot să i-o dăruiesc înapoi.

Încearcă să se retragă.

– Trebuie să... trebuie să mă opresc. Sunt prea aproape, Nell, murmură, trăgându-mă de păr de două ori.

În replică, eu mă mișc și mai repede, după care îi simt șoldurile cedând și împingând din nou în mine. Îi simt biluțele încordându-se și pulsând, după care șoldurile i se crispează, în punctul culminant al unui zvâcnet, în adâncul gâtului meu. Simt un șuvoi fierbinte țâșnindu-mi în gât. Mă retrag, astfel încât să-i am capul între buze, și sug cu putere. Geme tare și șoldurile i se cabrează, apoi un alt jet îmi țâșnește în gură. De data asta îi simt gustul, dens și fierbinte și sărat pe limbă, alunecându-mi pe gât în timp ce-l înghit. Strâng la rădăcină și frec, continuând să sug, și el ejaculează a treia oară, un jet mai ușor și de un volum mai mic. Când simt că spasmele i se mai domolesc, îl cuprind adânc pentru o ultimă oară, apoi i-l scuipe afară și lunec în sus pe trupul lui până-i ajung cu capul pe piept. Vârful lui, încă tare, îmi împunge labiile și nu mă pot abține să mă frec de el, făcându-i loc înăuntru. Vreau să i-l simt în mine.

Colton e încordat și tremură, frisonând.

– Mama mă-sii, Nell. A fost incredibil.

Chicotesc pe umărul lui.

– Mersi. Nu eram sigură dacă am făcut-o cum trebuia, dar se pare ca ți-a plăcut, așa că...

Se crispează.

– N-ai mai făcut asta până acum?

Ridic din umeri.

– Am făcut-o, dar... a fost acum mult, mult timp, și numai de vreo două ori.

Cam aici se opresc amănuntele pe care sunt dispusă să i le dau în momentul ăsta.

Pare să înțeleagă, pentru că doar clatină din cap în semn de încuviințare.

– M-am prins. Ei bine, pot să-ți spun că a fost cea mai tare chestie din câte am simțit vreodată.

Mă înfior de mândrie.

– Serios?

Un gând îmi șoptește, în adâncul minții, că el probabil are o vastă experiență pe care se bazează, ipoteză pe care nu-mi doresc s-o examinez prea îndeaproape.

– Fir-ar să fie, absolut.

– Zici și tu așa.

Izbucnește în râs.

– Nu, deloc. Chiar a fost atât de bine.

Se mișcă brusc și acum sunt întinsă pe spate, iar el e deasupra mea, atingându-mi umărul cu buzele, depunându-mi sărutări delicate pe piele.

– Iar acum, vreau să-ți sărut fiecare centimetru formidabil de piele.

Și chiar o face, până la absolut ultimul centimetru. Începe de la umeri, mă sărută încet de-a lungul claviculelor, îngenunchează între genunchii mei, apoi își strecoară sărutările printre sâni. Îi vreau gura acolo, numai că el preferă să se joace cu mine, sărutând proeminențele fiecărui sân, dar fără să ia sfârcurile în gură, așa cum vreau. Îmi atinge cu buzele stomacul într-o serie de sărutări umede, traversează abdomenul până spre șolduri, apoi coboară pe ambele coapse. Mă aștept să-și lipească gura de miezul meu, dar n-o face. În schimb, mă sărută primejdios de aproape pe ambele părți, deasupra interiorului fiecărei coapse, cu șmirghelul aspru al obrazilor lui pe pielea mea sensibilă, dar niciodată nu-și atinge buzele de labiile mele.

Pe urmă, începe să urce la loc, după ce mi-a sărutat gambele și pulpele și labele picioarelor. Ajunge la genunchi, ezită puțin, apoi mă prinde cu mâinile de șolduri și mă întoarce cu fața în jos. Îmi cuibăresc capul între brațe și încerc să nu mă rușinez când îmi sărută pulpele, partea din spate a coapselor și apoi, da, fiecare fesă

în parte, plimbându-se pe ambele emisfere, acordându-le o atenție specială, cuprinzându-le cu palmele în jurul buzelor lui, strângând mușchii, urmărind cu un deget despicătura.

Degetul i se cufundă în despicătură și, deodată, sărutatul peste tot nu mai e atât de drăguț, pe cât e de erotic. Buzele i se mișcă în continuare pe fundul meu, însă degetul, el pătrunde printre coapsele mele și mai departe, în sus, mai adânc.

– Ți-a plăcut când ți-am băgat degetul înăuntru atunci, nu-i așa? mă întreabă pe un ton aspru și poruncitor.

Nu pot să-i răspund decât printr-un scâncet. Într-adevăr, mi-a plăcut. Cu toate astea, doar n-o să-i spun așa ceva.

– Răspunde-mi, iubito, insistă el, împungându-mi coapsele cu genunchii și forțându-le să se depărteze. Ți-a plăcut?

Continuă să-mi împingă genunchii până când mi-i îndoiaie cât se poate de mult și acum sunt complet desfăcută pentru el. Palma lui îmi descrie cercuri pe posterior și-l simt că-mi așteaptă răspunsul. Dar nu i-l dau. Vreau să-l stârnesc, să-l văd ce-o să facă.

Mă pocnește din nou, o palmă ușoară, dar usturătoare. Imediat, vulva mi se strânge și sunt udă, mustesc. Gem cu fața în pernă.

– Da, Colton. Mi-a plăcut.

– Mai vrei o dată?

– Mm-hm, răspund, fiindcă nu pot articula cuvinte.

Arătătorul lui gros mi se târăște în jos prin despicătură și tatonează intrarea, făcându-mi respirația să se oprească și trupul să-mi tremure.

Cealaltă mână i se strecoară sub mine, iar degetele se îndoiaie în sus, începând să-mi maseze clitorisul. Mă străbat fulgere și mă zvârcolesc sub atingerile lui. Degetul i se mișcă în continuare în sus și-n jos, apropiindu-se, dar fără să împingă sau să apese. Atingerea clitorisului e ușoară și delicată și lentă, descriind cercuri ca să mă pregătească. O, dar sunt pregătită. Cum nu se poate mai pregătită. Îmi întind picioarele ca să mă desfac mai mult și deodată degetul lui dispare pentru o clipă, după care se întoarce. Simt ceva ud și cald acolo, în spate, și apoi o apăsare.

– Îmi spui dacă e prea mult.

Se împinge înăuntru, o, cu câtă delicatețe. O, Doamne, Doamne, Dumnezeuule, Acum, cercurile trasate de degetele lui sunt iuți și

precise, răspândind fierbințeală prin mine. Mă mișc și mă arcuiesc, îmi curbez spinarea și-mi ondulez șoldurile. Cât e de bine! Cât e de bine! Mă ridic în genunchi și împing înapoi, savurându-i întregimea degetului înăuntrul meu. Of, Doamne.

– Colton... nu te opri.

– Nici nu mă gândesc, ce naiba.

Își strecoară degetul și mai adânc, iar eu sunt aproape dezmembrată.

E ceva atât de intens, de arzător, forțat și puținel dureros, însă durerea e familiară și bine-venită și senzuală. Perfectă. Dar un. Îmi dau seama, chiar în timp ce gândesc asta, că nu e perfectă. El înăuntrul meu, asta ar fi ceva perfect. Exact așa, doar că mădularul lui să fie în locul degetului.

– Te vreau înăuntrul meu, îi zic, întorcând capul ca să-mi șoptesc cuvintele peste umăr. Chiar acum.

– Așa?

– Dumnezeu, da. Așa, răspund într-o șoaptă înflăcărată.

Aud zgomotul de ambalaj sfâșiat, îi simt degetele retrăgându-se din miezul meu și întorc capul, urmărindu-l cum își pune prezervativul cu o singură mână. Îmi sprijin greutatea pe coate, privindu-l cum își ia mădularul în mână și-l călăuzește spre intrarea în mine. O ușoară împunsătură, apoi privirea i se ridică spre ochii mei, șovăind.

– Nell, eu...

E atât de autoritar uneori, dându-mi ordine pe care mă pomenesc dorindu-mi să le execut, purtându-mă spre înălțimi delirante ale extazului. Dar apoi, în alte situații, e ezitant și nesigur, dar asta numai când e vorba despre mine, vrând să se asigure că sunt din același film cu el, să se asigure că vreau să se întâmple ceea ce are să urmeze.

Nu pot să alcătuiesc cuvinte ca să-i răspund, așa că mă împing în el și-l simt alunecând în mine, umplându-mă.

Of... Doamne... Dumnezeu. Îmi las capul să-mi atârne printre brațe și-mi încordez umerii, smucindu-mă înapoi ca să-l primesc adânc.

– Nell, la dracu. Tare strâmtă mai ești, fir-ar.

Vocea îi e încordată, îngroșată. Mâinile lui mă prind de șolduri, exact acolo unde sunt îndoite, și mă trag spre el.

Iar acum e cu totul în mine, cu șoldurile lipite de fesele mele, cu degetul încă înăuntru.

– Ești foarte mare, Colton... îi zic, după care sunt nevoită să-mi înăbuș chicotitul, când îmi dau seama cum a ieșit.

Am spus-o pe nerăsuflăte și a sunat ca o replică dintr-un film porno. Dar e adevărul. E enorm, mă dilată.

– E bine? Nu te doare?

Scutur din cap.

– E perfect.

Simt cum se acumulează presiunea, o dogoare vulcanică înăuntru meu. El tot lunecă, înăuntru și afară, și deodată își proptește vârful în interiorul meu și, după o clipă de ezitare, îl afundă lent, iar eu urlu, un țipăt fără suflu. Încă o alunecare lentă afară, apoi iar înăuntru, degetul pulsându-i în mine, mișcându-se ușor înăuntru și afară, împingând presiunea până la capăt, făcând ca fulgerele să se acumuleze și să-mi trosnească în sânge, în mușchi. Ezită din nou la intrarea în mine, poposind cu vârful între labii, iar de data asta, când se împinge înăuntru, o face mai repede, aproape brutal.

– Da, Doamne, da, Colton. Așa.

Se retrage și împunge adânc, cu putere.

– Așa?

– Da... icnesc eu.

Încă o dată, tare, adânc, foarte adânc.

– Ți place brutal?

Acum ritmul e aspru, adânc și iute.

– Da, Colton... îmi place brutal.

– Of, mama mă-sii, Nell, exclamă, aplecându-se peste mine, adânc îngropat, lasându-și capul pe spinarea mea. Cum se face că ești atât de formidabilă?

N-am cum să-i răspund la asta și oricum nu mai am ocazia, pentru că se izbește din nou în mine. Scâncesc la fiecare zvâcnet, mă împing în el când se cufundă adânc. Nu mai există alte gânduri, ci doar momentul, nu mai sunt amintiri, în afara zvâcnetului de dinainte, nimeni pe lume, cu excepția lui Colton. Presiunea

iminentului orgasm e o realitate copleșitoare înăuntrul meu și știu că, atunci când o să vină, o să fie un potop uriaș năvălind prin mine.

Deodată, încetinește și zvâcnetele îi devin superficiale, intrând doar pe jumătate, mișcându-se într-un ritm sinuos. Of, fir-ar să fie, cât e de intens! Chiar mai intens decât când era brutal, într-un fel. Lovește în mine așa cum ar bate un acord la chitară, făcându-mă să zbârâi. Culmea e aproape, orgasmul plutind prin preajmă. Își vără degetul puțin mai adânc, îl zvârcolește înăuntru și afară, după care, brusc, pătrunde adânc, cu putere, și eu mă destram. Urlu, îmi împing fundul spre zvâcnetele lui, dându-mi drumul, iar și iar și iar.

Apoi, când mă mișc, îmi dau seama că îmi lipsește prezența lui în interiorul meu. Mă întorc pe spate și sunt gata să-l implor să fie iar înăuntru, dar iată-l că e, strecurându-se cu blândețe, și oftez de ușurare pentru că-l am înapoi unde-i e locul.

– Nell, uită-te la mine.

Vocea lui mă face să deschid ochii brusc și privirea lui e înflăcărată, de un albastru însuflețit, extatică prin felul în care mă soarbe cu o adorație atât de fățișă.

– Bună, îi zic.

– Bună, îmi răspunde.

Mâinile lui mă apucă de umeri și mă ridică în capul oaselor, pe genunchii lui, într-o poziție oarecum incomodă.

– Încolăcește-ți picioarele pe după mijlocul meu.

El stă turcește, cu spatele drept, susținându-mă, și eu îmi încolăcesc călcâiele după șoldurile lui. Schimbarea poziției evidențiază o imediată diferență. El e... adânc. Pătruns atât de departe în interiorul meu, încât pare ireal. Icnesc, dar pe urma nici măcar asta nu pot s-o mai fac, rămânând cu gura înțepenită, căscată într-un urlut mut, în timp ce mă preling peste el.

– O, Doamne, o, fir-ar, exclamă el. Ești atât de strâmtă. Ți-am mai zis asta?

– Poate... că da, gâfâi eu. Mă bucur că sunt strâmtă pentru tine.

– Mișcă-te pentru mine. În sus și-n jos. Fă să-ți vină.

Vocea lui mă dezmiardă; privirea lui mă înlănțuie.

Mă supun, evident. Mă împing în jos cu călcâiele, mă ridic cu coapsele, mă apuc cu mâinile de umerii lui și mă ridic. Rămân suspendată, doar cu vârful lui în mine, după care, cu ochii mari și

gura căscată, mă las în jos cât pot de lent. Mă ridic iar și mâinile lui mi se strecoară sub fund, ridicându-mă, coborându-mă. Îmi sporesc ritmul, până când devine frenetic, extazul îndreptându-se spre culme.

El îl simte, vede.

– Dă-ți drumul pentru mine.

O, și chiar îmi dau. Din greu.

El se abține, am impresia.

– E rândul tău, îi zic. Acum vreau să-ți dai tu drumul.

Mormăie, se răstoarnă astfel încât eu să fiu cu fața în sus și el deasupra mea, și acum, acum e perfect. E paradisul perfect, o fericire cum n-am mai cunoscut vreodată și nu mai simt nici vinovăție, nici durere, nici rușine, nici nimic, numai trupul lui Colton apăsându-l pe-al meu, gura lui înșirându-mi sărutări aprinse pe sâni, luând câte un sfârc în gură, în timp ce organul lui forează adânc.

Îmi înlănțui picioarele de mijlocul lui și mâinile de ceafă, trăgându-l peste pieptul meu. Se lasă peste mine, lent la început, aproape alene. Buzele i se mută de la un sân la celălalt și palmele îi stau proptite de pat, lângă capul meu. Întorc fața într-o parte și-i sărut antebrațul de fier, apoi casc larg gura într-un ușor icnet când el își întetește ritmul, mușcându-mi sfârcul îndeajuns de tare cât să-mi zvâcnească.

Nu credeam că ar fi posibil, dar mă apropii din nou de orgasm și nu cred că aș mai putea suporta încă unul, mai ales că devin din ce în ce mai intense. Dac-o să continue așa, cel care urmează o să mă rupă în două și, da, vine acum, e atât de aproape. El se încordează serios acum, înfigându-se ca nebunul, greutatea lui mă apasă împovăraător, pieptul îi alunecă pe al meu și buzele îmi ating urechea.

Îmi șoptește numele iar și iar, cântându-l în timp ce se înfinge în mine. O mână de-a mea îi stă încâlcită în părul de la ceafă, iar cealaltă îl mângâie pe spate, apucându-l de fesele încordate, trăgându-l spre mine.

Vocea lui îmi găfâie în ureche, într-o șoptă icnită.

– O, Doamne. Îmi vine acum, Nell. Dă-ți drumul odată cu mine. Dă-ți drumul odată cu mine, iubito.

Își ridică fruntea și privirile ni se întâlnesc.

– Da... da... acum, îi răspund. Dă-mi totul acum.

Asta îl înnebunește și se prăvălește în mine, brutal și dur și nestăpânit. E cea mai incredibilă senzație din câte-am cunoscut vreodată, forța asta primitivă a unui bărbat pierdut în convulsiile extazului, prăvălindu-se în mine. Se repede cu furie, afundându-se adânc, iar eu îmi înfig degetele în carnea lui și în părul lui, îl smucesc și mai abitir cu picioarele, simțind cum se revarsă orgasmul prin mine.

Ritmul începe să-i scadă, să șovăie, și deodată îl simt că se crispează, cu toți mușchii încordați precum coarda unui arc, înfigându-se adânc. Se retrage lent, ieșind aproape de tot, apoi se prăvălește adânc, a doua oară, a treia oară, după care rămâne inert deasupra mea, enorma lui greutate strivindu-mă în chip miraculos.

Îl mângâi pe spate, descriind cu mâna cercuri lente, îi sărut umărul, pavilionul urechii, tâmpla. Îmi plimb mâinile pe spinarea lui, îi mângâi fesele, apoi urc cu degetele de-o parte și de cealaltă a corpului, memorând senzațiile date de mușchii lui, felul în care-i simt trupul peste al meu.

Încearcă să se ridice.

– Cred că te-am strivit, îmi zice, dar eu îl țin pe loc.

– Nu, nu te mișca. Îmi place. E perfect. Ador să te simt așa.

Își cuibărește fața în adâncitura dintre gâtul și bărbia mea, respirând lent, regulat. Niciodată, absolut niciodată n-am simțit o satisfacție atât de deplină ca în momentul ăsta. Sunt saturată, sunt fericită. Sunt plină de palpitații și de furnicături în tot corpul, încinsă de extaz, copleșită și împlinită în inimă, în minte, în trup și-n suflet.

Și deodată îmi vine gândul. Amândoi am folosit expresii de genul *ador asta* sau *ador când tu...*, cuvinte acceptabile din punct de vedere social, pentru ceva care-ți place cu adevărat. Însă... adevărul e că, din câte gândesc eu, amândoi le înțelegem în sensul mai profund. Cel puțin, știu că așa e în cazul meu.

N-aș da un astfel de moment pentru nimic în lume. Și în mod sigur n-aș renunța niciodată la ceea ce am acum cu Colton. Vreau să cunosc senzațiile astea de cât mai multe ori posibil. Mă simt acum mai apropiată de Colton decât am fost vreodată de oricine altcineva.

Gând care îmi aduce odată cu el un val de remușcări, alungate însă imediat.

– La ce te gândești, Nelly? se interesează Colton, rostogolindu-se cu tot cu mine și acum sunt aproape întinsă peste el.

Îmi arunc coapsa peste gamba lui și încep să-i cutreier bustul cu o mână, iar părul mi se revărsă sub mine, pe pieptul lui.

– Mă gândesc că e cel mai grozav moment din viața mea. Sincer. Mă simt mai apropiată de tine acum decât de oricine... vreodată. Mă gândesc... că aș vrea să trăiesc astfel de momente cu tine totdeauna.

Inspir adânc, scurt, scot aerul afară, după care îmi iau avânt.

– Mă lupt cu sentimentul de vinovăție legat de asta, din cauza a tot ce am discutat apropo de fratele tău, dar... e purul adevăr. Sunt mai apropiată de tine acum, decât am fost vreodată de el. Nu știu de ce e așa. Mă doare... e tulburător. Știu că l-am iubit. Chiar l-am iubit. Dar... cumva simt că... între mine și tine e... ceva mai mult. Nu știu.

Mă mângâie pe păr, mi-l netezește pe spate.

– Înțeleg. Și eu simt la fel. Știu că am iubit-o pe India. Însă ceea ce e acum cu tine... Cum să zic... e cu mult mai mult. Într-atât, încât parcă ar fi cu totul și cu totul altceva.

Îmi schimb poziția și ridic capul, ca să-l privesc în ochi.

– Simt că mă îndrăgostesc de tine, Colton. Nu știu dacă n-o fi prea devreme să ți-o spun, dar... e adevărat. Și e înfricoșător, pentru că nu știu dacă restul lumii o să înțeleagă, dar în clipa asta nu mă interesează. Pur și simplu, simt nevoia să ți-o spun, pentru că... pur și simplu, de-aia.

Mă trage spre el și mi sărută, ținându-mă cu palma lui enormă de obraz. Mă simt atât de mică pe lângă el, încât am impresia că aș putea să mă fac ghem la pieptul lui și să dispar de tot.

– Nu e prea devreme. Și eu aveam de gând să-ți spun același lucru, dar mi-ai luat-o înainte.

Zâmbesc.

– Poți s-o spui oricum. O spui, te rog?

Trage aer adânc în piept și-l dă afară, examinându-mi fața cu o privire aproape apatică, evident formulându-și în minte ideile.

– Nu doar că mă îndrăgostesc de tine, Nell. Mă pierd în tine. Tu ești un ocean și eu mă pierd în tine, înecându-mă în adâncul ființei tale. Așa cum ai spus, e înfricoșător într-un fel, dar în același timp e

și cel mai uluitor lucru din câte mi s-au întâmplat vreodată. Tu ești cea mai uluitoare ființă din câte-am cunoscut vreodată.

Pentru prima dată de când a murit Kyle, mă trezesc că plâng, cu lacrimi de fericire. Uitasem ce înseamnă asta.

CAPITOLUL 12

Senzații nude

Mă trezesc în sunetele chitarei și ale vocii lui Colton. Se aud slab, strecurându-se spre mine din depărtare. E pe acoperiș. Îmi șterg de pe față somnul și buclele încurcate și-mi arunc picioarele jos din patul lui – al nostru? – după care-mi trag pe mine un tricou curat din coșul cu rufe așezat pe podea. Afară e întuneric încă, dar când urc treptele șubrede care duc spre acoperiș, văd fâșii cenușii la orizont, printre zgârie-nori și clădirile cu apartamente, înseamnă că ar mai fi o oră, cel mult doua, până în zori.

Colton e pe fotoliul lui, într-o pereche de pantaloni largi de trening și o bluză Champion gri, zdrențuită și ruptă, cu gluga trasă până peste sprâncene și o învălmășeală de par negru revărsată peste față. Stă cu picioarele ridicate, proptindu-și călcâiele goale pe marginea acoperișului. Ține ochii închiși și chitara pe burtă, degetele lui ciupind corzile într-o melodie lentă, armonioasă, care-mi amintește de un cântec din repertoriul City and Colour, dar nu e așa ceva. Cântă încetișor, schimonosindu-și fața și împreunându-și sprâncenele când atinge notele înalte, înfățișarea lui transmițându-mi intensitatea sentimentelor din cântec. O cană cu cafea îi stă la îndemână, pe jos, aburind, și un termos uriaș e de asemenea aproape, ca să și-o poată umple când trebuie. Mă așez în capul scării, cu picioarele pe trepte, privind, ascultând. Nu prea reușesc să urmăresc cuvintele cântecului, fiindcă le cam mormăie și cântă încet. Din când-în când, se oprește, se întoarce cu câteva măsuri în urmă și reface linia melodică sau frazarea.

Compune un cântec, abia acum îmi dau seama.

Ajunge la final și întinde mâna după cana cu cafea, ocazie cu care mă observă.

– A, bună. Sper că nu te-am trezit.

Ridic din umeri și traversez terasa acoperișului ca să mă așez pe fotoliul dublu.

– Ba da, dar e foarte bine. Îmi place să mă trezesc auzindu-ți vocea.

Doamne, cât de siropos sună, dar nu-mi pasă, cu atât mai mult când văd cum i se luminează ochii lui Colton.

– De ce te-ai trezit atât de devreme? îl întreb.

Îmi întinde cana cu cafea și sorb o înghițitură în timp ce-i aștept răspunsul.

– M-am trezit cu cântecul ăsta în cap. Trebuia să-l fac, să-l aranjez, înțelegeți?

– E frumos din ce am auzit, îl asigur cu toată sinceritatea.

– Încă nu e gata, dar mersi.

– Despre ce e?

Își plimbă degetul mare peste corzi.

– Despre tine. Despre noi. Mi-a venit ideea dintr-un lucru pe care ți l-am spus azi-noapte.

– Mi-l cântă?

Zâmbește și scutură din cap.

– Nu-nu-nu. Nu-l cânt până nu e gata. Avem concert joi. O să ți-l cânt atunci.

Mă prefac că mă bosumflu, dar Colton râde. Împărțim cafeaua și privim cum răsare soarele printre clădiri, repetând piesele pe care urmează să le cântăm.

Sunt fericită și refuz să permit ca orice altceva să-mi strice starea asta, inclusiv chiar omniprezentul sentiment de vinovăție și faptul că-i simt încă lipsa lui Kyle.

Îmi dau seama c-o să-i simt mereu lipsa lui Kyle și o parte din minte o să se considere totdeauna vinovată pentru că eu trăiesc, și el nu, și că e un lucru cu care va trebui doar să mă împac.

* * *

E joi și emoțiile mele sunt la cea mai înaltă cotă înregistrată vreodată. Săptămâna asta am trei piese de cântat singură și, în plus, Colton o să-și interpreteze noua compoziție. Trecem prin necesarele duete după Mumford & Sons, The Civil Wars, Rosi Golan

și așa mai departe. Îmi derulez numerele solo, *Let it be me*, al lui Ray LaMontagne, și versiunile mele ale cântecelor făcute celebre de Ella și Billie, care au devenit oarecum preferatele publicului în săptămânile de când cânt cu Colton.

Și apoi, imediat după pauză, Colton își drege glasul la microfon și ciupește corzile, refăcând acordajul. E modalitatea lui de a atrage atenția spectatorilor.

– Bun, acum am un cântec nou, le zice. E un Colt original. Vrea cineva să-l audă?

Urlu *da!* în microfon, apoi mă retrag în spate și aplaud împreună cu toți ceilalți. El îmi zâmbeste, fiindcă știe că abia aștept să-l aud. Doar l-am cicălit în absolut fiecare zi, de când cu jam session-ul din zori de pe acoperiș, să-mi dezvăluie măcar câte o frântură în avanpremieră.

– Atunci, cred c-o să-l cânt, anunță el, trăgând aer în piept și lăsându-l să iasă. Deci, da. Se numește *Mă pierd în tine* și e despre Nell, cea pe care o vedeți aici. E, oarecum, un cântec de dragoste, dar să nu mai spuneți nimănui. Am o reputație de tip dur de apărat, în definitiv.

Publicul râde și aclamă, încurajându-l.

Începe cu partitura de chitară, un aranjament complicat îmbinând ciupitura cu bătaia. Melodia e acum mai complexă, dar tot recunosc tema principală din ceea ce auzisem pe acoperiș. Apoi, intră cu vocea, căutându-mi privirea, și-mi dau seama că mi-l cântă mie, numai mie. Chiar dacă ne aflăm în fața a vreo sută de oameni, tot complet singuri suntem.

*Toată viața mi s-a părut
Că mă prăbușesc,
Că eșuez,
Mă zbat în gol,
De-abia scoțând capul deasupra apei.
După care, într-o zi,
Te-am văzut pe tine,
Stând sub un copac stufos,
Refuzând să plângi.
Dar chiar și-atunci ți-am zărit*

*Povara suferinței ascunsă în ochi,
Și atunci mi-am dorit,
Acolo, sub acel copac,
Să ți-o pot înlătura.
Dar n-aveam cuvinte de leac pentru tine,
Cum n-aveam cuvinte de leac nici pentru mine.
Iar acum, când soarta s-a amestecat,
Conspirând să ne aducă împreună,
Cu toți anii trecuți peste noi,
Cu toată povara suferinței ascunsă în ochii noștri,
Cu toate fantomele plutindu-ne în jur
Ca o pâclă de suflete chinuite,
Eu tot încerc să găsesc vorbe de leac pentru tine,
Să-ți iau suferința asupra mea
Ca ochii tăi frumoși să poată zâmbi,
Ca să-ți poți găsi pacea,
Iar acum, când soarta s-a amestecat,
Conspirând să ne aducă împreună,
Nu pot rezista ademenirii ochilor tăi,
Ispitei frumuseții tale,
Cântecului de sirena al glasului tău
Șoptindu-mi numele
În întunericul comod al așternuturilor.
Nu-i pot rezista, iubito,
Fiindcă mă pierd neconștient,
Mă pierd în tine.*

Până să-și termine el cântecul, sunt deja scăldată în lacrimi. Lacrimi bune, din nou. Din cele fericite, nătânge. Am uitat complet că suntem pe scenă. Sar de pe scăunelul meu și mă reped între picioarele lui, simțind tăria chitarei între noi, și-l sărut apăsător. El își petrece degetele prin părul meu de la ceafă, răspunzându-mi la sărut, până când lumea începe să fluiera și să ovaționeze, readucându-ne în prezent.

– Să înțeleg că ți-a plăcut? mă întreabă Colton, șoptindu-mi la ureche.

Nu pot decât să încuviințez din cap, încercând să-mi recapăt controlul, ca să putem cânta următoarea piesă împreună fără să ne pierdem de tot.

* * *

Suntem la intrarea blocului meu. Eu stau pe treapta a doua, cu brațele după gâtul lui, iar el e la picioarele scării, astfel încât să fim ochi în ochi. Îi ciugulesc cu dinții lobul urechii, în timp ce el se străduiește să mă convingă că ar fi mai bine să merg acasă la el, în loc să stau aici.

– Colton... aici e apartamentul meu, casa mea. Plătesc chirie, o mulțime de bani, așa ca trebuie să trag ceva foloase din asta. Dar poți să urci cu mine, dacă vrei.

– Am de lucru mâine-dimineață. Vin băieții la șapte ca să terminăm de restaurat motorul Hemi la care muncim.

– Iar eu am cursuri de la opt. Trebuie doar să ne trezim devreme.

Îmi încrețesc fruntea, dându-mi seama că el se comportă așa când încearcă să evite ceva care-l incomodează, dar nu vrea să spună ce anume.

– Care-i adevărata problemă aici, Colton? De ce nu vrei să rămâi la mine?

Ridică din umeri, dar apoi îmi caută privirea.

– E doar o chestie de-a mea. După ce-am trăit pe străzi atât de mult timp, îmi vine greu să dorm altundeva, decât la mine acasă. Nu știu cum aș putea să-ți explic. Pur și simplu... îmi place să fiu acasă. Nu că nu m-ar plăcea la tine, sau altceva, doar prefer să fiu la mine.

– N-ai putea să încerci? Pentru mine? Te vreau în patul meu.

Până acum, nu mă gândisem niciodată cu adevărat la asta, dar aproape tot timpul pe care l-am petrecut împreună am fost acasă la el sau în oraș.

– Mă vrei în patul tău, hm? Întreabă, zâmbindu-mi lasciv.

– Da, îi răspund, trăgându-l spre mine. Și înțeleg asta în toate sensurile posibile.

– În cazul ăsta, poate c-o să încerc. Pentru tine.

Își lasă palmele să-mi lunece în jos pe spate, strivindu-mi trupul de al lui, apucându-mă de fese și ridicându-mă.

Îl mușc de gât și apoi îi șoptesc la ureche:

– O să merite efortul, îți garantez.

– Știu c-o să merite. Orice clipă petrecută cu tine, oriunde, merită orice. Chiar dacă nu facem altceva decât să dormim, tot merită.

Descui ușa și-l conduc pe scară, mergând de-a-ndărătul.

– O să facem mult mai multe, nu doar să dormim.

– A, da? Cam ce? se interesează el și vocea îi e profundă și misterioasă și plină de făgăduințe.

– Ar putea să fie ceva legat de gura mea și de anumite părți ale anatomiei tale.

– M-aș putea băga în așa ceva.

– Te-ai putea băga în mine.

Buzele nu-i zâmbesc, dar ochii le compensează.

– A, chiar asta o să fac. Cred c-o să te pun să stai aplecată, cu mâinile pe canapea. Și să te iau pe la spate.

– Chiar așa? îl întreb.

– Chiar așa.

Ajungem la ușa mea. Răsucesc cheia în încuietoare și-l trag după mine în apartamentul întunecos. Nu mai am timp să mă ocup de lumină. El încuie după noi și imediat îmi trage tricoul peste cap, îmi dă jos blugii și chiloții, după care, dintr-odată, văd că și el e gol, cum să zic, instantaneu și buzele lui îmi apasă gura, superbe și delicate și poruncitoare.

Mâinile îi umblă peste tot, pe sânii mei, prin păr, mângâindu-mi labiile, dezmiardându-mi fesele, traversându-mi obrazul cu degetul mare și înlăturându-mi părul care-mi intrase în gură. Icnesc când degetele lui îmi împung miezul și-mi dau roată clitorisului, observându-l ca prin ceață că sfâșie cu dinții ambalajul unui prezervativ, pe care și-l pune cu o singură mână, scuipând rămășițele pachetului pe podea.

– Gata? mă întreabă cu o voce aspră și poruncitoare.

– Ia-mă, îi șoptesc. Oricum vrei tu.

Mă răsuțește pe loc, tăindu-mi respirația, și inima îmi bate cu putere. O... fir-ar. N-a glumit. A făcut astfel încât să ajung cu fața

spre brațul canapelei, dintr-o latură, și acum mă împinge ușor înainte. Își lasă mâinile să-mi lunece de pe umeri, împletindu-și degetele cu ale mele, arătându-mi cum să-mi susțin greutatea pe tapițerie. Îmi desface picioarele cu talpa și mă las în voia lui, ajungând cu gambele larg desfăcute, îndoită de mijloc, cu fundul în sus.

- O, Dumnezeule... scâncesc eu.
- Încă nu ți-am făcut nimic, mormăie Colton.
- Știu, îi răspund, gâfâind. Doar îți pronunțam numele.

Râde, ca un huruit gros din piept, apoi își coboară mâna pe spinarea mea, ocolind coastele și cuprinzând cu palma lui enormă un sân care atârna în voie. Mă ciupește de sfârc, mi-l mângâie cu degetul mare, îl pișcă, îl răsuțește și deja rămân fără suflu. Pe urmă, își strecoară cealaltă mână printre coapsele mele și-mi dezmiardă labiile, iar eu mă pierd toată. Îmi arcuiesc spatele și-mi ridic bazinul, ca să-i ofer un acces mai facil, lăsându-mi capul să atârne în timp ce el mă împinge și mă freacă, purtându-mă spre punctul culminant.

Când îmi dau drumul, străbătută de fiorii incipienți ai extazului, îl simt tatonându-mi intrarea cu capul mădularului. Îmi opresc respirația, îmi mușc buza, după care un al doilea val se revarsă exuberant peste mine, dar el îl simte, afundându-se tocmai când valul se ridică la înălțimea maximă. Urlu cât mă țin plămânii în timp ce pătrunde, împingându-se până la rădăcină, cu un mormăit ușor, satisfăcut.

– Dumnezeule, Nell. Ești incredibilă, fir-ar să fie. Atât de frumoasă! Ador felul în care-ți ridici șoldurile pentru mine. Ador sunetele pe care le scoți când îți dai drumul pentru mine. Îți ador pielea palidă și buclele blond-căpșunii.

Se mișcă încet în mine, înfigându-se adânc ori de câte ori pronunță cuvântul *ador*.

Mă împing înapoi în ritm cu zvâcnetele lui, tipând ușor la fiecare împunsătură, scâncind când se retrage. Continuă tot așa, lent și delicat și ritmic.

Așa nu e cum vreau eu și el știe. Așteaptă să-l implor. O să-i intru în joc. Întorc capul și-l privesc peste umăr, cu părul ca o draperie pe o parte.

- Mai tare, Colton.

Își îngustează privirea și ridică ușor bărbia, arcuindu-și buzele într-un zâmbet șăgalnic.

– Vrei mai tare?

– Da, dragule, vreau.

– Cât de tare?

– Cât mai tare.

– Roagă-mă să ți-o trag mai tare, Nelly, iubito.

Nu mă recunosc pe mine însămi când sunt așa, pierdută în vâlvătaile momentului. Totuși, îmi place femeia asta, nerușinata asta de Nell, care-și roagă bărbatul să i-o tragă. E mare distanță față de inocenta fată de șaisprezece ani, care tremura toată într-o cameră a hanului Red Roof, atunci când primul ei iubit o atingea ezitant.

Îmi mușc buza, numai ca să-l înnebunesc, mă împing înainte când el se trage înapoi, după care îmi reped pelvisul în el, făcându-l să pătrundă adânc, tare.

– Trage-mi-o, Colton. Trage-mi-o tare. Trage-mi-o adânc. Plesnește-mă în timp ce mi-o tragi.

Dumnezeule, cât a fost de incitant! Aproape că nici nu puteam să pronunț cuvintele. Dar asta e ceea ce vreau, ce mai încoace și-ncolo. Pe el, cu totul. Pe Colton, așa cum e. Grosolan și brutal și primitiv, blând și iubitor și grijuliu. Ador ce-mi face el, felul în care mă scoate din minți, determinându-mă să-mi doresc lucruri pe care n-aș fi crezut că mi le-aș putea dori vreodată.

Colton nu mai rezistă. Mă apucă de șolduri cu amândouă mâinile, își depărtează picioarele și se retrage până când aproape că iese din mine. Sorb repede aer până în adâncul plămânilor, anticipându-i cutremurătoarea repezite a bazinului.

În loc de asta, se cufundă cât poate de lent, mai delicat decât aș fi crezut că e posibil, ca o mângâiere a interiorului meu cu erecția lui. O joacă. Și apoi, tocmai pentru că nu sunt pregătită, se izbește în mine. Urlu din răspuțeri, schimonosită la față de plăcere. Se retrage lent, reintră la fel de lent, de alte două, trei ori, ușor ca o șoaptă.

Și deodată, când deschid gura să-i spun ceva, se repede cu putere, cu toată puterea, iar cuvintele mele, dimpreună cu aerul, mă părăsesc în mare grabă. Nici nu mai pot să-mi recapăt suflul, fiindcă el a terminat cu joaca. Se împinge în mine, spintecându-mă cu o

energie sălbatică. Tot corpul îmi e aruncat în față la fiecare zvâcnet și scâncete întretăiate îmi ies din gât la fiecare. Scâncetele se prefac apoi în *da-uri*, care lasă locul numelui lui, psalmodyat în ritmul brutal al mișcărilor lui de bazin. Mă smucește spre el, mă împinge în față și abia dacă mai conștientizez primul orgasm, atât de pierdută sunt în plăcerea durerii, în delicioasele izbituri ale trupului său într-al meu, în felul în care mă umple la fiecare zvâcnet, la cum pare să mă dilate.

Și, în cele din urmă, ejaculează, mormăind și urlând, trântindu-se în mine, cufundându-se adânc în cea mai tare împunsătură de până acum, aproape prea tare, dar nu tocmai. Niciodată n-ar putea să fie prea tare. Iar apoi... o, Doamne, o, ce naiba, Dumnezeuule mare, se întoarce la alunecarea tandră, aplecat peste mine, sărutându-mi spinarea, strângându-mi fesele cu palma, pătrunzând în mine cu zvâcnete superficiale care mă nimeresc exact unde trebuie ca să mă dezmembreze complet.

Îmi îngrop fața în fibrele aspre ale canapelei și urlu, în timp ce mă prefac în fărâme, un milion de fulgere zigzagate explodându-mi în fiecare celulă a trupului. Mă plesnește peste fesa stângă când urlu și orgasmul se scindează spre o culme și mai înaltă și mă expediază înainte cu un zvâcnet lent, dar energic, tocmai în punctul acela desăvârșit, sincronizându-se cu pocnetul palmei. Se dă puțin înapoi și mă plesnește peste fesa dreaptă, exact în același timp cu un nou val înspumat și cu un nou zvâcnet superficial, iar eu hohotesc de intensitatea orgasmului, împingându-mă înapoi în el, prăbușindu-mă în față și legănându-mă în spate în spasme necontrolate. Dogoarea vulcanică și electricitatea îmi sfâșie trupul, cutremurele mă zgâlțâie, toate având epicentrul în miezul meu, jos, în pântec, adânc în mine.

Continuă mai lent, storcându-mi orgasmul până la ultima picătură și până rămâne moale în mine, care nu mai sunt decât o cârpă inertă de femeie satisfăcută. Iese din mine, mă ridică în brațele lui puternice și mă poartă până pe pat. Dispare pentru scurt timp, iar când se întoarce, mă cuibărește la pieptul lui.

– Nu-mi vine să cred că-ți place atât de brutal, îmi mărturisește.

– De ce? îl întreb, desenându-i cu vârful degetului pe piele și rătăcind în jos până când ajung să-l cuprind în palmă, ca să-l mângâi.

– Pur și simplu, păraai atât de nevinovată și delicată.

– Știi bine că nu sunt niciuna, nici alta, Colton.

– Mda, știu asta, dar așa dai impresia, îmi zice, jucându-se cu sfârcul meu, trasând cercuri în jurul lui cu buricul degetului arătător. Acum te văd cât se poate de stilată și oarecum distantă și frumoasă și așa mai departe și în clipa următoare parca... lași totul deoparte și ceva sălbatic iese la suprafață din tine. Te transformi într-o...

– Bestie desfrânată și nerușinată? completez eu.

Pufnește, dar îmi ridică bărbia cu un deget, ca să-l privesc în ochi.

– Nostim, dar nu e așa. Ești oricum, numai așa nu, Nell. Să nu mai gândești niciodată așa despre tine.

– Dar nu... glumeam doar, mă apăr.

Glumeam oarecum, dar n-o să recunosc față de el adevărul din profunzime.

Și totuși, el îl vede, fir-ar să fie.

– Nell, îmi zice, sfredelindu-mă cu ochii lui albaștri și determinându-mă să-mi abat privirea în altă parte.

– E doar... e aceeași veche poveste, Colton. O parte din mine nu poate să treacă peste ideea că e greșit ceea ce fac. Tu ești fratele lui mai mare. Știi, știu. El nu mai e, iar eu trebuie să trec peste asta. Noi... ceea ce se întâmplă, între tine și mine... nu e greșit. Nu e. Și totuși, sentimentul ăsta protest de vinovăție e mereu prezent.

Nu-mi răspunde imediat.

– Înțeleg, Nell. Chiar înțeleg. Numai că... vorbește cu mine despre chestiile astea, bine? Nu le închide în tine, nici nu le împinge în adânc. Eu o să înțeleg.

Încuviințez, cu capul pe pieptul lui, apoi zâmbesc când îl simt că începe să mi se întărească în mână. Îmi las degetele să lunece pe el, până când începe să-i tremure bazinul la atingerea mea, după care mă sui călare pe el. Acum e înăuntrul meu, lunecând ușor, perfect. Stau la nouăzeci de grade peste el, ridicându-mă din coapse și lăsându-mă apoi în jos. L-am luat prin surprindere și asta îmi dă o

stare de euforie. Rămâne încremenit timp de câteva mișcări, după care mă apucă de mijloc și intră în ritmul meu.

Deodată, încremenește din nou.

– Trebuie să... e cazul să-mi pun un din ăla, iubito, îmi zice cu o privire ciudat de pătrunzătoare. *Ultimul lucru de care-am mai avea nevoie acum ar fi o sarcină.*

Eu nu-mi încetinesc ridicările și coborârile.

– Nu-s probleme, dragule. Iau anticoncepționale.

– De când?

Mă încrunt.

– De când... dintotdeauna. N-am încetat să le iau după... ceea ce s-a întâmplat.

E un moment stânjenitor. Mă aplec spre el și-l sărut.

– Ideea e că n-avem probleme. Și vreau așa, să nu fie nimic între noi.

Îmi cuprinde fața în palme și-mi devorează buzele.

– Slavă Domnului. Tare mult voiam să simt plăcerea asta nudă.

– Și eu.

După care nu mai rămâne loc pentru cuvinte, de atâtea gâfâieli și săruturi și gemete. Ne mișcăm împreună interminabil, într-o perfectă sincronizare, fiecare mișcare, fiecare răsuflare împerecheată cu a celuilalt, dezmembrându-ne împreună.

Mai târziu, în timp ce stăm încâlciți între noi, fără suflare, scăldându-ne în extazul ulterior, îmi lipesc buzele de urechea lui.

– Te iubesc, Colton.

– Să nu uiți asta, iubito.

Pufnesc, privindu-l chiorâș. El mă sărută ușor.

– Glumesc, Nell. Te iubesc. Mult de tot.

CAPITOLUL 13

O cruce albastră

După opt săptămâni

Nu.

Nu se poate.

Ce naiba, nu. Așa ceva nu e posibil. Nu e. Nu poate să fie. Nu acum.

Palma mea dreaptă îmi acoperă gura și numai ea e cea care-mi mai reține panica. Stau pe marginea căzii, în baia din apartamentul meu, aproape goală, cu excepția unui tricou scurt. Cu genunchii strânși, bătând din picioare. Capul clătinându-se dintr-o parte în cealaltă, ochii mari și încețoșați usturându-mă.

Îmi cobor privirea spre mâna stângă. În ea țin un bețișor alb din plastic, între degetul mare și arătător. Într-o minusculă fereastră a plasticului se văd două linii albastre, în cruce.

Nici nu mă mai sinchiesc să-mi fac bagajul. Îmi rezerv un bilet la primul zbor spre Detroit, cu plecarea peste trei ore. Nu e timp suficient, dar trebuie să fie.

Când ies, lipesc pe ușă unica mea explicație pentru Colt: un bilet cuprinzând patru cuvinte și testul.

Pe tot drumul cu taxiul spre aeroport, cuvintele lui îmi răsună în minte, iar și iar: *Ultimul lucru de care aș avea nevoie acum ar fi o sarcină.*

M-am întors de unde am plecat, din punct de vedere emoțional: închisă ermetic, refuzând să plâng. Dorindu-mi să găsesc o cale de a-mi provoca durerea, ca să nu mai fiu nevoită să simt frica și panica și gândul că ăsta e ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Până să ajung la DTW, buza mi-e deja umflată de cât de tare am mușcat-o.

Aproape că izbucnesc în hohote când îmi amintesc cât îl înnebuneam când îmi mușcam buza.

PARTEA A TREIA

Colton
CAPITOLUL 14
Cântecul nenăscut

După două zile

Sunt aproape turbat de grijă când reușesc să plec din atelier și să prind un taxi care să mă ducă spre apartamentul din Tribeca al lui Nelly. Au trecut două zile și n-am primit nici cea mai mică veste de la ea. Nici nu m-a sunat, nici nu mi-a trimis vreun mesaj. Fusese vorba să vină la mine acasă după cursul ei de Teorie, dar n-a mai apărut. Când o sun, îmi intră direct mesageria vocală. Mesajele text nu se transmit. Șeful ei de la bomba de băruleț în care lucrează două seri pe săptămână susține că n-a mai venit când era programată în tură. Am căutat-o pe Facebook Messenger, dar n-am primit răspuns. Până la urmă, l-am lăsat pe Hector să încuie atelierul, fiindcă pur și simplu nu mai rezist.

Arunc o bancnotă pe deasupra scaunului din taxi și nu mai aștept restul. Sunt nevoit să respir adânc de câteva ori, ca să mă calmez îndeajuns, înainte să descui ușa cu cheia pe care mi-a dat-o ea.

Abia am făcut schimb de chei săptămâna trecută; credeam că treburile merg grozav.

Urc treptele câte trei, cât pe ce să dărâm în drum o bătrânică. Văd o foaie de hârtie împăturită în două și lipită cu bandă adezivă de ușă. Pe naiba, nu. Nu, fir-ar. Ce-o fi asta?

Smulg biletul de pe ușă și constat că e neobișnuit de greu pentru o bucată de hârtie. Mai e și o punguță din plastic învelită în hârtie, iar în punguța e un test pentru sarcină. O, drace, nu.

O, drace, da.

Pozitiv.

Și Nell nicăieri. Îi cercetez minusculul apartament nu o dată, de parcă ar fi posibil să i se dezvăluie ascunzătoarea dintr-un dulap sau mai știu eu unde.

Numai testul din punguța aia tâmpită și patru cuvinte mângălite: *Îmi pare foarte rău.*

A fugit, fir-ar să fie. Sunt furios. Sunt panicat. Sunt în atât de multe feluri, încât totul mi se învâlmășește în minte și în inimă și nu pot să gândesc normal. Dintr-odată, mă trezesc în avion, fără să-mi amintesc câtuși de puțin de plecarea spre aeroport sau de cumpărarea unui bilet sau de orice altceva. Sunt într-o situație rea, foarte rea.

Amintiri încep să iasă la suprafață, lucruri pe care nu le-am spus niciodată nimănui, absolut niciodată, nici măcar lui Nell și lui Nell i-am spus cam toate amănuntele sordide ale vieții mele prăpădite... cu excepția asta.

După alte două ore lungi, încărcate de meditație, avionul aterizează și eu sunt într-o mașina închiriată – nici măcar nu știu ce marcă e – și zbor cu o viteză prea mare spre nord, pe 1-75. M-am blocat complet. Sunt pustiu, golit. Fără gânduri. Gândurile sunt periculoase. Nu pot să simt. Tot ce pot să fac e să acționez, să mă mișc, să exist.

Trebuie s-o găesc.

Trebuie.

Milele trec ca fulgerul, luminile semafoarelor se schimbă prea repede și-mi încetinesc înaintarea. Trec ca glonțul, nu o dată, pe roșu, acumulând urlete de claxoane și degete mijlocii ridicate. Pe urmă, mă apropii de casa părinților mei și s-a înserat, dar știu că ea nu e acolo, de ce-ar fi? Frânez brusc pe mijlocul drumului în fața casei părinților lui Nell. Las portiera deschisă, las motorul pornit. O panică irațională mă mână, o panică atât de profundă, încât n-o înțeleg, dar nu mi-o pot stăpâni. Nu pot decât să-mi continui mișcarea cu ea cu tot, s-o las să domnească asupra mea.

Dau buzna pe ușa din față a casei Hawthorne, trântind-o violent de perete. Aud un pahar spărgându-se și o femeie țipând.

– Colt... Ce naiba... ce cauți aici?

Rachel Hawthorne e lipită cu spatele de chiuvetă și-și ține o mână apăsată pe piept, cu ochii plini de tulburare și de frică.

– Unde e?

– Cine? Ce... ce cauți aici?

– Unde... e... Nell? o întreb cu o voce joasă și înverșunată.

Intuiește amenințarea din vocea mea și se albește la față, începând să tremure și să bată în retragere.

– Colt... nu știu ce... a ieșit să alerge. S-a dus să alerge.

– Unde se duce când aleargă? întreb imperativ.

– De ce vrei să știi? Voi doi sunteți...

– Unde se duce, Rachel?

Sunt la câțiva centimetri de ea, planând amenințător deasupra ei, privind-o furios. Ar trebui să dau înapoi, dar n-o fac.

Rachel tremură, albă la față ca o coală de hârtie.

– Ea... pe vechiul drum de la granița districtului. Spre nord. Merge într-un arc larg și... și scurtează pe câmpul lui Farrell când se întoarce înapoi.

Sunt deja afară pe ușă și alerg, sprintând de-a binelea. Teroarea își înfige ghearele în haine și nu pot s-o înțeleg, dar nici să scap de ea. Mă hăituiește, mă împinge. Ea e însărcinată și a preferat să fugă de mine, decât să vorbească despre asta, dar nu e un motiv suficient pentru genul de reacție care mă tot mână încă de azi-dimineață. Vine dintr-un loc foarte adânc din mine, un fel de premoniție, informându-mă că e ceva groaznic, groaznic de în neregulă. Și eu trebuie s-o găsesc.

Tălpile îmi tropăie prin țărână, lăsând în urmă milă după milă. Acum s-a întunecat. Stelele sunt pe cer, luna e destul de jos. Sângele îmi e în flăcări; inima îmi bubuie, tâmpilele îmi zvâcnesc și mâinile îmi sunt strânse în pumni.

Tremur. Am alergat fără să mă menajez cel puțin două mile și nu sunt nicidecum într-o formă potrivită pentru asta, dar nu pot să mă opresc. Nu pot.

Nu că nu vreau...

Nu pot.

Încă o milă și-mi dau seama că am încetinit, dar mă împing mai departe, pentru că trebuie s-o găsesc.

Proprietatea lui Farrell, o vastă întindere de ierburi înalte și vechi câmpuri rămase pârloagă și mai multe șiruri de copaci care delimitează parcelele proprietății. Dacă o fi căzut în iarbă pe-acolo, pot să trec exact pe lângă ea, fără să știu.

Dar iat-o. Mulțumesc, Doamne.

Stă jos, încovoiată, cu fața între palme. Plânge în hohote. Până și când mi-a spus totul și s-a eliberat de atâția ani de jale înmagazinată, n-a plâns în halul ăsta. E... Dumnezeuule, e sunetul cel mai îngrozitor din câte am auzit în viața mea.

Mai rău până și decât acel buf umed al glonțului în craniul Indiei.

Nell e total zdrobită și nu știu de ce anume.

Mă las pe vine lângă ea, îi pun mâna pe umăr. Nici măcar nu reacționează, nu mă privește. O ridic în brațe și ceva fierbinte și umed îmi mănjește brațele.

Pământul pe care stătea e ud, negru în lumina slabă. Un imens petic de pământ e înnegrit de lichidul întunecat.

Sânge.

Fir-ar.

– Nell? Iubito?

– Nu-mi mai zice așa!

Un țipăt brusc, plin de răutate. Se smulge din mâna mea, cade pe iarbă, se târăște mai departe, forțându-se atât de mult, încât e cât pe ce să vomite.

– S-a dus... s-a dus, a murit...

Și acum știu ce s-a întâmplat, dar nici măcar nu pot să gândesc cuvântul.

O ridic din nou, simțind umezeala fierbinte și lipicioasă scurgându-se din ea. Sângerează încă.

– Nell, iubito, sunt aici.

– Nu, nu... tu nu înțelegi. Tu nu... știi ce zic. L-am pierdut. Copilul... Am pierdut copilul.

– Știu, dragostea mea. Știu. Te-am găsit... sunt aici.

Nu-mi pot împiedica vocea să se frângă. Sunt la fel de zdrobit ca ea, dar nu pot s-o las să vadă.

În orice caz, aude. În sfârșit, pare să-și dea seama că sunt eu. Cum stă așa, moale, în brațele mele, întoarce capul să mă privească. Fața îi e brăzdată de roșu și de transpirație, părul încâlcit și lipit de frunte.

– Colton? O, Doamne... Doamne. Tu n-ar fi trebuit să mă urmărești.

Furia erupe din mine.

– Cum adică, Nell? De ce-ai fugit? Te iubesc. Crezi că n-aș fi... n-aș fi... fir-ar... ce-ai crezut că aș spune?

– E vorba despre ce-ai spus. Un copil era ultimul lucru pe care l-ai fi vrut. Și așa ceva urmam să am eu. Un copil. La naiba, un copil.

– Nu, Nell. Nu. Nu asta am spus. Am spus că o sarcină e ultimul lucru de care am avea nevoie. Nu am zis că un copil ar fi ultimul lucru pe care l-aș vrea. Și, lăsând asta deoparte, să fugi a fost... o mare greșală. Tu ești a mea. Copilul ar fi... ar fi fost al meu. Aș fi avut grijă de tine. Totdeauna o să am grijă de tine.

Plâng. Ca o fată, plâng, pur și simplu, de-a binelea, în timp ce-o duc în brațe pe Nell peste câmp, împiedicându-mă în rădăcini și-n crengi și-n dâmburi.

– Sunt aici... sunt aici...

Ea e tăcută. Prea tăcută. Privind în sus spre mine, cu ochii întredeschiși, vlăguiți. Neatenți. Licărind de umezeală în lumina lunii. Sângerând pe mine.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Eram, pur și simplu, foarte speriată. Sunt speriată, Colt.

E prima oară de când o știu că îmi spune Colt.

– Știu, Nelly, iubito. Ești cu mine. O să fii bine.

– Nu... nu. Nu e bine. Mi-am pierdut copilul, Colton.

Vocea i se întretaie, se frânge.

– Știu...

Ca și pe al meu.

– Știu, îi zic încă o dată.

– Nu mi-am dorit un copil. Nu mi-am dorit să fiu mamă. Sunt prea tânără. Era prea devreme. Pe tot drumul înapoi m-am rugat să nu fiu cu adevărat gravidă. Dar... dar n-am vrut să iasă așa. Jur. N-am vrut, îmi pare rău. Nu așa.

Vocea de-abia i se aude, incoerentă.

A pierdut foarte mult sânge. Sunt plin peste tot, de la piept în jos. Brațele îmi tremură, picioarele îmi sunt ca gelatina. Am alergat prea departe, prea repede, și în clipa asta mai sunt alimentat numai de adrenalină și de pură hotărâre. Aproape că alerg cu ea în brațe, împleticindu-mă prin întuneric.

Deodată, îmi apare în fața ochilor lumina gălbuie a curții din spatele casei Hawthorne și ajung să băjbâi cu degete însângerate la ușa glisantă. Rachel Hawthorne e disperată, implorându-mă, cerându-mi să-i spun ce s-a întâmplat. Jim Hawthorne vorbește la telefon.

– Colt, ce s-a întâmplat? aud vocea lui Rachel ca de la o mare depărtare.

N-o să-i dau drumul, nu pot. E inconștientă. Sângerând în continuare pe mine.

O mână îmi zgâlțâie umărul, readucându-mă la realitate.

– Colton, ce s-a întâmplat? De ce sângerează?

E Jim, aspru, poruncitor și furios.

– Avort... e tot ce pot să-i spun.

– Avo... era însărcinată? Cu copilul tău? mă întreabă, acum chiar mai furios decât înainte.

– Eu n-am... n-am știut. Ea nu mi-a spus. A fugit. A venit înapoi...

Privesc în jos, spre fața ei adorabilă, vlăguită.

– Te rog, Nell. Trezește-te. Trezește-te.

Ea nu se trezește. Capul îi cade într-o parte, mâna i se prelinge în jos, bălăbănindu-se. Abia mai respiră... dacă mai respiră cumva.

Două mâini în mânuși albastre o iau din ale mele, cu blândețe, dar cu fermitate. Încerc să mă împotrivesc, dar alte mâini mă trag deoparte. Mâini mai aspre, mai puternice, prea multe mâini despărțindu-mă de ea. Mă întorc. Tata, Jim, mama, Rachel. Toți, trăgându-mă deoparte. Urlând la mine, dar nu aud niciun sunet. Doar un vuiet asurzitor în urechi. Un trup învesmântat în uniformă îmi apare în câmpul vizual, un medic de pe ambulanță.

Are ochii căprui și duri, dar compătitori. Sunetul revine.

– O să fie bine, Colton. A pierdut foarte mult sânge, dar ai reușit s-o ajuți la timp. Am nevoie ca tu să te calmezi, fiindcă altfel voi fi nevoit să-ți cer arestarea și nu-i faci deloc bine lui Nell cu asta.

Gâfâi. Îi întâlnesc privirea. Speranța îmi umflă pieptul.

– Nu e moartă? O să fie bine?

– E în viață, da. Inconștientă, dar trăiește.

– Atât de mult sânge...

Fac câțiva pași împleticiți înapoi, cad în fund pe o canapea, dar nimeresc pe margine și mă rostogolesc pe podea, de parcă aș fi beat.

– Hemoragia e destul de gravă, dar doctorii vor putea s-o oprească, sunt convins.

Nu mai aud nimic altceva. Mă duc înapoi în timp, înapoi, într-un spital din Harlem, și un medic încearcă să-mi explice ceva, dar nu-l aud nici pe el, fiindcă mi-am blocat auzul în urma cuvintelor *pierdut copilul*. Sunt iar pe gresia rece a sălii de așteptare din spital, hohotind. India... moartă. Nu-mi spusese nimic. Sau poate nici nu știuse că era însărcinată. Indiferent de asta, ea se dusesese și la fel și copilul despre care nici măcar nu știusem.

Măinile mă pun în mișcare, mă împing, mă trag. Îmi scot de pe mine tricoul îmbibat, îmi șterg bustul cu un prosop fierbinte, umed. Le las. Sunt în prea multe locuri. Sfâșiat, malaxat, tocat, zdrobit.

Încă un copil, pe care n-am mai ajuns să-l cunosc sau să-l țin în brațe, s-a dus. Ar fi trebuit să fac ceva. Dar n-am avut nici cea mai mică șansă. Nimeni nu mă întreabă ce vreau eu. Doar presupune că, fiind un bătauș care nu știe să citească, înseamnă că n-aș putea să-mi doresc un copil.

Nu e corect, totuși. Nici India n-a avut vreo șansă. Poate că ea mi-ar fi spus. M-ar fi lăsat să fiu tată. Am și discutat despre copii, eu cu India. Ea și-i dorea. Eu am tăcut și am lăsat-o să vorbească. Nu i-am spus ce gândeam. Nu i-am spus că l-aș iubi pe copilul ăla și i-aș lăsa să se facă orice vrea, chiar și dacă nu poate să citească. E tot ce mi-am dorit, toată viața, și n-am avut niciodată.

Iar acum șansa asta îmi e răpită din nou.

O furie subită mă arde prin tot corpul, o furie incandescentă, explozivă și nespus de puternică.

Nu e corect, fir-ar să fie.

Dintr-odată, nu mai sunt eu. Sunt un observator, privind cum cineva care seamănă cu mine se saltă în picioare, ridică obiectul cel mai apropiat – un fotoliu greu din piele, gros căptușit – și-l azvârle prin ușa glisantă. Sticla se sparge, se împrăștie, tocul se crapă.

Mâini familiare, și totuși străine, îmi ating umărul.

– O să fie bine, Colton. Calmează-te.

E vocea tatii, murmurându-mi încet la ureche.

Numai că el nu știe. El nu mă cunoaște. Nu știe nici măcar un rahat despre viața mea și despre toate cele prin care am trecut. Îl îmbrâncesc deoparte și mă îndrept cu pași apăsați spre ușa din față. Mașina mea închiriată a fost mutată și mă sui la volan. Jim Hawthorne se strecoară lângă mine.

– Ești sigur că e bine să conduci, fiule? mă întreabă pe un ton de o prudentă neutralitate.

– N-am nimic. Și nu sunt fiul dumitale, ce naiba!

Nu mă simt bine, dar nu contează. Mă forțez să conduc măcar pe jumătate normal până la spital. Totuși, înainte să cobor din mașină, Jim mă prinde cu o mână de antebraț.

– Stai o clipă, Colt.

Îmi dau seama despre ce e vorba.

– Nu e momentul, Jim.

– Ba e momentul.

Degetele i se strâng pe brațul meu și sunt foarte aproape de a-i rupe mâna, dar n-o fac. El nu se teme de mine, deși ar trebui.

– E fata mea. Singurul meu copil.

Îmi las capul în jos, extrăgându-mi din adâncuri rezervele bine stăvilite de calm.

– O iubesc, Jim. Ți-o jur pe sufletul meu, naibii, că n-am știut. Naș fi lăsat-o să plece nicăieri singură dac-aș fi știut. Ea... a fugit. Era speriată.

– Cum ai putut s-o pui într-o astfel de poziție, după toate prin câte a trecut?

Și el suferă și el e speriat și furios.

Îl înțeleg.

– Tocmai treceam de astea. Împreună. Între noi, lucrurile s-au întâmplat, pur și simplu, și n-o să stau acum să-ți explic toate chestiile și nici altă dată. Ea e adultă, a ales singură. Suntem potriviți unul pentru celălalt.

Mă forțez să-mi ridic privirea spre el și naiba să mă ia dacă ochii lui nu seamănă cu ai ei atât de mult, încât mă dor.

– O să am grijă de ea. Acum și totdeauna.

Nu răspunde, doar stă și mă fixează cu privirea, sfredelindu-mă din ochi. Văd în el tatăl, dar îl văd în același timp și pe afaceristul versat, ochii pătrunzători, cercetători ai unui om obișnuit să evalueze caracterul repede și cu acuratețe.

– O fi ea adultă, dar tot copilul meu rămâne. Fetița mea.

Vocea îi devine gravă, scăzută și amenințătoare.

– Ai face bine să ai grijă de ea. A trecut prin destule. Și acum asta? Ai face bine, naibii, să ai grijă de ea. Altfel, jur pe Dumnezeu că te omor.

E o amenințare de care nu are nevoie, dar îl înțeleg. Îi întâlnesc privirea, i-o susțin, îl las să vadă un pic din latura mea întunecată. Mardeiașul care a învățat de timpuriu să nu dea niciodată înapoi, absolut niciodată, din fața nimănui. După o tăcere prelungită, clatină din cap în semn de încuviințare. Cobor din mașină și intru în

spital, unde mă opresc la asistenta de la informații și o întreb ce număr are salonul ei.

O sută patruzeci și unu. La terapie intensivă.

Ghetele mele scârțâie pe gresie. Mirosul înțepător de antiseptic îmi ustură nările. O voce care sună vag feminin pițigăie ceva nedeslușit în difuzoare. O brunețică tânără, în salopetă maro, trece grăbită pe lângă mine, cu o tabletă-computer în mâini.

Pe urmă, număr saloanele. O sută treizeci și șapte, o sută treizeci și nouă... o sută patruzeci și unu. Draperia e trasă. Un aparat de monitorizare piuie constant. Mă opresc în dreptul crăpăturii draperiei, cu mâna pe materialul ei, tremurând.

O femeie mai în vârstă, slabă-băț, cu părul blond-pal prins în creștet într-un coc sever, își face apariția lângă mine.

– Acum doarme. I-au făcut câteva teste și-i vor mai face și altele mai târziu.

– Mai sângerează?

– Hemoragia a încetat, însă, da, mai sângerează.

Își ridică privirea spre mine, ciocănindu-și palma cu foaia de observație.

– Sunteti tatăl?

Gata să mă înec auzind cuvântul.

– Da, sunt iubitul ei, îi răspund cu voce scăzută, aproape ca o șoaptă.

Își dă seama de gafă.

– Am... mă scuzați. A fost o scăpare lipsită de delicatețe. Puteți intra la ea, adaugă, făcându-și loc pe lângă mine, dar lăsați-o să doarmă.

Dumnezeule, e albă ca zăpada. Arată atât de fragilă așa. Cu tuburi în nări și ace la încheietură.

Mă așez. Și stau. Și stau. Nu vorbesc cu ea, din cauză că nu știu ce să spun.

Ei vin și-o iau cu tot cu patul pe roți, cât timp e încă adormită. Inconștientă, nu adormită. N-am nevoie de eufemisme. O să se mai trezească? Nu vor să-mi spună, ceea ce-mi dă de înțeles că poate nu.

Până la urmă, ajung în capela spitalului, nu ca să mă rog, ci ca să simt tăcerea, să fiu departe de mirosul de spital, de duhoarea bolii și a morții, de zgomotele tenișilor pe gresie și de ecourile vocilor și de

piuitul monitoarelor. Departe de chipuri ca al meu, grave, triste, preocupate, temătoare.

Vitrăliile sclipesc, purpuriu, și roșu, și albastru, și galben, înfățișând ceva despre care nu mă interesează să știu ce e. Crucea e imensă și goală și din lemn maroniu ca noroiul, lucrată la mașină.

Tata mă găsește în capelă și are în mână prima mea chitară. Cutia e lovită, zgâriată, chitara nu e de marcă, lemn de culoarea bronzului și corzi din oțel, cea pe care am lăsat-o acasă, împreună cu toate celelalte rahaturi ale mele. Nu știu de ce mi-a adus-o, dar îi sunt recunoscător.

Suntem singuri în capelă. Nu mă privește când începe să vorbească.

– Îți datorez scuze cât pentru o viață întreagă, Colt. Ești un om de treabă.

– Tu nu mă cunoști, tată. Niciodată nu m-ai cunoscut. Nu știi ce porcării am făcut.

– Îmi dau seama. Dar ești aici și e clar că o iubești. Ai reușit prin forțe proprii, fără ajutor din partea vreunuia dintre noi. Noi ar fi trebuit să-ți fim alături, dar nu ți-am fost. Așa că... îți cer iertare.

Știi de cât efort a avut nevoie ca să spună asta, dar nu e nici pe departe suficient. E un început, totuși.

– Mersi, tată. Mi-aș fi dorit să-mi fi spus asta demult, dar mersi.

– Știu că nu compensează modul în care te-am tratat în copilărie și faptul că te-am lăsat să pleci de unul singur, așa cum ai plecat. Erai prea tânăr, însă eu doar... eram...

– Concentrat asupra propriei cariere și a băiatului tău de aur, îl completez, frecându-mi părul cu palma. Am înțeles. Nu vreau să mai vorbim despre porcăria asta. S-a terminat, s-a dus, s-a consumat. Eu sunt aici pentru Nell, nu ca să repar garduri rupte cu decenii în urmă.

Deschid cutia și scot chitara din ea. E oribil de dezacordată. Desfac buzunărașul din interiorul cutiei, dinspre gât, extrag din el un set de corzi. Îmi fac de lucru punând corzile, acordându-le. Tata stă și mă privește, pierdut în gânduri, sau în amintiri, sau în regrete.

Sincer să fiu, nici în cot nu mă doare să știu care dintre ele.

Până la urmă, pleacă fără un cuvânt.

Atunci, încep să cânt. Muzica vine, pur și simplu, fără să se lase rugată, ca un râu. Stau încovoiat peste chitara mea, așezat pe lemnul tare al unei strane din mijlocul capelei, privindu-mi ghetele Timberland, scâlciate și pătate de ulei de motor. Cânt în șoaptă și mă pierd în ceața compunerii, muzica punând stăpânire pe mine ca un torent, întipărindu-mi în minte cuvintele și melodia.

– Domnule Calloway? aud o voce feminină timidă dinspre ușa capelei.

Întorc ușor capul, ca să-i arăt că sunt conștient de prezența ei.

– Domnișoara Hawthorne s-a trezit, mă anunță ea. A întrebat de dumneavoastră.

Încuviințez, îmi vâr chitara în toc și-o iau cu mine, întorcându-mă în salon, în urma asistentei.

Când intru, ea tocmai își mușcă buza, scărpinându-și cu degetul arătător cicatricele de pe urma tăieturilor. Îmi trag scaunul din plastic pentru vizitatori lângă pat și-i cuprind degetele în lăboaia mea enormă. Îi sărut palma, apoi fiecare articulație în parte. Străduindu-mă să nu plâng iar ca o fată.

Ea mă privește și ochii îi sunt înroșiți, gri-verzui, atât de frumoși și atât de zdrobiți.

– Colt... Colton... eu...

Îi pun un deget pe buze.

– Sst. Te iubesc și te voi iubi întotdeauna.

Ea vede totuși prin mine.

– Nici tu nu ești bine, așa e?

Clatin din cap.

– Nu, nu tocmai.

Îi citesc întrebarea în ochi, așa că oftez și încep să-i spun povestea.

– Ți-am spus despre India, despre cum a murit.

– Da? rostește ezitantă, de parcă ar ghici unde o să ajung.

– Eram la spital, pentru că unii dintre băieții mei fuseseră răniți în învălmășeala aia și trebuia să mă ocup de ei. Să mă asigur că toți sunt bine. Nu știu cum, dar una dintre infirmiere mă cunoștea, știa că eram cu India. Cred că locuia în aceeași clădire cu India sau cam așa ceva.

Sunt nevoit să respir adânc ca să-mi mențin vocea neabătută, chiar și după atâția ani.

– Ea mi-a spus... Dumnezeule... fir-ar. Ea... ea mi-a spus că India era însărcinată când a murit. Eu nici nu știam. Nu știam nici dacă India o fi știut. Nu era avansată, doar vreo șase săptămâni, cam pe-acolo. Dar... mda. Însărcinată. N-am ajuns nici măcar să... ea n-a mai avut ocazia să-mi spună.

– O, Doamne, Colton... îmi pare foarte rău. Îmi... of, Doamne, Colton...

– Mda.

Nu pot s-o privesc, nu pot decât să-mi examinez, concentrat, unghiile murdare.

– Înțeleg de ce ai fugit, Nell. Chiar înțeleg. Numai că... vreau doar să-mi promiți că n-o să mai fugi niciodată de mine. Trebuie să-mi promiți. Mai ales din cauza unor porcării ca asta. Știi că sunt... știu că nu sunt decât un mecanic analfabet, dar sunt capabil să am grijă de tine. Sunt capabil să te iubesc și dacă tu... dacă noi... dacă... O să am grijă de tine, orice-ar fi.

Izbucnește în plâns.

– Of, Doamne, Colton... Nu de asta am fugit. Tu ești cu mult mai mult decât un mecanic analfabet, Colton. Tu nu ești un bătauș. Nu ești nimic din tot ce crezi tu despre tine. Ești cu foarte mult mai mult. Eram înfricoșată. Intrasem în panică, îmi explică, străduindu-se să respire printre lacrimi. Nu trebuia să fug. Îmi pare foarte rău. E vina mea, Colton. Nu trebuia să fi plecat. Nu trebuia să fi fugit. Trebuia să...

O strâng cu putere de mână.

– Nu, Nell. Nu. Să nu îndrăznești, fir-ar să fie. Nu ești tu de vină.

Un medic intră tocmai atunci.

– Am auzit fără să vreau, zice.

E indian, de vârstă mijlocie, emanând compasiune exersată și competență.

– Nu ești de vină în absolut nicio privință, Nell, continuă el. Astfel de lucruri se mai întâmplă uneori și nu avem de unde să cunoaștem cauzele, nu avem cum să le prevenim.

Privirea și vocea îi devin extrem de sobre.

– Nu trebuie să cazi victimă tentației de a te învinui singură. Faptul ca alergai la momentul producerii avortului nu a fost și cauza care l-a provocat. Nimic din ce-ai făcut și din ce n-ai făcut nu l-a provocat. Pur și simplu, s-a întâmplat și nu e vina nimănui.

Ea clatină din cap spre el, încuviințându-i spusele, dar pot foarte bine să-mi dau seama că ea oricum o să se învinuiască. Doctorul o sfătuiește să se odihnească și o anunță că o mai țin peste noapte sub observație. După ce pleacă, mă ridic, mă aplec peste ea și o sărut cu toată blândețea de care sunt capabil.

– Te rog, nu lua vina asta asupra ta, Nelly, iubito. Ai auzit ce-a spus doctorul. S-a întâmplat, pur și simplu.

– Știu. Știu. Încerc, îmi răspunde, aruncând o privire spre tocul meu pentru chitară. Cântă-mi ceva, te rog.

– Ce vrei să auzi? Ceva vesel?

Scot chitara și mi-o așez pe genunchi.

Ea scutură din cap.

– Nu, doar... ceva. Orice vrei. Cântă un cântec care înseamnă ceva pentru tine.

Încep cu *Rocketshipt* al formației Gușter, pentru că piesa asta îmi atinge o coardă sensibilă. O ascult mereu, pe Repeat. Aș cânta-o încă o dată, și încă o dată, aproape la fel de mult ca și cântecul de leagăn pentru mine. Ideea unei rachete care m-ar duce departe, către ceva nou... mda. Cu așa ceva aș putea să mă identific.

Simt că sunt oameni în spatele nostru, dar nu-mi pasă. N-au decât să asculte.

– Mai cântă ceva, îmi cere Nell. Orice.

Oftez.

– Am compus un cântec în timp ce dormeai. E... de adio, cred că s-ar putea spune.

– Cântă-l, te rog.

– O să plângem amândoi ca doi țânci, îi atrag atenția.

– Mda, știu. Dar cântă-l oricum.

Încuviințez și încep să cânt acordurile introducerii. E o melodie simplă, aproape ca un cântec de leagăn. Oftez, închid ochii și las totul să iasă din mine.

N-ai avut niciodată un nume.

*N-ai avut niciodată un chip.
O mie de suflări pe care nu le vei avea
Prin minte îmi răsună,
Copil al meu, copile,
Întrebările clilesc ca stelele,
Nenumărate pe al nopții cer.
Tu ai visat?
Tu ai avut un suflet?
Cine-ai fi putut să fii?
N-ai cunoscut vreodată brațele mele,
N-ai cunoscut vreodată brațele mamei tale,
Copil al meu, copile.
O să visez eu în locul tău,
O să respir eu în locul tău,
O să-i pun întrebări lui Dumnezeu în locul tău,
O să-mi agit pumnii și-o să țin și-o să plâng în locul tău.
Cântecul ăsta e pentru tine,
E tot ce am.
El nu-ți dă un nume.
El nu-ți dă un chip.
Dar e tot ce am eu de dat.
Toată dragostea îmi e în vorbele pe care le cânt,
În toate notele chinuite ale chitarei mele,
Copil al meu, copile.
Tu nu te-ai dus,
Fiindcă nici n-ai fost vreodată.
Dar asta nu înseamnă
Că ai plecat neîubit.
Nu înseamnă că ai fost uitat,
Tu nenăscut copil al meu, copile,
Cu cântecul ăsta
Te îngrop.
Cu cântecul ăsta
Te jelesc.*

Ultima notă rămâne, plutind, prin aer. Nell hohotește, cu fața în palme. Aud o tuse înăbușită din spate, mă întorc și văd o mulțime

adunată în jurul uşii: asistente, medici, infirmieri, pacienţi şi vizitatori, cu toţii vizibil afectaţi. Obrajii îmi sunt umezi şi ochii mă ustură. O dată în viaţă, las totul să iasă, îmi permit să fiu slab.

Nell se repede să coboare din pat, împiedicându-se în fire şi tuburi, şi mi se caţără pe genunchi. O cuibăresc lângă mine, o țin lipită de mine şi plângem împreună. O liniştesc în singurul mod pe care-l ştiu: cu tăcerea mea, cu braţele, cu buzele mele pe pielea ei. Nu există cuvinte pentru așa ceva, iar pe cele pe care chiar le-am avut, le-am cântat.

CAPITOLUL 15

Un cântec al respirațiilor solitare După două săptămâni şi jumătate

Apa clipoceşte şi lipăie peste stâlpii docului. Luna are o felie lipsă dintr-o parte şi străluceşte argintie peste unduirile negre ale lacului. Suntem din nou acolo de unde am început, pe doc, cu o sticlă de Jameson şi cu chitara mea.

Ea stă pe margine, cu pantalonii suflecaţi până la genunchi, jucându-se cu picioarele prin apa caldă ca sângele. Eu cânt *Don't drink the water*, din repertoriul Dave Matthews Band, iar ea doar stă şi ascultă. Eu mă sprijin de stâlpul din colţ, cu un picior în apă, şi celălalt peste coapsele ei. Ea îmi mângâie pulpa cu degetele, privind fix în apă. Nu ne-am spus prea multe de când am coborât aici, la miezul nopţii, acum două ore. Amândoi suntem cam vraiste şi amorţeala lejeră e bine-venită.

Am făcut o grămadă de drumuri la spital ca să ne asigurăm că ea e bine, pe termen lung, din punct de vedere fizic, plus o grămadă mult mai mare de programări la psihoterapie şi consiliere post-traumatică şi tot felul de alte porcării care fuseseră amânate de prea multă vreme. Eu am stat la ai mei, am tot discutat cu tata. Nu i-am spus prea multe, dar suficient cât să înţeleagă un pic din toate cele prin care am trecut. Nu şi-a cerut scuze încă o dată, ceea ce probabil că e bine, din moment ce scuzele nu valorează nici cât un rahat, dar pot să-mi dau seama că se străduieşte cu mine. Cum o fi.

Fiecare zi cu rostul ei și să nu ținem ranchiuna. Ultima parte e mai grea.

Nell e... nu bine, dar face progrese. Nici eu nu sunt bine, dar fac și eu progrese.

Iar acum suntem beți și singuri pe doc.

De la *Don't drink the water* trec la *Blackbird* și nu-mi dau seama precis dacă interpretez varianta realizată de Sarah McLachlan sau originalul lui Paul McCartney, dar asta nu mai contează. Cânt, iar cuvintele n-au însemnat niciodată prea mult. Nu e tocmai o revelație. Ci doar conștiința faptului că vom fi bine cumva, cândva.

Ea aude și ceea ce spun dincolo de cântec. Întoarce capul și mă privește și ochii îi strălucesc prin întunericul lunii argintii.

– *Nu așteptai decât să se ivească momentul...* cântă ea ultimul vers, împreună cu mine. Dumnezeu, ador cântecul ăsta. De unde ai știut?

Ridic din umeri și las chitara deoparte.

– N-am știut, de fapt. O știu doar pentru că totdeauna a însemnat foarte mult pentru mine, iar acum mai mult ca oricând.

– Și asta facem?

– Ce să facem?

Se strecoară spre mine până când ajunge să-și rezeme spatele de pieptul meu.

– Așteptăm momentul ăsta?

Îi răspund cu un fel de răs.

– Nu-mi dau seama precis ce mă întrebi, dar o să merg pe varianta *da*. Au fost o grămadă de rahaturi împovărătoare în viețile noastre. Și asta... ultima poveste a fost un infern.

Încă nu pot să exprim prin cuvinte ce s-a întâmplat; îmi e prea greu.

– Dar trebuie să învățăm să fim liberi. Trebuie, Nell. Nu înseamnă să fim fericiți tot timpul sau să fim bine tot timpul. Nu e rău să nu-ți fie bine. Ți-am spus asta ție, dar o învăț și eu încă o dată. Dar să nu-ți fie bine nu înseamnă să-ți sfârșești viața.

Se lasă pe spate și-și înclină capul ca să-și poată lipi buzele de ale mele. Are gust de Jameson, plus cel înțepător, de lămâi verzi, de la Sprite-ul cu care-l stinge. Whisky cu Sprite? Ptiu. Dar ei îi place, așa că fie. Are gust de Nell și asta-i tot ceea ce contează.

Limba ei îmi săgetează prin gură și îmi dau seama unde vrea să ajungă ea cu asta. Își ridică mâna și-mi mângâie părul de la spate, apoi mă prinde de ceafă și mă trage spre ea. Îmi târăsc degetele pe burta ei, găsesc fâșia dintre tricou și pantaloni, îi ating căldura mătăsoasă a pielii. Ridic tricoul și ea se desprinde de mine, ca să i-l pot scoate peste cap. Am venit aici, pe doc, noaptea târziu, după ce ea a făcut un duș, așa că nu poartă sutien. Ceea ce-mi place. Pot să-mi întind palmele pe pântecul ei, să le înalț peste coaste, să-mi strecur degetele în jurul sfârcului ei încordat și să prind în palmă greutatea sânelor. Geme, cu buzele lipite de ale mele, și-mi dau seama că are nevoie de asta.

Și eu am.

O sărut, îi explorez gura, îi învăț din nou curbura șoldurilor și proeminența sânelor și buclele umede de la duș ale părului. Ea mă sărută, mă lasă s-o ating. Fiecare mângâiere îi aduce vindecarea, îmi închipui. Îi demonstrează că e ceva mai mult decât suma tuturor suferințelor ei.

Același efect îl are și pentru mine.

În cele din urmă, ea se răsuțește pe loc și ne prelingem până când ajung cu spinarea pe scândurile docului, cu ea îngrămădită deasupra mea, trup strâns lipit de trup, moliciune contopindu-se cu tărie. Se lasă cu toată greutatea pe mine, îmi cuprinde fața între palme și mă sărută, aducându-mi uitarea, și, Dumnezeule mare, gura ei îmi e paradisul.

Nell

Nu mi-am dat seama cât de mult tânjeam după asta, până când mâinile lui nu mi-au urcat pe coapse, poposind ca să-mi frământa mușchii feselor. Până în momentul ăla, sărutatul cu el era doar... plăcut și perfect și în toate felurile pe care aveam nevoie să le uit. Dar atunci, ceva din felul hămesit în care i s-au înfipt degetele în posteriorul meu a dezlănțuit nevoia din mine.

Am nevoie de el. Adică, mda, emoțional, mental, am nevoie de el și în privințele astea. El e stânca mea. E prezent, doar... mereu prezent, exact cum am nevoie să fie. Liniștitor, reconfortant, protector și capabil să mă distragă. Acum, însă... trebuie să-i am

brațele în jurul meu, mâinile pe mine, degetele care-mi înșiră dâre de fierbințeală pe piele și gura care-mi provoacă un minunat dezastru pe tărâmul simțurilor. Sunt absolut convinsă că n-aș mai putea trăi fără el nici măcar un minut. E o nebunie în mine.

Cred că o și simte, după felul în care îl atac brusc. Până acum, doar ne sărutam, ne mângâiam, ne atingeam un pic și dintr-odată eu mă las pe spate și-i văd vibranții ochi de safir scânteind în lumina stelelor și a razelor de lună, iar ochii lui mă sorb de parcă aș fi cea mai frumoasă imagine din câte a văzut în viața lui, așa că, pur și simplu... mă pierd.

Mă reped la blugii lui, băjbâind frenetică după nasture și după elasticul boxerilor și după tivul tricoului. Gâfâi de dorință, înnebunită.

Îmi imobilizează ambele mâini cu doar una de-a lui, ținându-le de încheietură, iar cu cealaltă îmi ridică bărbia.

– Ușor, Nell. Ia-o mai încet.

– Nu pot, nu pot.

Nici vocea nu e a mea; sună aproape ca un chițăit, iar eu nu chițăi.

– Am nevoie de tine. Chiar acum.

Privirea lui e liniștită, dar tot flămândă.

– Și eu am nevoie de tine. Dar ia-o mai încet. Sunt aici. Sunt aici.

Mă trage în jos, peste el, ca să-i pot simți fierbințeala cărnii și duritatea mușchilor și erecția pe coapsa mea.

– Nu e suficient. Am nevoie de tine înăuntrul meu, Colton. Te rog.

Îmi înlătură cu degetul mare o şuviță rebelă.

– Știu, iubito. Dar respiră, de dragul meu, bine? Totul e în regulă.

Îmi dau seama că respirația mea accelerează și mă amețește. Nu mi-e bine. Dar Colton mă face să-mi fie bine, nu pentru că m-ar repara, ci doar pentru că e el. E neschimbat. E brutal și aspru și blând și inteligent și aproape analfabet, dar atât de strălucit și atât de talentat și atât de incitant, fir-ar să fie, încât e absurd și e al meu. Și toate astea mă fac să-mi fie bine, pentru că el mă iubește, chiar și când fug de el și chiar și când respirațiile mele o iau razna.

Trag aer în piept. Îmi încetinesc ritmul, respirație după respirație, așa cum am învățat la terapie și, încetul cu încetul, încep să ajung la o aparență de sănătate mintală.

Dar deodată Colton se ridică în picioare cu ușurință, cu mine în brațe, și mă duce în camera pentru oaspeți din casa părinților lui, acolo unde doarme el. Casa e goală, tăcută în acel fel în care pot să fie numai casele pustii. Mama și tatăl lui sunt plecați, luându-și în sfârșit un mult-necesar weekend împreună.

Colton mă lasă jos pe pat și simt miros de colonie de-a lui, și de șampon, și de whisky. Îl privesc, mă holbez la el, sorbindu-i frumusețea colțuroasă, masculină. Își dezbracă tricoul, cu gestul ăla al tipilor sexy, când și-l scot direct peste cap, întinzându-și lespezile mușchilor de pe stomac și de pe piept. Pe urmă, își descheie dintr-un bobârnac nasturele blugilor și mă prefac într-un morman tremurător în timp ce-l privesc trăgându-și fermoarul cu o chinuitoare încetineală, jucându-se cu mine. Blugii îi alunecă spre podea, iar boxerii îi stau ca un cort în față. Nu se rușinează absolut deloc. Își strecoară degetele mari pe sub banda elastică gri și trage bumbacul negru mai jos de cap, dezgolindu-se în fața mea.

Doamne, mulțumesc.

Nu mă pot abține să-mi mușc buza și să zâmbesc când i-l văd stând drept în sus, cu vârful sclipindu-i. Stă în picioare, gol, deasupra mea. Mă întind și-l apuc, îl trag spre mine. Se urcă pe pat și îngenunchează peste mine.

– Ai prea multe pe tine, murmură.

– Ar fi cazul să te ocupi de asta, îi zic.

Zâmbește și-mi trage în jos pantalonii mulați, apoi și chiloții. Gura îi coboară spre a mea și sărutul ăsta nu e nici delicat, nici blând: e dornic. Poruncitor. Îl mângâi, îl dezmierd, îmi plimb degetul mare peste umezeala vârfului lui, îi explorez nervurile și ridicăturile și contrastul mătase-pe-oțel.

Mă tot aștept să pătrundă în mine, dar el n-o face.

– Medicul ți-a dat liber pentru asta, da? șoptește cu blândețe.

Eu doar încuviințez și mai încerc o dată să-l trag în jos, peste mine. El rezistă, totuși, fixându-mă cu o privire impenetrabilă. Nu știu ce-o însemna ezitarea lui... eu cred că mi-am exprimat cât se poate de clar nevoia.

Deodată, se rostogolește pe spate și mă trage peste el, numai că mă ridică astfel încât să mă întindă cu spatele spre el. Se foiește în sus, aranjează pernele, ca să stăm într-o parte, și, Dumnezeule, e al naibii de incredibil de confortabil și de sexy în același timp. Sunt întinsă peste el, iar el tocmai îmi împunge intrarea. Mă aplec pe spate ca să-l sărut apăsând pe maxilar și mă las pierdută în gustul pielii lui când se întinde să caute ceva prin sertar. Aud zgomot de ambalaj sfâșiat, apoi cum și-l pune dintr-o mișcare lină. Abia dac-o înregistrez, preocupată să-i gust sarea de pe gât, dar apoi mâinile îi poposesc pe mine, arcuindu-se peste coaste și ciupindu-mă de sfârcuri, făcându-mă să gâfâi și să gem și să întind mâna printre picioarele mele după el, călăuzindu-l spre unde trebuie să fie, apăsându-l de mine. O... o, Doamne...

Îmi țin degetele în locul unde carnea i se unește cu a mea, în timp ce el se strecoară înăuntru, iar senzația dată de carnea lui îmbrăcată în latex mișcându-se printre labiile mele umede de dorință e îmbătătoare, mai sexy decât orice am simțit vreodată. Simt cum ne mișcăm, îmi simt petalele întinzându-se de grosimea lui, simt umezeala ungându-ne pe amândoi, după care degetele mele le întâlnesc pe ale lui în dreptul clitorisului și continuăm amândoi stimularea mea. Cu cealaltă mână îl țin de falcă și el își întoarce fața în palma mea ca să mi-o sărute. Îmi frământă și-mi mângâie sânii, în timp ce-mi dezmiardă protuberanța umflată și coapsele i se încordează, prefăcându-se în piatră, iar picioarele mele sunt de-o parte și de cealaltă a lui, ridicându-mă și cufundându-mă. Reușesc la limită să-i ajung la testicule, așa că-l mângâi acolo, i le cuprind în palmă, apoi mă întind un pic mai departe, ca să-mi frec degetul de felia micuță de mușchi aflată imediat în spate.

Îi simt răsuflarea fierbinte pe gât și vocea lui îmi murmură numele, își cântă dragostea pentru mine, îmi repetă cât sunt de frumoasă, cât de perfectă, cât de uluitoare. Fiecare cuvânt ieșit de pe buzele lui e o poezie, un cântec ritmat de măcinarea sinusoidală a trupurilor noastre.

Nu există început, nici sfârșit, nici eu, nici el; existăm doar noi, numai perfecțiune, numai suflete îngemănate și trupuri unite și plăceri amețitoare.

La un moment dat, îmi dau drumul și eliberarea e nesfârșită, val după val de presiune delicioasă și dogoare plutitoare și extaz furtunos și un torent de iubire atât de puternic, încât nu pot să respir pe lângă el, nu pot decât să-mi las capul pe umărul lui și să-mi dau drumul în continuare și să-i șoptesc numele, ca pe o rugăciune închinată iubirii noastre.

Nu e nicio tămăduire magică în asta. N-o să mă trezesc mâine-dimineață sănătoasă și voioasă. Încă sunt marcată de suferință și de jale.

Numai că, momentele ca astea, cu Colton... Ele fac ca totul să fie suportabil. El nu mă repară, nu mă vindecă. El doar îmi face viața să merite trăită. Mă ajută să-mi amintesc că trebuie să respir, îmi arată cum să zâmbesc din nou. Mă sărută și eu pot să uit de suferință, să uit de imboldurile pe care încă le am, de a mă tăia, provocându-mi durerea care șterge sentimentele.

Își strecoară trupul în al meu și pot să gem odată cu el, să respir odată cu el, să gem, fiecare răsuflare în parte fiind un cântec, iar pentru minutele și orele petrecute devorându-i iubirea pentru mine, iubirea lui înăuntrul meu, nu pot să fiu decât Nell a lui, cea fără cicatrice și fantome.

Când ejaculează, îmi dau drumul și eu încă o dată și șoptesc cuvintele care aproape c-au ajuns să înlocuiască, între noi, clasicul *te iubesc. Mă pierd în tine*.

Nimic mai adevărat. Când avem orgasm împreună, când ne sărutăm, când ațipim unul lângă celălalt, ne pierdem unul în celălalt și asta e momentul în care mi-e bine. Când mă pierd în el.